

Львівско - Архієпархіяльні
ВІДОМОСТИ

Річник XXXI.

Видано дня 14. лютого 1918.

Ч. I.

Ч. 1.

АНДРЕЙ ШЕПТИЦКИЙ

Божою Милостию і святого Апостольського Римського Престола благословенем

Митрополит Галицкий, Архієпископ Львівский, Епископ Каменецький.

Всему священству і вірним АЕпархії
мир і благодать.

Щоденні заняття забирають мені тільки часу, що я досі від повороту
мого з неволі не міг відозватись до Вас Всч. ОО. і Дорогі Братя. Працюю вправді
над написанем послання на вел. піст цього року, але при трудностях друку не
знаю чи скоро зможу его видати, длятого пишу днес сих кілька слів, щоб Вас
привітати, подякувати Вам за молитви і докази значущості і любові в часі моєї
трехлітньої неволі, та в хвилі моого повороту, і переслати Вам книжочку написану
еще перед війною з прошальною до Всч. оо. Духовних, щоби в найближчих кіль-

кож неділіах прочитати єї з проповідальниці, зачинаючи від тої короткої нинішньої відозви, розділочи книжочку на кілька уступів, на пів години.

Цілим серцем дякую вам всім разом і кожному з окрема, за кожну вашу добру пам'ять о міні, Бог най вам заплатить ласкою свою за всю щосьте для мене зробили. Дякую також сердечно за всі жертви зложені на фонд для Сиріт. Буду старати ся ваші лепти так ужити, щоб як найбільше сиріт було добре по божому виховані, та обіцюю вам не поскупити і свого гроша і своїх трудів на те, щоб та ваша так красна і велика фундація принесла Богові велику славу а бідним сиротам материнську і вітчівську опіку. Користаю з тої нинішньої нагоди, щоб єще раз всім і духовним Отцям і Паням і Панам з мійкої інтелігенції по містах і селах, всім вам дорогі мої Братя, Сестри і діти зложити сердечну подяку, яка нехай відноситься ся і до тих, що до моєї Епархії не належать за ширій привіт по дорозі до Львова і у Львові. Оказана мені зичливість і любов буде для мене єще одною причиною уважати ся вашим довзником і всі свої сили віддати праці над совісним сповненем всіх своїх обовязків на славу Божу і добро народу.

В літах самоти застановляючи ся над своєю працею і над вами, я пізнав з Божої ласки много блудів і ухиблень в моїй праці, за які днесь всіх вас широ і покірно перепрашаю, обіцюючи ревнійше і ліпше працювати. Всі страшні нещастя, які спали на наш народ в часі твоїй війни, кроваві і некроваві жертви які ви мусіли зложить, потрясли і потрясають мою душу. Я так би рад душпастирскою любовию і працею, жертвою зі всего що мое, винагородити вам хотъ в малій часті, то що ви перетерпіли і молитвами з неба упросити обильну благодать, которая би вилічила всі тяжкі рани, завдані тою війною, і прошу Господа Бога, щоби мені дав в тих літах житя які зволить мені єще дати, так працювати над піднесенем, освяченем моєї епархії, щоб кожда душа, яка лишилась жити до повіренії мені Богом паства за молитвами Пресв. Богородицї, мала в християнським житю той хосен з працею свого душпастиря, який кожда християнська душа має право від свого душпастиря діставати, а тим хіном освячене душі і вічне спасене.

А що той хосен приносить передусім Боге слово съвітлом Богом обявленої правди, длятого я передусім звертаю увагу на святе проповідане Євангелия, та буду старати ся і сам через себе і через духовних ваших отців як найбільші і як найліпше проповідати Христову науку. Такою проповідію най буде і ось та книжочка, которую Отці духовні вам перечитають; до цілі такого проповідання Божого слова нехай служить і ось таке заряджене. Крім проповіді, яку має головити священик по Євангелію при співанні Сл. Божій і которая має тревати не довше як пів години, будуть вам Духовні ОО. самі через себе або через назначеної ними на се четця, через найменше чверть години читати побожну яку книжку.

Вже перед війною я був зарядив, а тепер то заряджене пригадую і настою на его докладне сповнене, щоб по відправі реєнтій відчитував щоденні християнські молитви; по молитва будуть самі о. духовні, або той котого назначать, читати побожну книжку.

Обома тими заряджениями я хотів би вас всіх заохотити до таких самих молитв і такого самого читання по хатах. Так як весь народ в церкві спільно Богові молити ся, тек само повинна молити ся спільно і християнська родина що дnia, бодай раз в день, а коли то трудно, то бодай кілька разів в тижні. Так само повинна християнська родина бодай раз в тиждень побожну книжку на голос читати; правильно буде читати отець родини, але коли ему то трудно, а може неписьменний, або ему не хоче ся, то нехай читає мати або дитина, що до школи йдуть. До вас звертаю ся, християнські жінки, подбайте о се, щоб ви собі в родині завели той побожний звичай, старайте ся о се, щоби все була в хаті християнська книжка; нехай ті святі образи, що на стінах висять, не ви-

сять даром, нехай збирають перед Божим престолом усіх членів родини — бодай від часу до часу, бодай у важніших хвилях житя. Чи ж лишена часом потреба Божої благодаті, чи ж она не потрібна до всього, до цілого житя, що дnia? Чи ж се не є важна річ для вас християнські жінки, щоб діти здорово виховувались в божій ласці? Ва родичі маєте святий важний а трудний обовязок діти по божому виховати. О тім обовязку часом мало памятасте, а однак від сповнення того обовязку, залежить в великій часті і долі дітей, і щастя ваше на старість. Послухайте свого єпископа, підійті за его радою, заведіть в хаті спільні молитви і читане побожної книжки. Та війна кождій родоні задала тяжкі рани; може отець родини або син упав в баоях, чи не треба вам всім за него помолити ся? Може діти научили ся в тих літах чогось злого, може не одній душі завдана така рана, що трудно лічиться, що єї треба довго лічити? Прийміть же той лік, який я в ім'я боже подаю. Тим ліком слово боже записане в побожній книжочці, і божа благодать, яку випрашаемо молитвою; а спільна молитва ліпша від молитви кожного з окрема, і більше може випросити; так сам Ісус Христос обіяв. „Где двох або трох зібраних в ім'я моє там я є з ними“, сказав. Чи ж нам того не потреба, щоб Христос жив посеред нас, щоб був з нами в хатах при праці, при іді, при спані? Щоби був з нами своюю благодатю, своїм законом, своюю наукою, своїм благословенством? У кого ж знайдемо поміч в наших трудностях і бідах, як не у Спасителя? До кого ж звернемо ся в наших терпіннях? таж Він всемогучим Богом, Единородним Сином Небесного Отця; в Єго всемогучій руї доля народів і ціле наше жите. Він оден може справити, щоб переминула ся вже та страшна війна і сі люті наслідки. Від него одного можна випросити, щоб щасливо домів вернуті і ті наши діти, що єще в боях наражені на смерть і ті що вдалек чужини ще в неволі. Він оден може направити або винагородити то зло що нам стало ся, або що хто з нас заподіяв. Він з неба зійшов на землю став ся чоловіком і умер на хресті для нашого спасеня. З любови для нас приняв страшну смерть за наші гріхи, і з любови до нас ту пресвяту свою смерть, таїним способом відновлює при Службах Божих в наших церквах. Якож то щастя мати его поміж собою? жити з ним? Коли Він з нами, не треба нам бояти ся ні смерті, ні хороби. Всю на добро оберне ся для тих, що его люблять. Страшно жити без него хотіяби і в палахах і серед богацтва. Тож братя мої дорогі, дорогі мі сестри введіть в свое жите той побожний християнський звичай, шукайте того способу мати Христа в хаті. В спільній молитві в побожній книжочці, знайдіть скарбі, о яких Вам може і не снити ся ні-коли. Християнська родина що заведе собі ті установи до яких вас заохочую, буде мати осібне благословлене Боже з неба. Ангели божі будуть осінати її хату, божа благодать буде ясним промінем з веба просвічувати і загрівати її жите. Спільна молитва і побожна книжочка принесуть до хаті і мир і любов і певно устережуть від неодного зла, від неооного небезпеченства. Милійше вам буде в такій хаті жити, спокійніше буде колись умірати. Прошу Всевишнього Бого, щоб до тих слів заохочти дадав свію небесну силу. Нехай ті слова трапляться до ваших сердець, нехай ті зеренце паде на добру ріло. А Вас Всч. ОО. Духовні сердешно і покірно прошу поможіть мені завести ті установи во всіх селах і у всіх хатах, во всіх християнських родинах. Не пожалуйте праці, не по-жалуйте труду, повторяйте ту мою раду і ра і другий і десятий. Коли відвідуєте парохія запитайте їх в моїм імені чи мене послухали? виберіть в селі кілька душ ревнійших і набожнійших, котріби перші дали добрий примір, а ви самі в своїх родинах дайте також добрий примір. І ви самі послухайте свого душпастиря, так як хочете, щоби ваші вірні вас слухали.

Молитви спільні в церкві по відправі і четане духовної книжки, не лише поручаю, але приказую, на підставі твої присяги, яку Ви складали в день рукоположення. Всч. же ОО. Деканам, силою того самого церковного послуху іменем Божім приказую пильнувати, щоби то розпоряджене безумовно всіоди було

сповнене. Але що до молитов в хатах, що до читання побожних книжок в селі не приказую, але сердечно, покірно, усильно прошу. Коли не поскупите своєї праці в ввеленю тих звичаїв в своїм селі, не поскупить і Бог вам знайти як раз в тім звичаю велику поміч у ваших душпастирських працях.

По війні в кождім селі много занедбаного, школи часто позамикані, священики адміністрували по 2, 3, парохії і не мали часу учити катехізму як потріба, много дітей що повинні вже приступати до сповіді і причастия не знає ще катехізму. В кождім селі є певно люди, котрі мають ще на душі, якийсь неспокутований тяжкий гріх, може є і такі, що зі встиду або страху затайли гріх перед священиком, і може від давні не мають Божої благодаті. Все те направити нашим обов'язком. Не знайти кілько треба би проповідій, щоб всьо то зробити, чого конечно потреба. Заведенем тих установ, які я днесе поручаю можемо осягнути в короткім часі ліпші успіхи, як всіми іншими способами. Приложім лише рук до праці а Бог є поблагословити.

Яко предмет читання в церкві по відправі і молитвах поручаю на першім місці мої давні послання чи книжочки, як також і ѹ книжочку „Божа сійба“ — яку можна би по якімсь часі знова в церкві відчитати. При відчитуванню книжочки „Наша віра і наші обичаї“, треба тексти церковні переводити на нашу мову. Крім того поручаю до читання „Католицький народний катехизм“ Шпірага (переклав о. Ярослав Левицький. Жовква 1913—14). Історію біблійну старого заїття о. Галущинського. Жовква 1914. і книжку „Де знайти Правду“ (о. Лежогубського) Львів 1912. Тов. св. Павла, де є в селі читальня, треба старати ся о те, щоб в ній було по можности як найбільше добрих книжок чи з видань жовківських чи Товариства св. Ап. Павла, усильно поручаю також цінну книжочку св. Альфонса: „Молитва могуче средство до спасеня душі“ — (Жовква 1913).

Благодать з Вами брати. Амінь.

† Андрей.

Митрополит.

Від Митрополичого Ординарія.
Львів, 16. січня 1918.

Ч. 2.

Ч. 5 Орд. — До Всч. Духовенства о Церемоніях при Сл. Божій.

Звертаємо увагу Всч. Духовенства на спосіб відправлення Служби Божої. Відай кождий віруючий Християнин а тим більше священик мусить уважати Сл. Божу за найважнішу функцію священика. Нема і не може бути в Церкви діла святішого і висшого. То пересвідчене мусить відбивати ся на цілім поведінно священика коли стоять перед страшним жертвеником. Єсть вірост згіршенем для людей на яке не съміє обоятно дивити ся Епископ, коли священик в руках в поставі в поглядах окає байдужність і обоятність до найсв. Тайни, которую в тій хвили справує. Єсть вірост згіршенем коли хто Сл. Божу відчituє так скоро, що в неповний пів години її кінчить. Відчituючи скоро молитви не можна думати о тім що говорить ся і вже через те саме Пресвяты слова молитви замінюють ся в бездушні формулки, що прямо виглядають на шарлятенське

суєвіре. До того приступає друге зло, евентуальнє опущене або цілих молитов, або гдяжких слів. Тоді і самі бездушні формулки могуть бути так перекручені, що в собі або не мають значіння або мають фальшиве, впрост еретицє значіння. Священне тим недбалим способом відправлюване Пресв. Евхаристії, зміняє ся в диявольське оружие до зневажування і ображування Ісуса Христа. Священик єсть вірост обов'язаний під тяжким гріхом всі молитви так відчитувати, щоби не лиш устами вимовити кожде слово, (і то поза молитвами втай таким голосом, щоби бодай ті які недалеко престола стоять могли его чути, а слухачий до Служби щоби міг разом з ним молити ся, не перебиваючи Його слів, і не переривани Його словами). Крім того священник єсть обов'язаний так пращувати над собою, щоб по можности не лиш устами але і душою відмовляти. Хто не набожно молитви говорить, учить людей легковажити молитву науково сильнішою від бесіди, бо страшною науково приміру. Ми за те Всеч. ОО. здамо страшний рахунок перед божим судом, а я не мавби супокою совісти, якбим Вас не перестерг перед тим небезпечнством, а людей евентуально не оборонив перед таким згіршенем.

Священик який відвертаючи ся до людей розглядає ся на всі сторони, робить на всіх вражене чоловіка, що Господне діло „съ пренебрежениемъ“ творить, а знаєте що такого, сам Дух св. в Письмі съв. називає проклятим. Не думати о тім що робить ся, єсть знаком чоловіка немислячого, дурного, але коли то що робить ся єсть святе, тоді безмисльність набирає ціхі святоіздатства і єсть певним знаком чоловіка, що взагалі не думає о совітнім сповненню своїх найсвятіших обов'язків. Священник недбалий в тій справі якже съвято буде іншої меншої ваги справи творити. Для того єсть і канонічна підстава думати о священику недбалім в тій справі, що єсть недбалім в сповненні всіх своїх обов'язків. Стоячи перед страшним престолом мусить священик мати руки зложені на груди. Неможливий єсть звінай опирати ся на жертвеник, бо жертвеник ніяким способом не може ставати ся фізичною підпорою чоловіка. Неправній єсть звичай клести на жертвеник колпак, окулярів або хустки, бо не можна клести на жертвеник жадним предметом крім приписаних і положених Епіскопом при освяченню престола. Розкладаючи руки на мітву, мусить священик уважати щоб їх мірно і поважно розкладав і супокійно держав. Синодом приписане єсть лише на „Горѣ им'емъ Сердца“ руки піднести немного вище над голову, а на „Отче наш“ до високості голови. Конечно, кождий священик мусить хоч від часу до часу пригадати собі всі приписи Служебника і Синоду щоб спостеречі деколи в чим нехочтичі відступив від приписів устава. Синод приписує, що поклон мусить бути так роблений, щоб рукою сягнути майже до землі, голову тоді склонити ся нижче від престольної дошки. Лиш тоді поклон виглядає на поклон і не робив враженіє сальновоного поздоровлення, або, що буває, знаком легковаження і погорди. Поклон мусить бути звернений до св. Тайни а не на боки, для того що найменше треба о крок взад відступити, щоб головою о престол не ударити. При співані Сл. Божій треба уважати щоб не зачинати перед закінченем хору, т. є. між вогласом священика а попереджаючою і наступаючою відповідино съпіваків мусить бути коротка перерва. Слова в съпіві хотій не повинні бути надмірно продовжувані мусить однак так виразно бути висказані, щоб народ чув кожде слово і повторючи его в душі міг за священиком і з ним разом молити ся. Само собою розуміє ся що не-можна в часі Сл. Божої нічого до нікого говорити. Наколи конечність відправи вимагає зверненя уваги Служачого на щось, що треба, прим. подати або принести то належить таку увагу так зробити, щоб ніхто поза служачим не чув єї. Ошибок жадним способом 'не можна поправляти. Коли прим. дяк зачав співати фальшивий тропар, або служачий зачав его читати мусить священик терпеливо зачекати аж тропар закінчить і тоді доперва евентуально, призначений тропар відчитати. Знаки давані від престола на хори або дякам суть безпорівнання гір-

шим непорядком в відправі як той непорядок котрий хотілоби ся знаками по-правити. До приписаних молитв не можна також жадних інших додавати, так само як не вільно нічого з приписаних опустити.

Ніколи не вільно Сл. Божу переривати щоб прим. людий сповідати, з кимсь розмовляти або з тацюю перейти по Церкви і т. п. Крім загально принятого звичаю Службу Божу переривати по Євангелію на проповідь, право церковне позволяє перервати Сл. Божу зачату (у нас думаю до Вірую) лиш в случаю конечної потреби заоштреми умираночого і в случаю наглога заслаблення священика. Незаконний бувби звичай в середині Сл. Божої н. пр. по Євангелію правити Акафист, Молебен чи паастас.

При соборних Службах поручає ся умиване рук перед причастием опускати, бо робить велике замішане коли кількох або часом кільканайшять священиків тоді руки умивають. Неопресв. зараз по рукоположенню умивають долоні, так на разі аж до рішення будущого Синода толкуємо уступ Синода в руські тексті ст. 176 на долині, що той уступ відносить ся лише до Служби не соборної.

При Проскомидії Синод не позволяє залишения копія. Частиці позвальє Синод опустити лише тоді, коли їх нема. Неможна того інакше розуміти як лише: "коли їх неможна мати". Частиці які кладе ся при агнці мають велике символічне значене. Означають освячене святих — живих і померлих через зближене до Ісуса Христа. Се одна з фундаментальних правд християнства. Коли проте уважає ся загальню за тяжкий гріх опустити вливання води до чаши для того бо та церемонія означає людську природу Ісуса Христа злучену з Божеством, не можна уважати походження приписаних частиць за річ малозначчу. Не можна відкликувати ся на загальний звичай, бо такий звичай, мусів би бути апробованій мовчанем тої влади церковної котрої єсть закон. Нинішнє розпоряджене вистарчилоби щоби перервати правність такого звичаю в львівській єпархії.

Додам ще деякі уваги і розпорядження що до предстоячих і Служачих до Служби Божої. При Архієрейській Службі ціла асиста відповідає Архієреєви чи дияконови визиваючому на молитву. Тропарі читає оден Чтець, Апостол лише Субдикон, котрий також подає умивальнницю з водою. Перед „Іже Херувимскою піснею“, не рецитує ся „Помилуй мя Боже“. При всіх благословеннях священика служачий чи предстоячі, похиляють ся бо інакше роблять вражене що не уважають на те, що ліє ся при престолі. Для той самої причини, непорядком єсть, коли предстоячій при Сл. Божій відмовляє молитвослов, або читає інші молитви або побожну кинжку. Служачий до Сл. Божої дзвонить в малий давін по 3 рази лише при освяченю; — при Причастію лише по разі. Зі взгляду на многі ріжниці в способі відправлювання Сл. Божої, заявляю, що всі приписи Синода в тім напрямі уважаю за обонязуючі і накладаю на совість всіх священиків сьвіцьких і єромонахів щоб собі ті приписи відчитали. Ті приписи будуть в будущності і предметом питань при конкурсів іспиті.

† Андрей.

Митрополит.

Від гр. к. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 16. січня 1918.

Ч. 6|Орд. — Розпоряджене що до укінчених богословів.

Єсть одним з найважніших обовязків Єпископа допускати до священьства лише певно достойних людей; (І. Тим. V. 22) длятого муши уважати на поведене закінчених богословів не менше від тих котрі єще суть в семинарі. Жадаю від всіх що хотіть бути допущені до свячен, щоби не лише вистергали ся всякої провини або не клерикального вчинку, але щоби понадто відзначали ся побожностю житя і пракцею і візірством святим поведенем християнським, щоби обичаями о стілько стояли понад звичайний уровень християнства, о скілько тайна священства малаби їх внести понад достойнство тайни крещення. В першій мірі жадаю від укінчених богословів доказу практівності, неробі нам непотрібні: Хто по скінчені студій потрафить цілій рік пережити без пракці, дає певний доказ, що буде злим, лінівим священиком. До примірного християнського житя належить дальше часте приймане св. Тайн. Хто яко клирик не горнув ся до св. Причастія, пізніше яко священник, готов би Службу Божу правити не з внутреннього глубокого пересвічення о святості і важності жертви, а лише для стипендії. Хтож не видить яким наймитом бувбі чоловік, котрий мав так низкі понятія о найсвятіших і найвненесліших Тайнах Християнства. Добрий клирик старає ся приступати по можности що дія до св. Причастія, о скілько на се позволяє йому заводова пракця, яка при найдальшій іудичих і найліберальніших понятіях, занимає найменше 8 годин денно. Розуміє ся само собою, що богослов який рішив ся вступити і в стан супружеській мусить дати доказ християнських понять і в сій справі. Заявляю рішучо що не допуцу до свячення чоловіка, який бідруковив ся зглядами на віно або на дочасні якіснівоги. Само підохрінне слабо навіть узасаднене, буде для мене достаточною причиною для відмовленя свячен, "корень бо всьмъ злымъ сребролюбіе єсть" (І. Тимо. VI. 10). Богослов захланний на гріш готов бути закалою священства і нещастем вірних.

Уважаю публичним згіршенем коли молодий чоловік, впрост о віно нареченою торгує ся, зриває заручни, або яким небудь способом показує що шукає грошей. Парохи які скінченім богословам дають свідоцтво моральності мають на будуче свої зізнання складати під присягою, а свідоцтво моральності пересилати впрост до Ординаріяту до моїх рук. Суть в тім свідоцтві обовязані під присягою написати все що знають о кандидаті духовного стану а в данім слухаю спіннути, що яксь справа або сторона їх житя єсть їм не знано або не ясною. Після давніх вже розпоряджен суть кандидаті духовного стану обовязані носити клерикальну одежду, бувати на всіх богослужіннях, сповідати ся бодай раз на місяць. До тих давніх розпоряджень додаю: що мають обовязок бувати що дія на Сл. Божій і так повторяті науку богословія, щоби в іспиті перед орієнсацією дали доказ що не лиш не забули богословія але від скінченіх богословських студій примножили своє знане пильним вчитуванем ся в богословські книжки. Всім закінченим богословам уділяю міссію до катехизовання дітій, а всім парохам поручаю уживати х помочи в катехизації, о скілько се можливе в школі, а головно в церкви в неділі і свята перед чи по вечірні. Пригадую при сій нагоді розпор. Ординаріяту, яке в деяких парохіях виходить з ужитя, по відправі, читати народови голосно поволи і виразно всі християнські молитви, так щоб вірні чули виразно кожде слово і відчовали ся похібок і опущень, а учили ся правильно повторяті церковно славянські слова молитви. По молитвах Царю Небесний, Отче наш і пр. можна народови піддавати і інші молитви в українській мові одобрені Ординаріятом. Звичайно має молитви відчитувати дяк, під уважним надзором пароха. Кладу на совість священиків то розпоряджене всією ввести в практику, уважаючи особливим способом на те щоб

молитви були відчитувані так голосно, так виразно і так поволи, щоб служили і за науку (б правд віри, 10 запов. і пр.). Де є в селі укінчений богослов, парох може і його ужити до твої практики.

Наколиби в який парохії сей звичай не був введений, Ординаріят перевонавши ся о тім мусівби недбалого священика суспендовані або зачати приготувати канонічний процес о усунене ста з парохії.

Пригадую також часті мої давні поручення заохотити людей до спільніх голосних молитв, і до читання побожних книжок по хатах. Нехайже укінчені богослови поможуть парохови і мені зробити звичай спільніх молитв і побожних читань як найзагальнішими. Від ревности в словеніи тих обовязків будемо судити о ревности, якої від них мож буде надійти ся, коли будуть священиками.

† Андрей.

Митрополит.

Від гр кат Митрополичого Ординаріяту.

Львів дня 16 січня 1918 р.

Ч. 4.

Ч. 7|Орд. — В справі редукції св. Літургій релігійного фонда.

На прошене тут. Митр. Ординаріяту всільно з цілим Австрійським Еписко-патом, зібрали на Епископських Конференціях у Відні в падолісіт 1917 р.—зволив Святішій Отець Венедикт Папа XV. рішенем з дня 12. грудня 1917 р. ч. 5131-вселяскавішіше уділити дотично св. Літургій релігійного фонда слідуєше по-зволене:

1) усі тягарі т. зв. релігійного фонда, о скільки се дотепер не було призволено Св. Апост. Престолом, перемінити на св. Літургії (без співу) читані;

2) і ті редуковати так що за кожді австрійські 4 корони, які ц. к. Правительство платить (враз з конгрюено) за їх відправлене, треба відправити одну Службу Божу читану на намірні релігійного фонда с. є. „за фіндаторів, благодітелей і померших душ”.

Се подає ся до відомості Всч. Духовенства з тим, що редукцію вільно застосувати також до Служб Божих, котрі дотепер булі співаї; а що до па-растасів, то ті треба відправити так, як дотепер.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, 14. лютого 1918 р.

Ч. 5.

Ч. 1100. Оповітка в справі нових розпорядків дотично державних підмог для сиріт.

Оповітка.

Нові розпорядки в справі підмог для сиріт.

По думці реєскрипу ц. к. Намісництва з 7. січня 1918 ч. 104|Б. В. П. пода-ємо отсім до відома всіх, що займають ся ратуванем сиріт, що почавши від 1.

січня 1918 обовязують при уділюванню сиротам державних підмог нові поста-нови, а саме:

1. діти тих цивільних осіб, що в наслідок воєнних подій понесли смерть або в той спосіб окалічили, що не є в силі віддаватись заробковій праці, мають право на основі Мін. розп. з 12. лютого 1917 ч. 56084 жадати постійного причинку з державних фондів.

2) Діти тих цивільних осіб, яких упровадив ворог, або що є інтерновані в неприємельській заграниці (тут належать також діти таких родичів, які перевезути в Америці) мають право на основі закону з 17. серпня 1917 В. д. з. ч. 376 домагають також постійного причинку з державних фондів.

Нехайже опікуни повисих двох родів сиріт, зглядно заряди Захистів, в ко-тих поміщені такі діти, внесуть чимкоршо коротко умотивувані поданя до свого Староства о признанні для них постійної держазної підмоги; Заряди захистів по-винні навести в поданю сю особу, до рук котрої має виплачуватись причинок. Намісництво дало повітовим властям політичним поученя і вказівки, щоби такі подання полагаювали безприволочно.

3. діти осіб, покликаних до військової служби, мають право на основі за-кона з 26. грудня 1912 В. д. з. ч. 237 побирати сталий військовий причинок, який почавши від 1. липня 1917 вносить по 1.60 К. денно для одної особи, а у Львові і Krakowі по 1.80 К. денно. О сей знова причинок треба внести по-дане по повітовім Комісії причинкової.

Тому отже, що повисіш три категорії дітей посідають вже законний титул до жданія постійного причинку з державних фондів, не можуть они від тепер діставати сирітських причинків через Епархіальні Комітети без огляду на те, чи поміщені они в Захистах, або в приватній опіці.

Підписанній Комітет буде для того, почавши від 1. січня с. р. предкладати ц. к. Намісництву в своїх квартальних виказах до наділення сирітською підмогою тільки отсі діті:

а) сироти по осobaх юстифікованих (т. зи. засуджених на смерть і страче-них), або замордованіх живінірами (н. пр. при нагоді рабунку і др.).

б) сироти по осobaх, померших в часі війни на закальні і пошестні не-дуги.

в) діти цих цивільних осіб, що в часі війни десь пропали.

г) діти, котрі осиротіли вправді ще перед війною, але під час війни так зу-божіли, що є здані на ласку публичної добротінності.

З представленого стану річи слідує, що властиво кожда сирота в громаді повинна на будуче користати з державної помочи, як тільки буде кому нею за-нятись.

Прόсимо для того всіх наших людей доброї волі, щоби з почуття громадян-ського обов'язку помочи в тім згляді сиротам свого окруження.

До Урядів парохіальних львівської архієпархії звертаємося отсім з поновленою прошбою, щоби, о скільки не зробили сего протягом грудні, зволили надіслати нам чим скоріше список сиріт своєї парохії, наведених під буквами а—г; в тих спис-ках треба конче подати імя і називиско сироти, дату і місце її уродження, імена обоїх родичів, місце їх побуту, зглядно дату і причину їх смерті.

Як такі викази вплинути до нас найпізнійше в перших днях лютого, то ще предложимо їх ц. к. Намісництву до узгляднення при вимірі підмог за I. квартал 1918.

За „Український Епархіальний Комітет опіки над воєнними сиротами“
у Львові

o. В. Лишиняк.

Повісшу о повістку подає ся до відома Всеч. Духовенства і вважаючи святим обов'язком кожного душпастиря справою цею як най-цініріше заняти ся, вкладає ся на совість кожного з них, щоби як старанніше провірили, котрі діти і сироти та з якого титулу є до державної підмоги управнені і після того подбали, щоби ні одна до підмоги управнена дитина не була поминена, але щоби кожда з них в пору відповіднім уряді була зголошена.

Від гр. кат. Митрополичної Консисторії.

Львів, дня 1. лютого 1918.

Ч. 6.

Ч. 9210. — Осторога перед укриванем і недозволеною продажкою збіжки.

В справі цій віднесло ся суди Вис. ц. к. Намісництво слідуючим рескриптом з дня 28. падолиста 1917 Ч. 31322.

В краю брак муки і хліба. Часть горожан, на котрих спочиває обов'язок достарачан зерна на хліб для сіл і міст, так дрібні рільники, як і посадачі більших общарів виломилися з під обов'язуючих приписів і непамятні долі міліонів своїх родимів, укривають зібране збіже або визбуваються я його в недозволений спосіб по виночезних цінах керуючи ся виключно зглядом на ліхварські зиски. Галичина не є в спромозі себе самої виживти і ні один мішок муки не може видобути ся поза межі краю.

Тим усильніше однак повинні лучити ся усі і кождий з окрема винен віддати якусь частинку в хосен цілості, щоби ухоронити краєве населене перед незаслуженими браками.

Краєве правителство свідоме некорисного стану господарського в біжу-чім році заздалегідь видало відповідні зарядження, що мали запевнити Галичині нагромаджене запасів збіжка достаточних на передержане тяжких часів. Зарядження ті накладали на витворюючих збіже певні неминучі обмеження. На жаль не побудив серед усіх кругів рільничих дух громадянського почуття обов'язку і краєвого патріотизму. Покриуму почала ширити ся покутна торговля збіжем а при переводженню омолоту не прымінювалося ся до передуманих і зичливих заряджень влади. Сего дня, майже у самого вступу до нового року виживленя, уже в місяці падолисті грозить міському населеню цілковитий брак хліба і муки.

Не можна стерпіти, щоби з причини самоволі певних верств чи одиць широкі маси терпіли незаслужено. Підчинені мені виконуючі органи одержали поручене, щоби в найкоротшім часі перевели як найбезглядніше викупно збіжка стисло після виданих приписів. Упираючись ся стріні незалежно, які вони верстві принадлежні або які їх суспільне становиско, найострівші кара.

Наколиби однанай сі заострені средства зарадчі мали завести, бувши я приневолений йmitи ся остаточності, якою є військові реквізіції. Тому, що бажаю їх оминути звертаю ся з горячим вітанням до Духовенства усіх обрядів, як чинника, що веде провід в нашій суспільноті і розпоряджає далеко сягаючими впливами, щоби як заєдно так і тим разом стануло на чолі акції подуманої для добра краю і світлим словом і мужним ділом старалося впливати поучаючи на їхній духовий опіці повірених а виломлюючих ся з під наказу суспільної карності більших чи менших рільників.

Ц. к. Намісник

Гуїн.

Рескрипт сей подає ся до Відома Всеч. Духовенства з тим, щоби поували вірних, що збіже продаване несвісним купцям і спекулянтам виходить за границі краю а то спричиняє брак середників поживи, який доткліво відчуває населене краю.

Від гр. кат. Митрополичної Консисторії.

Львів, дня 7. лютого 1918.

Ч. 7.

Ч. 9765. — В справі субвенції на будинки церковні і парохіальни ушкоджені вісніми подіями.

Ц. к. Намісництво п. д. 7. падолиста 1917 р. Ч. 181240/XI подає до відома, що ц. к. Міністерство Віроісповідань і Просвіти заявило рескриптом з дня 29. вересня 1917 Ч. 16120, що згідно з внеском ц. к. Міністерства Скарбу при ділило ц. к. Намісництво Централі для господарської відбудови Галичини також відбудово знищених зглядно ушкоджених віроісповідних предметів, як також парохіальних будинків мешкальних і господарських в Галичині, а в наслідок того відпала потреба виєднання на сі цілі осібних фондів.

Сим способом забезпечено упрощене чинності, а тим самим і приспішено сказаних робіт. По тій причині відстуває Централі акти тих справ, котрі є в стадії доходження, а також запоряджує ся, щоби ц. к. Староства такі справи без дальших доходжень відсилали Централі.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 3. січня 1917.

Ч. 8.

В справі метрик збігців і виселенців.

Княжий АЕпіскопский Ординаріят у Відні рішенем з дня 10. вересня 1917 Ч. 5717 постановив в сій справі слідує:

Der Ausfertigung der vom Hilfskomitee für ukrainische Flüchtlinge aus Galizien und der Bukowina in Wien angesprochenen ex offi-wortgetreuen Matrikenauflage über die in der Wiener Erzdiözese während der Kriegsjahre statigefundenen, bei den röm. kat. Pfarrämtern und k. k. Barackenverwaltungen in die Matrikelbücher eingetragenen Geburten, Traungsakte und Sterbefälle, die die Evakuierten und die Flüchtlinge gr. kath. und röhm. kath. Religiōn betreffen, und der Uebersendung dieser Auszüge an die zuständigen Pfarrämter in Galzien und der Bukowina steht hieramis nichts im Wege, wenn solche Auszüge von den heimatlichen Pfarrämtern über Ansuchen der Parteien verlangt werden.

Рішене се подає ся до відома Всеч. Духовенства.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів 21. січня 1918.

Ч. 9.

Ч. 634. В справі правдивої оліви до богослужебного ужитку.

Позаяк в теперішнім восенні часі Всч. ОО. часто не знають, де моглиби купити правдиву оліву для богослужебних цілей, повідомляє ся отсім, що на разі продає у Львові таку оліву "Народна Торговля" а також торговля Карла Крупінського при ул. Академічній ч. 4.

Від гр. к. Митрополичної Консисторії.

Львів дня 24. січня 1918.

Ч. 10.

Ч. 675. В справі дорожньочетного додатку для Всч. Духовенства.

Розпорядженем Міністерства Віроїсп. і Просвіти з дня 21. падолиста 1917 призначено одинадцять міліонів корон на запомоги для священиків, які в двох ратах мають бути виплачені. Крім запомоги дістануть священики даток на діти, а се на двоє дітей 350 кор. а на більше дітей 700 кор.

Всч. оо. надішлють проте виказ своїх дітей, потверджений Урядом деканальним (Всч. оо. Сотрудники урядом парохіальним) впрост до ц. к. Намісництва у Львові (відділ духовний) ул. З мая ч. 12.

Від гр. к. Митрополичної Консисторії.

Львів, дня 30. січня 1918.

Ч. 11.

Ч. 265. — В справі висоти квоти становчої капітал богослужебних фондій

З уваги, що вартість коронова значно спала, так що за то, що давніше можна було дістати за 1 кор., тепер треба заплатити 5 кор., поручає ся Всч. урядам парохіальним, щоби на богослужебні фондації не приймали менше як 500 кор. за читану Службу Божу а 800 кор. за співану і 200 кор. за паастас.

Від гр. кат. Митрополичної Консисторії.

Львів, дня 16. січня 1917.

Ч. 12.

Ч. 953. В справі богослужебних фондій.

Лучає ся часто, що Уряди парохіальні надсилають до Митрополичної Консисторії гроші на утворене богослужебної фондації і мусить нераз по кілька місяців чекати на надіслане начерку до акту фондаційного. То опізнене діє ся не з вини Митрополичної Консисторії, лише з обставин від Митрополичної Консисторії незалежних. Однак фондація ни сім не терпить, бо від дня отримання капіталу фондаційного сей капітал процентує ся. Тому мають Уряди парохіальні від

дня вислання грошей до Митрополичної Консисторії уважати фундацію яко уконституовану і сповнити обовязки фундації не ожидаючи акту фондаційного.

Від гр. к. Митрополичної Консисторії.

Львів дня 31. січня 1918.

Ч. 13.

Ч. 453. В справі уживання в парохіальнім діловодстві української мови і шкільної правописи.

Пригадує ся Всч. Духовенству тутешній розпорядок з дня 24. вересня 1915 р. Ч. 1572 (зри АЕпарх. Від. 1914, ч. III, ст. 23), щоби в своїм внутрішнім і віншнім урядовім діловодстві уживало народної т. є української мови і шкільної правописи.

Інакше писані подання не будуть узгляднувані.

Від гр. к. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 1. лютого.

Ч. 14.

Ч. 1202. В справі подань до Митрополичної Консисторії.

Повідомляється Всеч. Духовенство, що всякі подання, внесені до Митрополичної Консисторії не в приписаній формі не будуть приняті до протоколу, но будуть безусловно звернені. Особенно звертає ся увагу на се, щоби всякі подання (кромі подань о приняті в пропозицію на парохії розписані на конкурс) предкладалися посередством Уряду деканального і на рубрум має бути виражений короткий зміст подання, або предмет о котрім в поданні бесіда, а ніколи безмисльне „як внутр.”.

Від гр. кат. Митрополичної Консисторії.

Львів, дня 1 лютого 1918.

Ч. 15.

Ч. 954. В справі прошень укінчених богословів о посвідку принадлежності до звязи з Клиром.

Сим розпоряджається, щоби укінчені богослови на будуче свої подання о посвідку принадлежності до звязи з Клиром гр. кат. Архієпархії Львівської належито мотивували і через Уряд деканальний сюди вносили.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 31 січня 1918.

Ч. 16.

Ч. 674. В справі оштемплювання подань до Митроп. Консисторії.

Після закону мають бути всякі подання до властій оштемплювані. Где-котрі священики вносять ту подання о парохії без штемпля, оправдуючи ся тим, що нр можуть таких штемплів дістати в місці а через утруднене комунікації не легко також спровадити їх з місточком.

На то не має іншої ради, як до подання долучати 2 кор. на штемпель.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 28. січня 1918.

Ч. 17.

Ч. 788. Пояснене рубрики 18 в табелі свойств кандидатів о парохії.

На прошене о близші поясненя 18 рубрики табелі свойств убігателів о парохії до Ч. К. 9288 | IV. заяляє ся, що в ту рубрику приходять подібні 5777 | прикмети, як на пр. убігатель платить правильно датки до вдов.-сир. фонду і не залигає з датками до того фонду; або: залигає до вдов.-сир. фонду з квотою... Убігатель заступаючи пароха провадив або провадить точний рахунок з побрачними ним доходів епітрахильних і половину доходів як в грошах так і в натуральних віддає (віддавав) парохові або його родині; — або убігатель не провадив точного рахунку з побрачними ним епітрахильних доходів і парох чи родина пароха жалила ся, що їх кривдить. Чи убігатель обходить ся (обходить ся) з вдовою по помершім пароху членно, з всяким пошанованем і чи провадить рахунки з доходів епітрахильних так грошевих як і в натуральних і чи вдова (сироти) не дізнали аїд него яких кривд або неприємностей. Чи має які похвалні грамоти або улімнена, — і взагалі має тут висказати ся о нім всю корисне і некорисне для него, що не могло бути поміщене в попередніх рубриках.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 25. січня 1918.

Ч. 18.

Ч. 0665. — До відома Всеческого гр. кат. Духовенства.

Загальна принятій звичай обов'язує завідателів парохій, в яких мешкає ще вдова по помершім пароху віддавати єї через рік від смерті пароха половину доходів в парохіяльних функцій. Митрополичий Ординаріят подає до відома Всеч. Духовенства, що в случаю жалоби вдовиці, наколи завідателі не буде міг виказати ся поскітованем вдовиці, що отримала половину доходів епітрахильних, які мають бути записані через завідателя в осібній книжці чи зошиті, без дальших доходжень узнати ся факт несповнення через завідателя обов'язків зглядом вдовиці, що потягне за собою непринимане в пропозицію

на парохію аж до часу, коли оскаржений завідатель не викаже ся квітом вдовиці.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту

Львів, дня 7. лютого 1918 р.

Ч. 19.

Ч. 1102. В справі виплати премій за писемні еляборати бувшим членам гомілстичного семінару Львівського Віділу Богословського за рр. 1913|14, 1915|16, 1916|17.

Високе ц. к. Міністерство Віроісповідань і Просвіти рескрвітом з дня 14. грудня 1917 Ч. 40925 признало премії за писемні еляборати бувшим членам гомілстичного семінару Львівського Віділу богословського, а то:

Ч. ОО. Миколі Фрейшинові і Константинові Ганушакові по 40 Кор., Петрові Іваховому 30 Кор., Петрові Наболотному 60 Кор., Іванові Лучинському 50 Кор., Михайлові Залеському 80 Кор.

За рік 1915|16:

Ч. ОО. Михайлові Кравчукові 40 Кор., Константинові Левицькому і Павлові Олійникові по 50 Кор.

За рік 1916|17:

Ч. ОО. Йосифові Кучкуді 80 Кор., Іванові Галібєєви 40 Кор., Миколі Пясецькому 30 Кор.

Всі тіоті Ч. ОО. зволять прислати на руки Управителя гомілстичного семінара Всв. і Вір. О. Проф. Дра Івана Бартошевського (у Львові при ул. Монастирській ч. II, поверх) належите оштемплювані квіти на признані ім премії, по чим будуть ім тіже премії вислані переказом поштовим. Ч. ОО. зволять свої адреси подати точно і виразно.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 31. січня 1918.

Ч. 20.

Ч. 1404. — Оповіщене конкурсу на дві стипендії. ім. Михаїла Білецького.

В цілі надання двох стипендій фундації бл. п. Михаїла Білецького б. пароха в Городку для учнів гімназіяльних гр. кат. обряду призначених в квоті по 300 кор. річно розписує ся конкурс з речинцем до дня 15. цьвітня 1918.

При наданю сих стипендій мають після волі фундатора увагляднити ся передовсім наслідники Іоана Білецького б. гр. кат. пароха в Завадці і Василя Білецького б. гр. кат. пароха в Дубів'ях.

Убігателі обов'язані: свої прошеня, заоштотрені в свідоцтво крещення, убожества і школи з послідного курсу, а взагалі також в документі, доказуючи споріднене зі згаданим Йоаном Білецьким і Василем Білецьким, управляюче

до першеньтва при наданю стипендії — внести через дотичну гімназ. дирекцію в наведенім речинці до тутешньої гр. кат. Митроп. Консисторії.

Від гр. кат. Митр. Консисторії.

Львів дня 5. лютого 1918.

Ч. 21.

Ч. 1405. — Оповіщене конкурсу на дві стипендії ім. Мих. Попеля.

Митр. Консисторія сподішує сим конкурс на дві стипендії ім. Михайла Попеля. До побирання твої стипендії в квоті по 160 К річно суть управнені убогі ученики, що укінчили найменше з ту клясу головної школи з добрым успіхом і ходять до 4 ої класи нормальної або до гімназії. Одержанівши сю стипендію користується нею до укінчення гімназіальних наук і не тратить її на віть тоді, коли би і другий рік в якій класі остатись умсів.

Право одержання твої стипендії мають передовсім убогі ученики назви Попеля, що походять з роду Якова Попеля і Катарини з Куніцьких Попелевої, бувших мешканців Медухи, Станіславського повіту, а в недостачі таких, котрі називали би ся Попель, має бути надана ся стипендія ученикові з висше загаданого походження, хочби він інакше називав ся. Коли би не було і таких, тоді ся стипендія має надатися ученикові г. кат. обряду, який родив ся в Чернівці або в Хмельницькому повіту. В кінці, наколи би і таких не було, має бути надана ся стипендія якому будь убогому ученикові гр. кат. обряду.

Хто одержить сю стипендію, єсть обовязаний в совісті, коли буде на становиску, спомагати одного ученика в висще загаданих категоріях.

Подані треба вносити через свої дирекції до гр. кат. Митр. Консисторії у Львові найдальше до дня 15-го цвітня 1918 р.

Від гр. кат. Митр. Конс.

У Львові 5. лютого 1918.

Ч. 22.

Ч. 1446. — Оголошує ся речинець кваліфікаційного іспиту на катехітів шкіл середніх.

Кваліфікаційний іспит, письмений і устний, для кандидатів на катехітів до гімназій, реальних шкіл і учительських семінарій відбудеться в дніх 9го і 10-го вересня 1918 р.

1) Кандидати, що хотять піддати ся тому іспиту мають внести через дотичного Овдинар. шкільного комісаря прошене до Митроп. Ординаріяту най-пізніше до дня 15. липня 1918 р.

2) В прошенню належить подати рік і місце уродження, рік рукоположення як також які посади в душпастирстві або в школництві занимав кандидат.

3) До іспиту належить предложити письмennу працю стисло наукову або непопулярну в обсязі одноге аркуша друку (вимічатети або пригожу до

друку), яка стояла в звязі з душпастирско-педагогічною працею катехита шкіл середніх.

4) Крім праці при зголосенню до іспиту належить долучити:

- а) свідоцтво з висшої гімназії,
- б) свідоцтво зрілості,
- в) абсолюторію з богословських наук,
- г) виказ лекцій, о яких бесіда в уступі 5.

5) Предметами іспиту є:

A) Апологетика: т. є. оборона християнсько-католицької віри.

Поручають ся підручники: Dr. Hettinger Franz, Apologie des Christentums 5 томів; Dr Schanz Paul. Apologie des Christentums 3 томи; Weiss Albert Maria, Apologie des Christentums 5 томів.

B) Філософія:

Кандидат повинен обзнатомити ся з теольгією натуральною, з моральною фльософією (н. пр. підручник: Cathreina) і з низькими фльософічними напрямами.

B) Догматика в обсязі універзитетських студій, основніше трактовати о вірі і Церкви.

C) Моральна в обсязі універзитетських студій особливо de iure et iustiti.

D) Св. Письмо — Кандидат мусить виказати ся знанем біблійної історії Старого і Нового Завіта, а крім того з коментарем перевідіювати кілька глав з котрої небудь пророчої книги, а з Нового Завіта бодай одну книгу по можності в греческім тексті.

E) Історія Церкви. — Передовсім основне значе історії українсько-католицької Церкви, а проче після універзитетських викладів.

J) Літургіка в узглядненем науки про стилі, як византійский, в архітектурі і мальстрі.

3) Патристика — Належить виказати ся лектурою довільно вибраних творів св. Отців Церкви як і здати справу з лектурі.

I) Письменне віпрацюване і виголошне екзорті.

Се подаємо до відома Всіх Духовенства.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 6. лютого 1918 р.

Обвіщення конкурсові

Ч. 23.

Ч. 462. — Додатково до оголошеного конкурсу на парохії: Підмихайлє дек. калуского, Цуцилівції дек. жидачівського і Довге дек. теребовельського оповіщує ся, що душпастир отримавши презенту на парохію:

1) Підмихайлє буде обовязаний перед інституцією зложити декларацію, що годиться ся на відлучене від парохії в Підмихайллю дочерної Доброялії враз з грунтами ереціональними.

2) Цуцилівції, так само на відлучене дочерної Пчани.

3) Криве, так само на відлучене Заваля — а то в цілі евентуального утворення з тих же окремих парохій.

Ч. 280. — Митрополича Консисторія розписує конкурс під днем 17 січня 1918 з речинцем до 15 марта 1918 на слідуючі парохії (з причини що парохи тих-же парохій самовільно опустили свої посади):

- 1) Підліпці дек. золочівського, над. приватного.
- 2) Милошович з прилуч. Семенівка дек. щирецького надання прив.
- 3) Конюшків з прилуч. Язлівник, дек. брідского над. прив.
- 4) Серетець з прилуч. Підберезії, дек. залозецького над. прив.
- 5) Івачів з прил. Волчківці, дек аліївського над. прив.

Від гр. кат. Митрополичної Консисторії

Львів, дня 23 січня 1918.

Ч. 24.

Ч. 1373. — Оголошене предплати на АЕпх. Відомості на рік 1918

Подається до відомості Всч. Духовенства, що з огляду на дорожню паперу і друку предплати на АЕ¹. Відомості виносяти буде 10 корон. Згідно з розпорядженнями з мічущих літ обов'язане Бсч. Духовенство предплату як найскорше зложити на руки настоятелів деканатів, а ті є обов'язані зібрану в сей спосіб предплату чеком АЕп. Відомостій чек. конто 90666 до поштової шандисі переслати вистосовуючи рівночасно до Мігр. Консисторії виказ Всч. урядів парохіяльних, котрі предплату зложили.

Всч. уряду деканальні, які за попередній рік належитості сей ще не надіслили, взвивають ся сим, щоби безпроволочно се здіали.

Від гр. кат. Митр Консисторії.

Львів, 14 лютого 1918 р.

Хроніка.

Просинодальними іспитователями іменовані:

(після приписів декрету св. Конгрегації Консисторської „Maxima cura“ (сан. 4 § 2):

Ч. 247 — Всев. і Впр. о. Мітрат Лев Туркевич, Архідіакон Митрополичної Капітули.

Всв. і Впр. о. Александр Бачинський, канцлер Митроп. Капітули.

Всв. і Впр. о. Чапельський Йоан, крилошанин Митроп. Капітули.

Всв. і Впр. о. Войнаровський Тит, крилошанин Митроп. Капітули.

Впр. о. Березовський Тома, поч. крилошанин Митроп. Капітули і парох в Ляховичах зарічних.

Впр. о. Громницький Володимир, поч. крилошанин, декан і парох в Тернополі.

Впр. о. Поляньский Амвросій поч. крилошанин і парох в Конюхові.

Впр. о. Токар Йоан, поч. крилошанин, декан і парох в Підгайцях.

Преосвящений Епископ Д-р Йосиф Боцян, ректор духовної семінарії у Львові.

Впр. о. Городецький, шамбеляна, декан і парох в Вербілівцях.

Впр. о. Лежогубський Теодозій, совітник М. К. і директор української жіночої гімназії у Львові.

Впр. о. Стефанович Алексардер, совітник М. К. і ем. ц. к. професор у Львові.

Впр. о. Дзерович Юліян, совітник М. К. і ц. к. професор у Львові.

Впр. о. Лициняк Василій, совітник М. К. і ц. к. професор у Львові.

Впр. о. Куницкий Леонтій духовник Духовної Семінарії у Львові.

Впр. о. Дикий Александр, совітник М. К. і Архікат. проповідник у Львові.

Всв. о. д-р Дорожинський Діонізій, совітник М. К і ц. к. професор у Львові.

Всв. о. д-р Юрик Стефан, шамбелян декан і парох в Золочеві.

Всв. о. д-р Горникович Мирон, Архікатедральний сотрудник у Львові.

Совітниками Суду церковного

(після приписів декрету св. Конгрегації Консисторської „Maxima cura“) іменовані.

Впр. о. Городецький Стефан, шамбелян, декан і парох в Вербілівцях.

Впр. о. Горникович Теофан, декан і парох в Гошові.

Впр. о. Бачинський Павло, декан і парох в Глиннянах-Заставі.

Впр. о. Богачевський Теодор, декан і парох в Голиню.

Впр. о. Долинський Анатоль, декан і парох в Бордах.

Впр. о. Донарович Стефан, декан і парох в Бориничах.

Впр. о. Кміцикович Єрон, декан і парох в Могильници.

Впр. о. Кордуба Теодор, поч. крилошанин, декан і парох в Бережанах.

Впр. о. Стрільбіцкий Йоан, декан і парох в Наварії.

Впр. о. Січинський Лукіян, декан і парох в Мшані.

Впр. о. Цегельський Михаїл, декан і парох в Камінці струмиловій.

Впр. о. д-р Юрик Стефан, шамбелян, декан і парох в Золочеві.

Впр. о. Танцаковський Александр, висл. декан парох в Озірній.

Крилошанськими відзнаками наділені Всч. ОО.

Ч. 97. — о. Йоан Хавалка, парох в Івачеві горішнім.

о. Михайло Гайдукевич, парох в Маркополі.

о. Роман Доброзвольський, завідатель в Кипячці.

о. Григорій Скасний, сотрудник з пр. упр. в Кутківцях.

Дійсними деканами іменовані Всч. ОО.

1. о. Євстахій Бартків, парох Романова деканом Бobreцького деканату.

2. о. Михайло Дзерович, парох Топорова деканом Буского деканату.

3. о. Еміліян Дудрович, парох Яблонова деканом Галицького деканату.

4. о. Йосиф Логинський, парох в Володимирцях деканом Журавельського деканату.

5. о. Теодор Богачевський, парох в Голині деканом Калуського деканату.

6. о. Михайло Кордуба, парох в Сушині деканом Радехівського деканату.

7. о. Іван Королюк, парох в Чемеринцях деканом Унівського деканату.

8. о. Володимир Сабат, парох в Синевідзку нижнім деканом Любінеського деканату.

Душпастирські посади отримали Всч. ОО.:

Ч. 6001. о. Ярослав Глинський зав. в Явчу дек. рогатинського.

Ч. 9721. о. Лука Палажій неопр. заст. пар. в Станківцях дек. николаївск.

- Ч. 9768. о. Іван Пасіка неопрсв. зав. в Ценеві дек. бережанського.
 Ч. 9743. о. Володимир Балько неопрсв. прив. сотр. в Мавковичах дек.городецького.
 Ч. 9766. о. Теодор Левицкий зав. в Кутину дек. залозецького.
 Ч. 197. о. Петро Глинський ех. зав. в Ілавчу дек. теребовельського.
 Ч. 312. о. Евстахій Гайдукевич ех. зав. в Саранчухах дек. бережанського.
 Ч. 133. о. Тадей Ільницький зав. в Суходолі дек. перегінського.
 Ч. 454. о. Євген Михайло Осадца сист. сотр. в Бережанах дек. бережанського.
 Ч. 756. о. Лука Палажій неопр. зав. в Ганівцях дек. галицького.
 Ч. 1266. о. Йосиф Волинець, завід. в Ляшкові дек. лопатинського.
 Ч. 1349. о. Петро Смик, сист. сотр. в Галичи дек. галицького.

Канонічну інституовані на парохії отримали Всч. ОО.

- Ч. 5833. о. Іван Карапницький на парохію Добряні дек. стрийського.
 Ч. 72. о. Роман Добровольський на пар. в Слободі зол. дек. козлівського.

**Жертви
на фондацию Е. Ексц. Митрополита Андрея
гр. Шептицького**

О. Петро Геда з Лукавиці нижн. 93·52 кор. — О. Ів. Рейтаровский з Сорік зі збірки в Ляшках мур. 63 кор. від Юрка і Марії Галіята з Ляшок 100 кор., від Данила і Юлії-Михайлук 100 кор. разом 263 кор. — О. Юліан Дудик з Сасова 70 кор. — О. П. Яцишин з Риплянки 100 кор. — О. Ів. Пелех з Яричова нов. і ст. 50 кор. — О. Евст. Качмарський зі Славска 100 кор. — О. Іван Рошак з Солукова 100 кор. — Ур. пар. в Полтві 167 кор. — О. Еман. Піллісецький з Утієвичі 30 кор. — О. Корні. Бачинський з Мишковичі від себе 30 кор., від парохіян в Мишковичах, Луці вел. і Чорторії 350 кор., разом 380 кор. — О. І. Ада з Рокитна 25 кор. — О. дек. Б. Еліашевський з Зашкови місто новор. желань від себе 100 кор., від парох. 100 кор., разом 200 кор. — О. Ганицький з Рудна від парохіян в Рісні руській 326·20 кор. — Ур. пар. в Кут кори 50 кор. — О. дек. Йосиф Логинський з Володимирець 200 кор. — О. Р. Березинський з Оглядово 400 кор. — Ур. пар. в Золотниках збірка 101 кор. (в тім від себе 5 кор., від вахм. К. Верніцького 5 кор. і від п. Анни Медиції 2 кор.) — Ур. пар. в Николаєві н. Дн. з коляди: в ул. Завале 334·08 кор., в ул. Підлісі 177·70 кор., з ул. Переїмісте 155·50 кор., з прилуч. Радьоза 73·50 кор., від Стефанії Біл скур 10 кор., від Марцеля Фльорік 3 кор., від Ів. Зівалів'яка 1 кор., з скарбочи церк. 83·42 кор., разом 1.000 кор. — Ур. пар. Ляшки кор. 80 кор. — О. Вол. Підсонаський з Беляця 86·06 кор. — О. Юл. Левинський з Лісник 180 кор. — О. Лев. Абрисовський з Яхкорева 50 кор. — О. Б. Охримович з Корчини 60 кор., о. Вас. Стрільбицький з Вишени малої 600 кор., о. Т. Сахно з Лагодова 122 кор. — Ур. пар. в Вербові 100 кор. — Ур. пар. в Нараєві 250 кор. — О. дек. Ерон Кмицікевич з Могильниці від себе 300 кор., збірка 213 кор., разом 513 кор. — Ур. пар. в Теребовлі: о. парох Ст. Мохнацький 50 кор., Лука Дзідінський з Клебанівки 20 кор., Анна Хрупович з Бушик 20 кор., Теодозія Куткевич з Теребовлі 10 кор., судія Мих. Шкільний 10 кор.., Ів. Вітвіцький 6 кор., Тад. Луцків 4 кор., Ю. Костельняк 3 кор., з коляди в Теребовлі 159 кор., збірка в Теребовлі 105 кор., з коляди в Клебанівці 115 кор., в Підгірянках 81

кор., Текля Слів'янка з Теребовлі 20 кор., разом 603 кор. — О. И. Заторский з Тростянець з коляди 60 кор. — О. Вол. Вевицький з Чернушовиць: збірки в Черн. і Журавниках 120·20 кор., о. Лев Слінський з Ражнева 25 кор. — Ур. пар. Чернечи з коляди 150 кор. — О. Іван Рейтаровский з Сорік від себе 10 кор. збірка в Соріках 50 кор., разом 60 кор. — О. Йос. Яримович з Білого 100 кор. — О. Ів. Яримович з Шоломій 100 кор. + 100 кор. — О. Теоф. Кошишин з Кропивника 40 кор. — О. Іл. Погорєцький з Бродом 150 кор. — О. Ник. Ялович з Хотіні і Загір'я 140 кор. — О. Йос. Осташевський з Завидович 200 кор. — О. Тит Глобовицький з Фирлівки 75 кор. — Ю. Боднар з Балич зарінхи з коляди 90 кор., з Акаф. 60 кор., разом 150 кор. — О. Ів. Купчинський з Ператина збірка в Пер. 117 кор., в Тетевицях 100 кор., раз. 217 кор. — Ур. пар. в Новосіліці. Кут збірка в Білокерніци 50 кор. — О. Йосиф Олійник з Ліщина від парохіян і від себе 160 кор. — О. Ник. Мригdonович з Грабови 85 кор. — Мих. Стефанюк з М. шківцем — від громади 65 кор. — Ур. пар. в Клешній з коляди жінок і дівчат 184·36 кор. — Ур. пар. в Оглядові — від сестриць в Оглядові і Монастириці з щедрівок 200 кор. — Ур. пар. в Богирах з ос. дк. в Коцюбинських Ст. нисл. Епархії-Скальського деканата збірка Коцюбинців і Сокиринців 200 кор. — Ур. пар. Струтині а з Зол. 100 кор. — Ур. пар. в Дунаєві 40 кор. — Ур. пар. в Грефеневі 66·60 кор. — О. О. Бучинський з Коцюбинець Стан. Ет. 212 кор. — О. В. Дуда з Лещинки 48·60 кор. — О. Мих. Сенів з Любівя вел. 300 кор. — О. Вол. Лиско з Городка 55 кор. — О. Ів. Романчукевич з Жовчева 20 кор. — О. Філ. Свергун з Брухович 74·40 кор. — Ур. пар. в Бокові 100 кор. — Ур. пар. Синевідзку вижн. 400 кор. — Ур. пар. в Лисиничах 200 кор. — О. Ром. Добропольський з Слободи зол. 100 кор. — О. Вол. Скоробогатий з Голоска вел. збірка Ів. Дигдалевича і Дмитра Грояні 195 кор., від Марії Ніч з Голоска 40 кор., збірка в Голоску 65 кор., разом 300 кор. — О. Теод. Ковальський з Фраї від себе 25 кор., від Вас. Шевчишича 20 кор., разом 45 кор. — О. дек. Ст. Донарович з Боринич 277·10 кор. — О. дек. Йо. О. Римарич з Велдіжа збірка 75 кор. (в тім від Маїї Фадів 2 кор., від Федора Брицкого 5 кор., Анаст. Миро вич 2 кор., Марії Фесиледа 2 кор., Рузі Гавріш 4 кор., Яков. Рухляка 1 к. р., Марії Яцишин 10 кор.) — Ур. пар. в Баківцях 63 кор. (в тім від Марії Раус 10 кор. і від Кат. Липової 3 кор.)

На захист ім. Е. Ексц. Митрополита Андрея гр. Шептицького.

О. Ів. Рейтаровский з Сорік, збірка в Ляшках мур. 204 кор. — Ур. пар. в Вовкові к. Львова, збірка в Вовкові 50 кор., в Кугаєві 56 кор., разом 106 кор. — Ант. Кучм. з Цицуловець 40 кор. — Ур. пар. в Липівцях 20 кор. — Ур. пар. в Куткори 15 кор. — О. Вол. Ганицький з Рудна 182·53 кор. — Ур. пар. в Янчині 150 кор. — О. Йос. Заторский з Тростянець з нігоди іменин Преосв. Йосифа Епіск. Луцького 50 кор. — О. дек. Евст. Бартліз з Романова 100 кор. — З коляди в Коростові 50 кор. — Ур. пар. в Різни 217 кор. — О. Йос. Заторский з Тростянець кватерункове виплачене війском і підступлене громадою (через нач. Теодора Білоуса) 35 кор. — О. дек. Лук'ян Січинський з Мшани і Суховолі 50 кор. — Ур. пар. в Болехові, коляди хору міщ. в Болехові і Волоським Селі 50 кор. Ур. пар. в Величині Перем. Епархії 25 кор. — Ур. пар. в Лозині 27 кор. — О. Ів. Романчукевич з Жовчева 50 кор. — О. Петро Літинський з Телячого 100 кор. — Ур. пар. в Бокові 50 кор. — О. Евст. Бартків з Романова 65 кор. — Громада Крехів 100 кор. — Ур. пар. в Новошивах, збірка началь. гром. Николи Юрчака 40 кор.

На гр. кат. Церков в Київі.

О. Іван і Софія Давидовичі зі Львова 20 кор. — Ур. пар. в Германові 95 кор. — О. Тим. Ковалюк з Скилова к. Львова 90 кор. — Ур. пар. в Оле-ську 160 кор. О. Петро Курчаба з Острова 64·60 кор. — Йосиф Дяків з Городиславич 66 кор. — О. Ів. Салівський з Глібович вел 68 кор. — Ур. пар. в Добрянках. Стрия 53 кор. — О. дек. Лукаш Січинський з Мшани — Суховолі збірка 200 кор., від себе 50 кор. — Ур. пар. в Дроговичу 150 кор. — О. Ант. Целевич з Лотини 122 кор. — Ур. пар. в Синевідску виж. 150 кор. — О. Ал. Гвоздецький в Борщеві 150 кор. — Ур. пар. в Курівичах 264·79 кор. — О. Вас. Стрільбицький з Вишени 200 кор. — О. Мих. Осадца з Задіра 400 кор. — Ур. пар. в Залуківі 170 кор. — Ур. пар. в Красній ад Петранка 18 кор. — О. Григор. Косар з Бужка 25 кор. — Евг. Дуткевич з Мальчиць 142 кор. — О. Ів. Адам з Рокитна 25 кор. — О. дек. Богд. Єпішевський з Зашкова 100 кор. — Ур. пар. в Домажири 100 кор. Ур. пар. в Липів'ях 40 кор. — О. Петро Стернюк з Добрян 120 кор. — О. дек. Йос. Логинський з Володимирице 50 кор. — Ур. пар. в Чанихи 32·40 + 52 кор. — Ур. пар. в Куткори 40 кор. — Ур. пар. в Золотниках збірка 101 кор. (в тім від захм. Касянина Верніцкого 4 кор. і від п. Анни Медицкої 2 кор.) — Ур. пар. в Денисові 50·51 кор. — Ур. пар. в Сушні 150 кор. — О. Теодор Сахно з Лагодова 111 кор. — О. Ів. Тимчук в Туря 140 кор. — О. Віктор Чорний з Вільшаниці 200 кор. — О. Ів. Чарторийський з Зарваниці 50 кор. — О. Богдан. Охрямович з Корчина 140 кор. — О. Де лиша з Вітвіці 185 кор. — О. дек. М. Дзерович з Топорова, збірка в Топорові 134 кор., в Трійці 43 кор. — Ур. пар. в Тухли 20 кор. — О. Кароль Бардин з Ланів від парох. 30 кор., від себе 10 кор., разом 40 ко. — О. Ник. Демків з Хренева від парохії Дідилів 146 кор., зі скарбони в Дідиліві 20 кор., від парохії в Хреневі 64 кор., від п. і Лютими Демків 10 кор., разом 240 кор. — Ур. пар. в Николаєві н. Дн. збірка в Николаєві 105 кор., Марія Величко 50 кор., разом 155 кор. — О. Еман. Січинський з Ради Стан. Епархії 160 кор. — Ур. пар. в Завалові 70 кор. — Ур. пар. в Дащаї 15 кор. — Ур. пар. в Дмитрю 168 кор.. о. Ом. Боберський з Николаєва збірка в Николаєві 84·30 кор. в Підсоснові 32·18 кор., разом 116·48 кор. — Ур. пар. в Яблонові 20 кор. — о. Ник. Садовський з Глиннян 300 кор. — о. Теофіль Дурбак з Струтиня вижн. 60 кор. — о. Арк. Гуглевіз з Седлиць 3·9 кор. — о. Денис Телішук з Огиневіч збірка в Огиневічах. Городищу кор. і Це нар. 90 кор. — Ур. пар. в Залісцях 207 кор. — Ур. пар. в Камінці струм. 180 кор. — Ур. пар. в Товцеві 20 кор. — Ур. пар. в Оброшині 58 кор. — Ур. пар. в Павлові 86 кор. — о. І. Гарматій з Стриганки 31·60 кор. — Ур. пар. в Молотові 110 кор. — Ур. пар. в Денисові 77·07 кор. — Ур. пар. в Млинницях 120 кор. — о. Вол. Ганицький з Рудна 142·42 кор. — о. Вол. Підсонацький з Белзя 69·58 кор. — о. Юл. Левицький з Лісник 100 кор. — Ур. пар. в Яничні 50 кор. — Ур. пар. в Стасісках 88 кор. — о. Літинський з Лошнева 176 кор. — о. Ів. Юрків з Дубравки 140 кор. — о. Ів. Щербанюк⁶ з Івановець і Тірад з колоди 100 кор. — о. Ваг. Куш-ір з Вербова з акафист. 70 кор., від Насті Семчишини 20 кор. від Анни Депас 10 кор. разом 100 кор. — Ур. пар. в Нараєві 100 кор. — о. дек. Єрон Кміцикевич з Могильниці від себе 20 кор., збірка 304·30 кор. разом 324·30 кор. — Ур. пар. в Теребовлі: о. Ст. Мознацький 20 кор. від себе, Пилип і Марія Качорівські з Клебанівки 20 кор., Текля Нога з Теребовлі 7 кор. Текля Топольницька 10 кор., Іван Благітка 4 кор., Юлія Костельник 3 кор., Аполлон я Задірка з Кровінки 10 кор., збірка в Теребовлі в церкви 302 кор., Текля Слівінська з Т-ребовлі 10 кор., Тереса Самолук збірка 33 кор., Тереса Вороній збірка 32 кор., Юстина Турчинська збірка 13 кор., Теодора Дячок з Волиці 5 кор., Катарина Штогрин 6 рубл. — разом 469 кор. і 6 рублів. — о. Й. Заторський з Тростяця 35·50 кор — о. Ник. Гатій з Берездовець від себе 14 кор. від пар. 71 кор. разом 85 кор

— Ур. пар. в Глубічку 12 кор, і 11·93 рубл + 174 кор. і 13·03 рублів — о. Петро Гарасимів з Закомара 53 кор. — о. Мих. Якубів з Стретинова 103 кор. Ур. пар. в Чертехи 150 кор. — о. Ів. Рейтаровський з Сорії від себе 26·61 кор., збірка в Сороках 123·39 кор. разом 150 кор. — о. Ін. Погорецький з Бродок 50 кор. — о. Ник. Янович з Хотінії Запір'я 158 кор. — о. Йос. Осташевський з Завидович 20 кор. — о. Тит Глібовицький з Фирлівки 100 кор. — о. Вас. Сайкевич з Васючина 68 к. — Ур. пар. в Сваричеві 30 к. — о. Андрій Дубинський з Побука збірка в Побущі 80 к. в Межибродах 67 к. в Тишаніці 50 к. разом 197 кор. — ур. пар. в Печенії 308 кор. — с. Ст. Мандзик з Ясеня від парохіян і від себе 45 кор. — ур. пар. в Чагрові 50 кор. — ур. пар. в Тейсарові 150 кор. — о. Дм. Сеньковський з Сернок сер. 134 кор. — о. Ник. Білецький з Пацикова від себе 60 кор., від пар. 40 кор., разом 100 кор. — о. Іван Костюк з Куликова збірка в церкві в Воли бариловій 41·16 кор., від Анастазії Лотоцької 10 кр., збірка в церкві в Руданку ляцкім 40 кор., з церкви 10 кор. разом 101·16 кор. — о. Йос. Яримович з Білого 25 кор. — о. Петро Яшишин з Рипінки від себе 8 кор., від парохії 112 кор разом 120 кор. — ур. пар. в Воли задеревецькій 45 кор. — о. Ник. Мриголович з Грабової 200 кор. — о. Йосиф Петраш з Підгородець від парохіян 123 кор., від себе 10 кор., від Лесі Петраш 10 кор. разом 143 кор. — ур. пар. в Обрішині від філ. Церкви в Бартатові 50·60 кор. — ур. пар. в Заудицях 60 кор. — о. Андр. Оліш з Сургова від себе 20 кор., від парохії в Сугреві 50 кор., в Вербиці 50 кор., від Мих. Хрушча 2 кор. разом 122 кор. — ур. пар. в Труфанові 52 кор. — ур. пар. в Дмитрові від парохіян і пароха 100 кор. — о. Ол. Чубатий з Оппіцка 96·52 кор. — Церков в Русятичах 13 кор. — ур. пар. в Чолтанах 56 кор. — о. Йосиф Олійник з Ліщина від себе, з акафісту і від брачтва сестриць в Ліщчині і Орішківцях 90 кор. — о. Ів. Пелех з Яричеві нов. і ст. 238 кор. — о. Дм. Мигацький з Кального 40 кор. — ур. пар. в Янові к. Теребовлі 127 кор. — ур. пар. в Павлові 68 кор. — о. Мих. Романишин з Ольхівця від себе 50 кор., від Анни Гловацької з Волошини 40 кор. і від парохії 310 кор. — разом 400 кор. — ур. пар. з Кутковець 100 кор. — о. дек. Ів. Королюк з Чемеринець збірка 100 кор., від себе 5 кор., від п-ні Ант. Королюкової 5 кор. разом 110 кор. — о. Онуфрій Сеньчук з Сілля Беньків. 200 кор. — ур. пар. в ц. к. таборі в Гімні: від Марії Гладун з Манасів 80 кор., Анни Долішної 20 кор., Катар. Сиротяк 10 кор. Анни Пайташ 10 кор., зі збірки П. Різника, Петра Гладича і Йосифа Пасічинка 508·69 кор., збірка 614·05 кор. — разом 1242·74 кор. — ур. пар. в Полониничі 55 кор. — ур. пар. в Струтині ад Золочів 40 кор. — з коляди в Коростові 50 кор. — ур. пар. в Рівні 63 кор. — ур. пар. в Семигинові і Жуліні 175·54 кор. ур. пар. в Підгайцях 200 кор. — о. Вол. Потоцький з Повітіна 60 кор. — ур. пар. в Дніве 40 кор. — о. Мих. Сенів з Любінія вел. 50 кор. — о. Вол. Лиско з Городка 200 кор. — о. Ів. Романчукевич з Жовчева 60 кор. — о. Ф. Свергун з Брухові 100 кор. — ур. пар. в Горині 55·16 кор. — ур. пар. в Богутині 120 кор. — о. Еман. Підлісецький з Утіхович 60 кор. — о. Йос. Терлецький з Лісевіч 50 кор. — ур. пар. в Ляховичах подор. 35 кор. — Церков в Монастирці 55·70 кор. — о. Із. Слободян з Вільпіск 124 кор. — ур. пар. в Гралі 289 кор. — ур. пар. в Вовкові к. Льв. 7 кор. — ур. пар. в Сколім 60 кор. — ур. пар. в Глиннянах-Заставю 155 кор. — ур. пар. в Стрілкові 58 кор. ур. пар. в Кривий ад Радехів 50 кор. о. Лев. Курманович з Підлісок малих 100 кор. — ур. пар. в Бокові 20 кор. — Скільський ур. дек. в Ораві 20 кор. — ур. пар. в Наварії 150 кор. — ур. пар. в Сти аві: збірка в Стинаві нижній 265 кор. (в тім жертви о. Ів. Щуровського 20 кор., Анни Турчин 12 кор., Таці Луцік 10 кор. п. Мелянії Гевківії учит. 10 кор., Теклі Лешин 10 кор., Теклі Стеніків 10 кор., Фесі Стасіків 7 кор., Фесі Гнатишин 6 кор., Розалії Андрусейко 14 кор., Матроні Прокопович 8 кор., Фесі Андрусейко 10 кор., Явдохи Турчин 10 кор.); збірка в Стинаві вижній 272 кор. (в тім жертви: Галі Сенів 12 кор., Кат. Василюк 10 кор., Матія Пранника 10 кор., Павла Сенєва

HN 21593
P. 31 1918 r. 1

Виказ жергүй

на фонд для военно-отемніих

До виказаних в ч. XIV. Арх. Від. з дня 31/12 1917 .	2 555 58
вплинуло :	
від Вс. ур. пар. Новосілка — Кут .	100
" " в Перегінську (збірка з коляди .	50
жовнір Мих. Кропивич (ІІІ. раз).	50
Збірка Вс. о. дек. Богд. Еліяшевского з Зашкова (ІІ. р.)	50
" о. Алекс. Коритка з Лашок кор .	20
ур. пар. в Чертеки з коляди .	50
З коляди в Коростові (Сколе) .	12
Збірка о. Льва Сілінського з Ражнева .	25
від Скільського ур. дек в Ораві .	5
Разом .	2 867 58

Всі ці гроші вислано Кураторії Фонду при ц. к. Міністерстві внутрішніх справ.
Дякуючи сердечно в імені бідних отемнілих за щедрі датки прошу
о ласкаві дальші жертви.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

о. Алексій Зарицкий, ювілят, висл. декан, совітник М. Конс. з відzn. крил. парох Турі великої долинського дек. помер дnia 3 грудня 1917. в 85 р. житя а в 61 священства.
о. Юліан Борачок, парох Ілавча теребовельського дек. помер дnia 29. грудня 1917 в 50 р. житя а в 24 священства.
о. Ярослав Раснєцький, завідатель Струтиня нижнього, рожнітівського декан. помер дnia 27 січня 1918, в 33 році житя.

Віл гр. к. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дні 14. лютого 1918 р.

Андрей Білецкий
Офіціял.

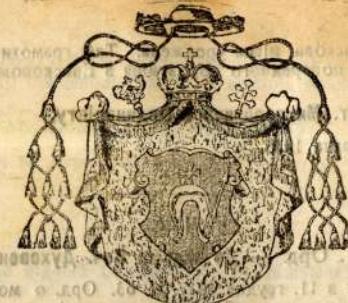
Алексій Пясецкий
заст. канцлера

Накладом Митрополичого Ординаріяту.

З друкарні „Діла” Львів, Ринок ч. 10.

ЛНБ ім. В. Стефаника
АН України

Львівська обласна
наукова бібліотека
4836

Львівсько - Архієпархіяльні

ВІДОМОСТИ

Річник XXXI

Видано дnia 20. марта 1918.

Ч. II.

4.25

Ч. 9. Орд — Рішення Конференції Галицького гр. к. Епископату.

На підставі рішень конференції Галицького Епіскопату Митрополичий
Синод прийняв розпорядження:

1) Що від хвилі коли се розпоряджене діде до відомості, кождий священик так світський як і монахів епіфляє Службу Божу у границях Львівської і Галицької єпархії (до території Каменецької єпархії се розпоряджене не відноситься) має опускати з свого "православних християн" на величі вході в Ектенії по Евангелю, на Утр. і Вечерні слово "православних" не заступуючи тих слів жад інших, також на гелікіум вході — перед словом "войнство".

2) Для заховання однообразності приказує ся залишати при відправлюв ню Служби Божої уживанє колпака.

3) Для однобарного відправи Суплікції п становляє ся співати перше візване: Святий Боже 3 рази (1 раз священик, 2 рази вірні), а прочі візвані 2 рази (1 раз священик і 1 раз віні).

При тім заряджує ся, що по візванню до Матері Божої а перед візванем до св. Йосафата належить додати візване до св. Йосифа словами: „О Св. Йосифе, Покрови елю св. Католицької Церкви, моли Бога о нас грішніх”.

4) Подається до відома всім питомцям у всіх трох Семінарах, що питомець видалений або вступивши, з одногого Семінара не буде принятий в другій. На перший рік богословствя будуть всі Орінаріята приймати кандидатів без взагляду на місце уродження; на другий однак рік може бути принятий лише такий кандидат, який крім інших кваліфікацій викаже ся грамотою

卷四
4836

ЛІНБ ім. В. Стефаника
АН України

відпустительною Епископа місця уродження. Такі грамоти будуть видавати всі три Ординаріати без попередного порозуміння з Епископом ad quem.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, 1. марта 1918.

Ч. 26.

Ч. 11. Орд. — До відома Всеч. Духовенства.

Розпоряджене з 11. грудня 1917. Ч. 63. Орд. о молитвах о мир змінється о стільки, що священики та Сл. Божих повинні лише додавати до сутобу Єктенії три прошення о мир (зі Служби о мир). 2 От е Наш, 3 Богородице Діво по Сл. Божій з розпорядження в 1914 г. вже не обовязують.

Пригадується ся обовязок додавання до Сл. Божої в кожду першу Неділю місяця намірене св. Унії т. є навернене цілої восточної Церкви до єдності з Католицькою Церквою. До Служби дня поручається додавати Службу о уміренії Церквей.

На то само намірене як і намірене о весь український народ поручається священикам в кожду пятницю по Сл. Божій місто молитов: „Боже приблизиша наше і т. д. і св. Михаїл і т. д.“, відчитувати акт Посвяти Божественному Серцю Ісуса Христа (О Наймиліший і Найсолідний Ісусе).

Молитви о мир обовязують лише до життя загального мира. Молитви о Зединене Церквей, за Українську Державу і за весь Український народ аж до відкликання.

Спільне посланіє Галицького Епископату, яке в валученню пересилається, відчitають Всеч. ОО. Парохи і Завідателі в першу Неділю по отриманню письма, ОО. Катехити всіх шкіл при першій егзорті, яку будуть мати по отриманню письма. По мисли того спільногого послання усильно поручається священикам Епархії, як найбільше Сл. Божих жертвувати, бодай в другому на міреню, в цілі упрощені Г. Бога о великих святих робітніків на ниві церковний і народний. Всім проповідникам і Катехитам поручається ся усильно часто заохочувати вірних а особливо незинних дітей до молитов в тім наміреню. При евентуальному виданні якого не буде молитвовою просить Митроп. Ординаріят авторія і видавців помістити молитву, якою кінчиться спільне послання.

Зі їх яду на трудності ап'озиційні воєнного часу всім душпастирям і всім сповідникам удається ся на цілий рік 1918 власті диспенсувати в миру потреби всіх вірних від церковного закона що до посту.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 11. марта 1918.

Ч. 27.

Ч. Орд. 1. 8. — В справі газардової гри в карти, рулету і т. д.

Митрополичий Ординаріят строгоїм заказує всім священикам газардову гру в карти, рулету і т. п. накладаючи на них, котрі забуваючи на священичу честь і не зважаючи на канонічний послух колинебудь або при якій

небудь нагоді забавляли би ся хот би лише коротко газардовою грою у спензу від всякого сяженодіїства на 3. місяці „ipso facto incurrienda“.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 13. марта 1918.

Ч. 28.

Ч. 10. Орд. — До відома Священиків зголосуючихся до конкурсового іспиту.

Всім священикам здаючим іспит ко конкурсовий парохіальний подається до відома, що приїзджаючи на іспит мають зі собою взяти зошити, в яких спилють або приготовують проповіди.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 2. марта 1918.

Ч. 29.

Ч. 1923. а) — Візване Всеч. Духовенства до докладного відчитування Аепарх. Відомостей

Митрополичий Ординаріят зобовязує отсім в совіті всіх Всеч. ОО. не лише парохіальних але і несповірюючих душпастирства, однак, принадежачих до Клира гр. кат. Архієпархії Львівської, щоби перечитували точно всі числа „Архієпархіальних Відомостей“ по-авши від першого числа за рік 1918 і на будуче се робили. Се наше заряджене обовязані Всеч. ОО. поєнумеруючі „Архієпар. Відомості“ в совіті самі виповнити а також по-накомити з ним інших ОО., які „Архієпар. Відомості“ не передплачують.

Від гр. кат. Митрополичної Консисторії.

Львів, дня 3. марта 1918.

Ч. 30.

Ч. 1923. б) — Позволене на відправу св. Літургії вії Церкви.

Митрополичий Ординаріят удається отсім на рік 1918 власті всім Всеч. ОО. Деканам і Завідателям Деканатів позволити в обрубі свого деканату відправляти св. Літургії в Неділі і Свята на цвинтарі будьто коло церкви істнуючої, будьто на місці, де стояла внищена церква, о скільки для браку церкви або для єї тісноти, заходить до такого позволення розсудна прачина; а то на осібнім приличнім столі, виключно до той цілі через пароха поблагословленім

після приписів устроєнім, і в антіміне взятий з головного престола за осмотренім, який то стіл не сміє до ніякої іншої цілі служити.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів дnia 3. марта 1918.

Ч. 31.

Ч. 2079. — В справі відправи Літургії Преждеосвящених Дарів в Веч. Пості 1918 р.

1) У всій середі і пятниці Чотирдесятниці а також в три перші дні Страстної Седмиці (з віймком колиби в который з тих днів випало Свято Благовіщення) приписує Устав церковний Літургії Преждеосвящених Дарів. Синод Провінціональний Львівський з 1891 р. забороняє в ті дни відправу іншої Літургії читаної чи співаної. На тій основі Митрополичий Ординаріят зносить всяки в тім ділі вкравши ся надужити, звичай і привілеї і так на сей рік як і на будуче аж до правосильного відклику приказує всім перебуваючим в Львівській Архієпархії священикам світським і єромонахам у всіх церквах і каплицях чи то публичних чи приватних придережувати ся стисло в совіті постанов Синода.

Позаяк самим Синодом допускає ся Епископам нашої Провінції власті узідання дозволу на відправу читаної св. Літургії св. Йоана Золотоустого в дніх, в яких має правити ся Літургія Преждеосвящених Дарів, проте з огляду на спеціальну відносину сегорічні узідання ся на сей рік віймково таке позовлене загальнє при слідуючих важких причинах. I так:

a) З причини добра публичного т. є, якщо нема дяка, який уміві добре і точно відправити св. Літургію Преждеосвящених Дарів, допускає ся у всіх церквах хочбі і парохіальних, де находити ся навіть лише один священик, відправа читаної Літургії св. Золотоустого, щоби вірні мали в ті дні легку нагоду користати з ласк Божих спливаючих вже то з Богослуження, вже то з ссв. Причастія; а також

b) З причини добра приватного відносячого до загалу Клира, а се з огляду на обставину, що достаточне удержане Клира, яке в теперішніх часах не дастя ся правильно в повні осягнути, а яке в значній мірі доповняє ся з Літургічних стипендій а також щоби дати можність Веч Духовенству вивазатися з обовязків стипендійних. Чи і о скільки така потреба заходить, полішає ся рішеніє совітію кожного поодинокого священика,

b) В церквах, де легко може відправляти ся св. Літургія Преждеосвящених Дарів, обовязаний відправляти безусловно кожий настоятель парохіяту Літургію у всі пятниці Великого Посту, в прочі же дні може відправляти в случаях під б) наведених і сам парох Літургію св. Золотоустого т. є, в середи Чотирдесятниці і три дні Страстні. Безусловно забороняє ся Службу св. Золотоустого співати, або читати її в той час, коли другий з священиків Літургію Преждеосвящених співає. В церквах де правильно відправляє ся четверта Літургія не можуть в ті дні рівночасно читатися більше як одна св. Літургія, де однак правильно бував більше як чотири Літургії, там може рівночасно читатися і більше св. Літургії.

З сим зарядженем обовязані Всеч. ОО. і самі точно познакомитися, а не читаю их „Архієпар. Відомостій“ Соборів в тім зарядженю повідомити.

На конець мають всі Всеч. ОО. парохіальні подати до відома парохіян, що залишене відправи св. Літургії Преждеосвящених діс ся в тім році віймково за спеціальним дозволом церковної влади.

Від гр. кат. Митрополичої Консисторії.

Львів, дnia 9. марта 1918.

Ч. 32.

Ч. 2397. — До Всесесних ОО. Натхнітів і Душпастирів АЕп. Львівської в справі вписування ся молодіжі до брацтва Найсвятішого Серца Ісусового.

Щоби наша шкільна молодіжь, а тим більше молодіжь по за шкільним віком релігійно моральна була вихована, все стояла кріпко під прапором св. католицької віри, вірною була своєму св. гр. к. обрядові і чеснотами правдиво християнськими красила свое життя аж до смерті, конечно потребує она постійної опіки зі сторони духовних своїх Отців, які повинні дбати про добро так дочасне а передовсім вічне Молодого свого Стада.

Як першим провідником дитин в родинній хаті суть батько і мати, а для релігійного житя в школі є катехит, так постійним провідником молодіжі по за школою повинен бути душпастир, який всіх сил повинен докладати для релігійно-морального виховання молодіжі і нео правдиво по Божому опіковатись.

Молодіжь все потребує опіки, поради, проводу, надзору зі сторони старших, а тим більше в нинішніх тяжких часах війни належить звернути увагу на наші діти, щоб марно не пропали, щоб устеречи їх перед злом, яке принесла ві собі війна і нашим дітям грозить.

Будучість народу такою все буде, якою буде їго молодіжь. Такою та молодіж буде, як єю виховав в домі, в школі, в Церкві. Се ж обовязок кожного християнина католика, се обовязок святині кожного катихита в школі дбати про ту молодіж, щоб належито релігійно морально освідомлена росла на хвалу Божу, славу католицької Церкви та на пожиток свого Народа.

А по за школою се обовязок передовсім кожного душпастира, который дальнє має вести працю виховання своїх духовних дітей. В тій своїй праці над молодіжем мусить душпастир уживати всяких средств, всяких способів, які служать для добра молодіжі.

Для піднесення духа побожності у молодіжі в нинішніх особливо часах, для візбудження в дітів серцях правдивої любові до св. Церкви і нашого гр. католицького обряда, від которого би наші діти не відчужувались, як се на жаль особливо по місці дії ся, щоб наші діти позистали вірніши тому обряду аж до смерті та любили свій рідний народ, одним з таких успішніх для цілого правдиво релігійно морального виховання молодіжи суть наші церковні брацтва, в яких молодіж наша повинна гуртовати ся та в члени брацтв вступати, брати участь в складинах членів брацтв та во всіх практиках, які суть получені з цілею брацтв.

А особливо найкрасішим і найвідповіднішим брацтвом так для дітей як і старшої молодіжі є брацтво Найсвятішого Серца Ісусового, до якого молодіж так шкільна, як і по за віком шкільним повинна бути вписана. I то в кождій парохії

так сільській а тим більше в парохіях міських. Обовязки для членів брацтва Найсвятішого Серця Ісусового суть маленькі, але за то богаті власки, які Найсвяті. Серце так щедро приносить тим, що віддалися під Єго опіку, що в своєму житті маленькою любовлю віддачуються за ту Любов, яку Христос дає своїм івцам.

Наколи наша молодіжь поступить в члени брацтва Найсвятішого Серця Ісусового під прапор Божественної Єго Любові, може мати ту солодку надію, що наші діти, наша молодіж в своєму житті не змарнується, не пропаде для Бога, для св. Церкви, для народу, не зіде на манівці, бу полюбивши Найсв. Серце Ісусове, полюбивши всяку чесноту християнську і принесе собі пожиток, Церкві св. і своїй суспільноті.

З наведених причин Митр. Орд. уважає вказаним поручити Вс. О. катехитам і душпастирям на найгорячішезахочувати так шкільні діти, як старшу молодіж до вписування в брацтво Найсв. Серця Ісусового. Де нема такого брацтва при Церкві в парохії, Вс. душпастири мають такі як найскоріше основати і при тих же як і при існуючих такихже брацтвах утворити відділи молодіжі брацтва Найсв. Серця Христового. Обовязки брацтва сего вичислені суть в статутах сего брацтва, молодіжі належить поручати як найменші обовязки, щоб не були занадто обтяжені.

В мисль статутів брацтва Найсв. Серця Ісусового належить уладжувати всяки полученні з тим брацтвом практики в Церкві, а душпастирі постаючи в постійнім контакти з молодіжю як членами сего брацтва тим більшу будуть мати спромогу заопіковати ся молодіжю під кожним зглядом, та все мати муть на увазі релігійно моральне добро молодечого стада. А через се справді виповнить ся наш святий обовязок взгляду молодіжі.

Нехай проте наші діти жертвують свої серця Серцю Ісусовому, нехай віддають своє життя, своє часте, свої родичі свою родину, сей дорогий народ під опіку Серця Христового, а то Серце Найсвятішо поблагословити іх і нас, що наші діти по Божому виховати. Нехай то Найсвятішо Серце запалить огонь правдивої любові Божої і любові близької, яка у нас всіх серед теперішньої світової бурі остигла в наших серцях і серцях молодіжі. Нехай то Найсвятішо Серце принесе мир світові, мир нашому українському народові, мир кождій душі нашій і укоєне відволіхи сердечь наших. Нехай то Найсв. Серце обдарять нас усіх свою ласкою на дорогу до дальнього побожного нашого життя і обновить нас і наші діти житем правдиво християнським, Божим.

То подає ся Вс. Духовенству до відома і стислома застосовання ся.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 19. марта 1918 р.

Ч. 33.

Ч. 1921. „Сестри Згромадження Св. Йосифа Обручника“ і усівія до приняття для кандидаток.

Ціль сего Згромадження є провадити жите молитви і праці. Жите молитви основують ся на:

1) Як найчастішім приниманню св. Тайн, 2) відправленю щоденних розважань, 3) спільніх молитв, 4) відмовлюванню вервиці, 5) читанню духовним, 6) відправлюванню щорічних реколекцій і інших практиках релігійних.

Жите праці має зміряти до більшої слави Божої і добра свого народа, отже мають: 1) закладати захоронки для малих дітей і їх тут викорувати, учили катехізму, приготовувати до приняття св. Тайн і т. п.; 2) опікувати ся сиротами, а якщо де можливе, уладжувати і провадити осібні доми сиріт. (Сестри виховують тепер в своїх домах понад 50. сиріт); 3) учити дівчат і невісті, як мають по християнські жити, набожних пісень і заохочувати їх до християнських чеснот; 4) хорим нести поміч, іх доглядати і приготовувати до побожної смерті; 5) удержувати старанно порядок по церквах і дбати про їх красу; 6) занимати ся господаркою і промислом домашнім (ріжними ремеслами).

Услівія до приняття до Згромадження:

Кожда стараюча ся о принятіе най сама напише своїм письмом просьбу о принятіе на адресу: С. С. Згромадження св. Йосифа Обручника в Збоїсках п. п. Знесіні коло Львова і най відповість докладно на ті всі питання:

1) чому хоче вступити до закону? 2) кілько має літ? (принимає ся від літ 16 до 25); (винятково до літ 30). 3) якого здоров'я? чи слабувала коли? на які слабості? як довго? 4) які покінчила школи? Вимагає ся що найменше покінчення всіх шкіл народних. 5) Чи родичі живуть і чи потребують ще їх помочи? 6) які уміє праці, роботи? 7) чи служила де? у кого? як довго? 8) чи була вже в якім Законі? як довго? 9) яку має виправу? чи має плащ зимовий, велику хустку, ковзду, коц, постіль, кілько під обув'я? кілько білизни; яке убране на зиму, на літо і т. д. і кілько всього; (треба тут докладно вичислити всі свої річки); 10) Яке має віно (посаг, частку по родичах)? чи то віно не задовіжене? і кіляко довгу? або в процесі? чи родич вже записали на ню ту частку? чи може лише обіцяли?

Кандидата має привезти зі собою всю виправу, або постарати ся о присланні єї найдальше до двох тижнів по єї вступленю до Згромадження. Що до віна, то має бути оно перед облечениями запевнене, а найдальше перед обітами (Сестри) в цілості Згромадження віддане. В разі виступлення або видалення кандидатки, новизки чи Сестри, звертає ся єї всі річи і гроші. Кожда стараюча ся о принятіе, которая на ті всі питання під 1 до 10, точно відповість, дістане відповідь на свою просьбу. В разі приняття кандидатки, треба буде ще для неї свідоцтва хрещення, вільного стану, моральності, покінченіх шкіл, лікарського і інших, котрі мають погвердити правдивість тих усівій.

Сей регулямін подає ся до відома Вс. Отців і поручає ся оголосити его своїм парохіям.

Від гр. к. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 3. марта 1918.

Ч. 34.

Ч. 2395. — Новий закон про підмоги для виселенців.

Від 11. січня 1918 р. почав обовязувати закон про охорону виселенців з 31. грудня 1917 р. В. з. д. ч. 15.

По мислі сего закона виселенці, котрі не побирали виселенецьких підмоги, тому, що мешкали в місцевостях, в яких не належали ся виселенецькі підмоги, себто в тодішній або теперішній області воєнній, мають право до звороту

коштів виживленя за весь минулій час по 1 короні деню на особу аж до часу, коли почали побирати виселенці підлоги.

Постанови сего закона є незвичайно важні передовсім для українського населення Галичини. Нашим виселенцям належать ся з того тиulu десятки міліонів корон. О виплату сих належитостей належить зголосити ся найдальше до 15. цьвітня 1918 р. Хто не зголосить ся до сего часу тратить до них право раз на все.

Краєве господарське Товариство „Сільський Господар“ видість сей закон окремою книжкою як також взори прошень.

Всч. Отій духові зволять поучити про се вірних то спонукати іх, щоби познакомили ся з законом і у відповідній час зголосили свої претензії.

Від гр. кат. Митрополичої Консисторії.

Львів, дні 18 марта 1918.

Ч. 1924. — В еправі уплати належностій до өдовичо- сиротинського фонду.

Митрополича Консисторія звертається поновно до Всч. ОО., які залагають будто зі звичайними будто надзвичайними датками до фонда өдовичо- сиротинського з теплим вітанням, щоби се так мілій і симпатичний а Г. Богом поручуваний обовязок милосердя згідною найнужденішими членами своєї спільноти виповнили. Слотять проте Всч. ОО. уплатити всії свої залегlosti до фонда а можуть зважиши і самі собі легко обіслати високість залегlosti. Піля регуляміну пслідних звичайних Зборів платять Всч. ОО. рік річно звичайні даток по $2\frac{1}{2}\%$ від річної своєї пенсії без квінкенії, отже сотрудники звичайні від 600 к. платять 15 к., побираючи 700 к. платять 17 к., 50 сот., парохи від 1200 к. платять 30 к., від 1400 к. платять 35 к.; а то за час від введення аж до увільнення з відповідної посади. Титулом надзвичайної запомоги складають Всч. ОО. до фонда: при ординації 40 к.; з наоди перенесення з чужої Епархії до Архіепархії Львівської ще в світськім стані 200 к.; в стані же священичим 400 к.; окрім цього зі світською особою 300 к., узвільнені від конкурсуового іспиту 120 к., припущені до конкурсного іспиту перед 3-ма літами 60 к., інсти- туовані на парохію перед 6-ма літами священства 120 к., по бтьох літах свя- щенства 60 к. Приняті з Епархії загранчиною 600 к. Залагаючи від давнішіх літ з довгами скотять кромі капітулу долутиша ще процент проволоки 5%, щоби вирівнати шкоду, яку фонд по її через се, що від разу датків своїх не зложили. В найкоротшим часі вишло ся всм Всч. ОО. Комісарам фонду книжочки чекові до розпродажі між ОО. Коніканальніх. На чеках нехай Всч. ОО. присилають більшу квоту нараз бодай шілорічну залглість а не по 5 к. Поручається Всч. ОО. Комісарам справу датків на найближішім Соборчуку деканальнім по- ставити як одну в точок в цілі інформовані молодшого клірику. Наконець виз- вавмо поновно тих ОО., які ординувалися в серпні 1914 р. а виїжджаючи нагло зі Львова перед ворогом не мали спромоги зложити датку 40 к. до фонда, щоби сейчас то в своїм інтересі здійали, а противнім случаю не будуть уходити за членів фонду, а өдови по них не будуть у поважненіми до побирання запомоги.

Від гр. кат. Митрополичої Консисторії.

Львів, дні 11. марта 1918.

Ч. 36.

Ч. 1533. Письмо Всесв. і Преосвящ. Митропол. Ординаріяту до українського Епархіального Комітету опіки над воєнними сиротами у Львові.

„До хвального українського Епархіального Комітету над воєнними сиротами у Львові.

З початком 1916 року зачало австрійське правительство організувати в по- одиноких Епархіях окрім Комітеті під проводом Епископів (зглядно їх заступників) в цілі опіки над воєнними сиротами через поміщуване їх в захистах, або в приватній опії, та рішило причинюватися зі сторони держави відповідчими підмогами до ратування сих невинних жертв війни.

Коли делегат Намісництва явився тоді в сій справі таком у Львові, застав у нас уже готову, від пів року існуючу організацію під назвою „Український Комітет“ несения помочи өдовам і сиротам, жертвам війни“, під проводом Вл. Василя Нагірного, а на вітві отворений захист для воєнних сиріт. В сеї причині не було вказане покликувати до життя нову організацію, тільки за згодою Митрополичого Ординаріяту приняв сей Комітет нову назву, т. є. „Українського Епархіального Комітету опіки над воєнними сиротами“ у Львові, і як такий взяв в свої руки акцію о; ганізування опіки над сиротами в цілії нашої архієпархії.

Митрополичий Ординаріят конститує з вдovоленем, що сей Комітет ви- вязав ся впowni з принятого на себе обов'язку, бо протягом двох літ отворив, або дав почин до отворення, 10 за істгів в епархії, в яких поміщено дотепер 500 си- ріт, а крім того давав підмогу 2000 сиротам, приміщенім в приватній опії.

За сю дуже ревні і безінтересовні, а велима успішну пр цю, висказує Митрополичий Ординаріят всім ВЛ. Членам Комітету взагалі, а єго б. голові ВЛ. директорові В. Нагірному з окрема, своє повне признанні і ціну подяку: нехай Бог нагородить їх за всі труди, а свідомість, що своїм заходами урату- вали від морального занедбання, а може й смерті, велике число дітей для свого народу і відродженої вітчynи, нехай приносить їм заслужене внутрішне вдо- волене!

Перед кінцем 1917 року зложив Вл. В. Нагірний провід в Комітеті з при-чини інших обов'язків, а також склад цілого Комітету дізнає значних змін; дійснimimi его члансими суть тепер ось ті Вл. Особи:

1. Веграновська Евгенія,
2. о. Дзерович Юліан,
3. Добрянинський Альбізій,
4. Козакова Стефанія,
5. Литинська Варвара,
6. о. Лицина Василь,
7. Монцбозичева Стефанія,
8. Нагірний Евстахій,
9. Павликівський Юліан,
10. Федакова Марія,
11. Шухевичева Германа.

Лікарську опіку над сиротами в захисті веде вже третій р.к. бевітере- сене Вл. Д-р Сильв. Дрималік.

Затверджуючи повисший склад Комітету в тій надії, що згадані Члени зволять і на будуче не відмовити своєї помочи в тім благороднім ділі, подає Митрополичий Ординаріят до відома, що в д тепер об'їме провід в Комітеті

підписаний Митрополит, а своїм стаїм заступником назначує о. св. Василя Ліциніяка.

Нехай Бог благословить надальше сю так важну гуманітарну і народну працю!"

На прошене тогоже Комітету подає ся погисше письмо до відома Всч. Духовенства і Вірних.

Від гр. к. Митрополичого Консисторії

Львів, дня 1. марта 1918.

Ч. 37. Ч. 2.490. — Відозва Товариства св. Ап. Петра до Всч. Духовенства і Вірних.

Страшна війна, що лютилася через три роки в нашому краю, перемінила нашу землю в велику руїну. Богато сіл зстало зовсім знищених, так що не остало в них майже сліду, тай прочі громади були в тім часі тяжко навиджені. Многий народ мусив скитати ся по чужих сторонах, втратив все майно і попав в найбільшу нужду. Серце крає ся дивитись, як ті нещасні лишилися ся нині без даху і кусника хліба. Важкий сум огортає душу на згадку: що ті люди пічнуть зі собою, як зарядять собі в тій недолі!

Жертвою тої руїни впали у нас також дуже многі domi Boži. Прегарні церкви, котрі наш побожний народ від давна здвигав і які були окрасою нашої землі, зникли зовсім з лиця світу, або зістали дуже ушкоджено. Разом з тим пропали многі ерекціональні будинки, так що не має де священикові притулитися. Дійшло до того, що в деяких сгоронах богослуження нині майже устало. Сей стан огортає нас тим більшого трівогою, що нещасний народ, котрий сам все втратив і остав без чого, довгий час не буде мати змоги поставити собі якої церкви і не було би там слави Бога! І ті бідні люди не мали би святого місця, де могли би находити розраду для свого тяжкого життя!

Однак хоч дуже важка доля навістила многі сторони, то є ще богато громад, котрі рука Господня пощащила, котрі удержались ще при якімсь добрі. Тому буде обовязком тих громад, котріх Господь охоронив, прийти в помісії тащасним в поставленню домів Boži. Они повинні зробити се і для Господа, щоби подякувати ему за єго ласку. Й відтак учинити се і для своїх нещасних братів, щоби подати ім в тяжкій недолі хоч би душевне потіщне.

Наше Товариство св. Ап. Петра поклало собі вже від многих літ в задачу помагати незасібним громадам в будованию або украшенню домів Boži, а то уділовими пожичками, або часом безвзорогними залогами. Для тої цілі лучили ся в нашім Товаристві всі наши священики і тисячі побожних вірних, та складали щорічно обильні дари на Božе діло. Тия більший обовязок тяжить на нас в нинішнім часі прийти в помісії нещасним селям і послужити до привернення у них слави Božої. А тих нещасних сіл нині так богато і їх доля така страшна!

Згадаймо, коли давно Татари нападали на нашу землю і перемінювали села і церкви в чорні зарища, тоді здвигав наш народ на румовицях найперше Boži храми, а відтак скріплений святою вірою брав ся вже до дальшої віднови свого життя. І Бог благословив се діло, приводив народ й по найбільших відмінках до прежньої сили, і коли вороги співали ему вже нераз похоронну пісню, охоронив єго від погибелі.

Ідім і ми в сліди наших предків. Допоможімо нашим сумуючим братям відновити у них славу Господню. А Бог зевно нагородить стократно се побожне діло, — і вам і вашим родинам. Помніть, що за зложені на будову церков дари будуть в них довго заноситись молитви за ктиторів і благодітелей вих храмів, — і коли сьїде вже давно забуде про вас, там буде ще приноситься св. Жертвa за ваші душі і подавати ім многі ласки.

Братя! Перед війною роздали ми більшу частину узбираних тоді грошей на церковні будови, чи як пожички чи як запомоги, не перевчуваючи, що прийде ще далеко тяжкий час. Так осталось у нас з попередніх літ лиш не багато гроша. А тут доходять в різних сторін благальні просяби о помісі, такі численні і конечні, що на них треба би не соток тисяч, але хіба міліон' корон.

З огляду на ту наглу погребу звертаємося до Всч. Духовенства і до тих вірних, котрих Бог охоронив в сім тяжкім часі, з усильною прошальною: поможіть святыму ділу! Передовсім просимо Всечестінні Отців, котрих церкви звагнули у нас пожички, щоби зарядили чим скоріший іх зворот. Дальше зволять Всечестінні Отці і самі складати свої богоугодні лепти, і склонювати церковні брачта до надсилення більших жертв, а вкінці звагрівати всіх вірних, щоби спішли громадно з многими дарами на ту святу ціль. Ми вже згадали, як великі ласки Božих стануть вони учасниками в сім і другому життю як ктиторі і благодітелей святих храмів. До того пригадаємо нашим громадам, що ні-то не може згадати, що чекає єго може в близькі будущності. Ось перед парохами величались у нас многі села крас-ими достatkами і добром, а нині переміні они в зарища, тай маючі люди зйшли на бездомних нуждаєв! А хто ж може знати, яка доля може втасти що на неодну осталу громаду? Помагайте отже тим бездомним, а найдете і ги помісі, коли би вас наїс іло яке іщещасте.

Ми віримо кріпко, що Всечестінні Духовенству і весь наш народ розуміють всю вагу діла, яке отє підносимо і поспішать з многими і скорими жертвами.

Гроші просимо висилати на адресу „Дністра“ у Львові (ул. Руська ч. 20), книжка вкладкова ч. 11.040.

В короткім часі наміряємо запресиги ВП. Членів Товариства на Загальні Збори, на котрих здамо звіт з зібраних жертв і з їх ужит.

Від видлу Товариства св. Ап. Петра.

У Львов, дня 15. марта 1918.

о. Лев Туркевич, голова.

Відозву Товариства св. Ап. Петра поручамо Всечестінніому Духовенству і Вірним як найтельліще. Не потребуємо доказувати вагу сего діла, бо оно аж надто ясне. Всечестінні Отці зволять відчитати відзову своїм Парохіям і звагріти їх до обильних жертв на знищені домі Boži. Сим не тільки поможуть нещасним громадам, але і послужать для справи самого Господа. За се побожне діло Бог нагородить їх стократно.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 20. марта 1918 р.

Оповіщення конкурсові.

Ч. 38.

Ч. 2113. — Митрополича Консисторія розписує конкурс під днем 9. марта 1918 з речицем до 31. мая 1918 из слідуочі парохі:

1) Довге з доч. Деренівка і Залаве деканата Тер. бовельського з тим, що отримавши презенту має при інституції зложити заяву на письмі, щоходить ся на вилучене з неї дочерній Залаве враз з грунтами.

2) Воля довголука з дочер. Довголука і Монастирець декан. Левинецького.

Від гр. кат. Митрополичної Консисторії.

Львів, дnia 20. марта 1918.

Хроніка.

Завідателем дек. Грибалівського іменованій:

Ч. 1952. — Всч. о. Йосиф Ганкевич, пар. в Красні.

Душпастирські посади отримали Всч. ОО.:

Ч. 1266. — о. Йосиф Волинець, зав. в Ляшкові, дек. лопатинського.

Ч. 1349. — о. Петро Сник, сотр. в Галичи, дек. галицького.

Ч. 1444. — о. Зенон Каленюк, зав. в Збоїсках, дек. львівського.

Ч. 1262. — Александр Ілєвич, ех. зав. в Струтині ниж. дек. ріжні-тівського.

Ч. 1303. — о. Іван Городиловський, зав. в Івачові, дек. оліївського.

Ч. 1370. — о. Теодор Левицький, зав. в Грабівці, дек. калуського.

Ч. 1375. — о. Петро Дзезик, сотр. в Добротворі, дек. струм. кемінець.

Ч. 1514. — о. Плятон Карпінський, ех. сотр. в Дарахові, дек. тере-бовельського.

Ч. 1427. — о. Кипріян Дубрак, ех. зав. в Зарванці, дек. зарванецького.

Ч. 1637. — о. Василь Стадник, зав. в Ілавчу, дек. теребовельського.

Ч. 6228. — о. Володимир Цемчук, неопр. завід. в Конюшкові дек. брідського.

Ч. 1784. — о. Іван Городиловский, зав. в Підтищах, дек. золочівського.

Ч. 2045. — о. Еміліан Троян, ех. зав. в Вибудові, дек. бережанського.

Ч. 1821. — о. Александр Голінатий, зав. в Новім селі, дек. ново-сельського.

Ч. 9491. — о. Николай Кулицький, зав. в Богатківцах, дек. зарва-ницького.

Ч. 2049. — о. Микола Вергун, зав. в Молодинчі, дек. ходорівського.

Ч. 1862. — о. Іван Пасіка, сотр. в Тернополі, дек. тернопільського.

Ч. 2064. — о. Михайло Білик, зав. в Свистільниках, дек. бурштинського.

Ч. 1997. — о. Теодор Столляр, зав. в Хиселівці, дек. теребовельського.

Ч. 1976. — о. Михайло Гайдукевич, ех. зав. в Гришалові, дек. гри-мілівського.

Ч. 1855. — о. Іван Михайлів, зав. в Мальчицях, дек. городецького.

Канонічну Інституцію на парохії отримали Всч. ОО.:

Ч. 2047. — о. Павло Каміньский на парохію в Вороці, дек. янівського.

Ч. 2141. — о. Іван Хавалка на парохію в Хмільні, дек. лопатинського.

Ч. 2157. — о. Йосиф Яримович на парохію в Настишині, дек. бур-штинського.

Жертви

які вплинули до канцелярії Митроп. Консисторії

на фондацио Е. Ексц Митрополита Андрея
гр. Шептицького

о. Йосиф Кміцикевич з Млинців з аматор. представлені „Ой не ходи Грию“ в Млинціві 25 кор. — о. Йосиф Зацерковний з Водни 62 кор. — о. Ігія Залузький з Драганіві 300 кор. — о. Мих. Волинець в Кнігиничі в щедрівок в Кнігиничах і Загірю 300 кор., з акафістом 329 кор., разом 629 кор. — Ур. пар. в Хоросні збирка 130 кор. — о. Корн. Скоморовський з Новоселець яд Журавно 40 кор. — Ур. парох. в Ясенівцях зі збирки в Ясенівцях 75 кор.; в Залісю 140 кор., разом 215 кор. — о. Іван Білин з Настищина 50 кор. — о. Іван Яворський в Романіві 212-10 кор. — о. Іл. Фенчинський з Бордуляк 100 кор. — о. Евг. Качмарський зі Славска 50-20 кор. — о. Потерейко з Мельничі від себе і парохію в Мельничі. Буюкін і Лютини 200 кор. — о. Вас. Сайкевич з Васючині збирка від парох. Васючина і Воскресинець та від себе 547 к. — Евген Кароль з Микулинець 80 кор. — о. Конст. Роздольський з Коропці збирка в Коропці і Угорцях 368-36 кор. (в тім від себе 20 кор. від Гринька Маланюка 10 кор.) — о. Онуфрій Чубатий з Олпіцка 44-65 кор. — Ур. парох. в Балучині 125 кор. — о. Стефан Юзич з Виспи 40 кор. — о. Кость Весна з Курівич 37-77 кор.

На захист ім. Е. Ексц. Митрополита Андрея гр. Шептицького.

о. Іван Михайлів з Вороцова збирка дівчат в Вороці і Каракиневі 72 кор. — Ур. парох. в Лукавиці вижній 100 кор. — о. Йос. Кравчук катехіт в Зоочеві 41-20 кор. — о. Петро Пастернак з Бовшова 112 кор. — о. Стефан Петрушеві з Холоква 146 кор. — о. Ант. Онуферко з Луні 10 кор.

На гр. кат. церков в Київі.

З коляди в Саджаві 10 кор. — о. Стеф. Височанський з Перегноєва 100 кор. — о. Василь Яремяк зав. Преображенської церкви у Львові з церкви 60 кор., жертва Параклесії Доракової 100 кор., разом 160 кор. — Члени Братства „Християнської Любові“ в Кореличах 100 кор. — о. Василь Дреліх з Чижикова з акафісту 174-26 кор. — ур. пар. в Ясенівцях 60 кор. — о. Конст. Білинський з Гуменця збирка дівчат 108 кор., з акафісту 128 кор., разом 236 кор. — о. Мих. Білик з Настищина 24 кор. — о. Юрко Бодмар з Балич 34 кор.

— о. Іван Яворський з Романівки 212 кор. — о. Ник. Сенишин з Рогізова 114 кор. — о. Петро Івахів з Боложинова від пароха в Боложинові 40 кор. в Столовні 36 30 кор., разом 76·30 кор. — о. Григор. Бойко з Подусільної 216 34 кор. — ур. пар. в Руді сілецькій жертва від Н. Н. з Язениці руської 20 кор. — о. Євст. Хрущевський з Вигова 130 кор. — о. Мих. Кулицький з Слободи золотої 27·08 кор — ур. пар. в Подусові 100 кор. — о. Корн. Гумецький зі Спаса 74 кор. — о. Вол. Яворський з Жиравки з акафісту 350 кор. — ур. пар. в Седоропольцях 87 кор. — о. Потерейко з Мельничка від себе і від парохіян в Мельниччи Буянові і Лютовисках 100 кор. — о. Мих. Горчинський з Волотні 33 кор. — о. Теодор Була з Рикова 112 кор. — о. Ант. Казновський з Глубичка 47·93 рублів марками росс. (вимірюю на 41·20 кор.) — о. Юл. Бачинь кий з Байковець, збирка в Байковічах, Руськівці з Смік'яць 658·15 кор. — о. Евген Кароль з Микулинця 300 кор. — о. Кипріян Ясеницький парох Жовтанець (Пер. Єп) збирка між парох. в Жовтанцях 130 кор., в Колодезині 73·05 кор., від Анни Харіна селянки з Колодезини 100 кор., від Олени Вихопені з Жовтанець 10 кор. разом 313·11 кор. — о. дек. Євст. Бартків з Романова 140 кор. — о. В. Терещук з Полтви від пар. в Полтви 230 кор., в Женеві 108·32 кор., разом 338·32 кор. — о. Конст. Роздольський з Коропця збирка 103·02 кор., від Гр. Маламюка 10 кор., від Марії Чукас 1 кор., разом 114·02 кор. — Ур. пар. у Відні зі збирки в Церкві 190 кор., від п. Агнети Мойзіс 50 кор., від Яр. Чеховича 5 кор. разом 254 кор. — О. Др. Ігнатій Цегельський ц. к. пот. курт в Будапешті збирка між жовніраїн і полоненими 187 кор., від себе 10 кор., від надпор. Любінського 5 кор., від п. Данек 2 кор., разом 204 кор. — о. Тад. Ільницький з Суходолу 33·20 кор. — о. Петро Семиншин з Бібшан 174 кор. — ур. пар. в Лукавиці вижний 150 кор. — ур. пар. в Дрищеві 91·76 кор. — Унівський Ггуменат ОО. Редемптористів 144·94 кор. — Рожнітівський уряд дек. в Лопянці: від парохіян в Лопянці дрібні датки при ріжки нагодах 32·10 кор., від Брацтва Церковного в Лопянці 30 кор., решта в коляди дів'ят в Лопянці 27·90 кор., Брацтво цер. в Грабові 20 кор., о. дек. Юліян Твардієвич парох Лопянки 20 кор., п. Анна Твардієвич жена о. Декана 10 кор., Стефан і Іванна доньки о. Декана по 5 кор., разом 150 кор.—о. Михайл Туркезич з Помиски від себе 96 рублів, — о. Стеф. Юзич з Виспи 100 кор., о. Ів. Пінковський з Осталович від себе і від парохія 200 кор. — о. Ант. Срецький зав. в Ляцкім шлях. коло Марковець 384 кор., о. Ант. Онуферко зав. в Луні 10 кор.

На український Краєвий Комітет для виселенців:

о. Вол. Демчук з Брухович к. Львова зі збирки зарядженої українським комітетом в Бруховичах і Гамульци, на яку зложились 73 особи 288 кор., — ур. пар. в Гряді 97 кор., — ур. пар. в Голешові 25 кор., — о. Стефан Юзич з Виспи 60 кор., — о. Шамб. Стефан Городецький з Верболовець 152 кор.

На українську захоронку:

о. Стефан Юзич з Виспи 10 кор.

На народну Лічницю:

з коляди в Саджаві 10 кор.

На укр. Січ. Стрільців:

о. Ів. Яворський з Реманівки 212·10 кор.

На воєнно-от. Укр. С. С.:

о. Онуфрій Чубатий з Оппіцка 10·64 кор.

На потреби України (боєвий фонд):

о. Онуфрій Чубатий з Оппіцка 44·64 кор.

На католицькі місії:

о. Пралат Ізидор Дольницький у Львові 20 кор.

За усі повисіші щедрі жертви висказує Митрополит. Ординаріят Вс. Духовенству і Вірним повне узnanе і щиру подяку.

Викаz жертв

на фонд для воєнно-стоміліх

До виказаних в ч. I. Арх. Від. з дня 15/2 1918	К. с.
впливуло:	
від Теребовельского уряду деканального	15—
• о. дека а Александра Левицького в Олеську збирка	147—
• о. декана Лук'яна Січинького в Мишані збирка	143—
Разом	3·172·58

Всі ці гроші вислано Кураторії Фонду при ц. к. Міністерстві внутрішніх справ.

Дякуючи сердечно в імені бідних отемнілих за щедрі датки прошу о ласкаві дальші жертви.

о. Іван Чапельський.

Р. 31 1918 г. 2

142

о. Онуфрій Заринський.

Один шкільний коаскар і парох в Новом селі, декан Новосельського післяр дні

о. Онуфрій Заринський, з відзнак. крилош, містодекан Новосельський.
Один шкільний коаскар і парох в Новом селі, декан Новосельського післяр дні
16. грудня 1917 в 55 році життя а 30 р. священства.

Душу його покуває сл. молитви Всех. Клира.

Від гр. к. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 20. марта 1918 р.

Андрей Білецкий

Офіція.

Алексей Пясецкий

заст. канцлера.

Накладом Митрополичого Ординаріяту.

З друкарні „Діла“ Львів, Ринок ч. 10.

ЛНБ ім. В. Стефаника
АН України

ЛНБ ім. В. Стефаника
АН України
4836

№ 23593

Р. 31 1918 г. 3

08

Львівсько-Архієпархіяльні

ВІДОМОСТИ

Рівник XXXI.

Видаво дні 30. цвітня 1918.

Ч. III.

Ч. 39.

Ч. 2796. — В справі читання св. Евангелія в укрїнському тексті в перший
день Воскресенья Г. Н. І. Хр.

Наза питане деяких Всех. ОО. Митрополичий Ординаріят заявляє, що на
перший день Воскресенья Г. Н. І. Х. під час Сл. Божої можна св. Евангеліє чи-
тати не лиш в мовах літургічних але і народних, для того по перечитанню Еван-
гелія в тексті церковно-слов'янським можна перечитати Його і в тексті укra-
їнськім.

Апробований текст переведу на українську мову, можуть Всех. ОО. на-
бути в книгарні Ставропігійського Інститута.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів 13. цвітня 1918.

Ч. 40.

Ч. 2817. — Про введення т. з. літнього часу.

Повідомляється Всех. Духовенство, що рішенем Вис. Призидії ц. к. Намі-
сництва з дня 29 марта с. р. ч. 6367/пр. заведено також в сім році т. з. літний
час від дня 15. цвітня до дня 16. вересня через пересунене годинника о одну
годину вперед.

ЛНБ ім. В. Стефаника
АН України
4836

ЛНБ ім. В. Стефаника
АН України
4836

З покликом на тут. анальгічне заряджене з дня 24 цвітня ч. 1974 з минувшого року (гл. Еп. Від. 1917 ст. 66, арт. 41) поручає ся Всч. Духовенству до сего зарядженя точно примінити ся.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріту.

Львів, дnia 25. цвітня 1918.

Ч. 41.

Ч. 3382. — Оголошене речиця до приняття кандидатів стану духовного в дім презвітеріяльний до рукополагання.

Для рукополагання в Презвітерії визначає ся речеңець дnia 8. мая 1918., в котрим то дни желаючи приняти ту св. Тайну о год. 8. рано в церкви Архікатедральній с. Георгія у Львові мають вислухати Службу Божу а по тійже в Митрополичім Ординаріяті особисто явитись.

В цілі узикання приняти до дому презвітеріяльного обов'язані кандидати стану духовного внести до дnia 5. мая 1918 свої подання до Митрополичого Ординарія посередством Уряду деканального і заостроти подання слідуючими свідоцтвами:

1. Свідоцтвом моральности і поведення виставленім через зглядний Уряд деканальний в запечатаній коверті, в котрім має бути виражено, чи кандидат що місяця сповідав ся і причащає ся і чи ходив в одіжі клерикальний.

2. Свідоцтвом убожства потвердженім через дотичне ц. к. Староство.

3. Оженивші ся свідоцтвом вінчаня.

4. Урядовим посвідченем від дотичного ц. к. Староства, що проситель або не належить до стану військового, або що ему прислугує пільга з § 29. устави військової.

Примічась при тім, що ті кандидати стану духовного, котрі перед трома роками окінчили науки богословські, будуть мусіти піддати ся іспитові зі всіх предметів богословських, як також з устава, співу і язика церковного; прочі же з устава, співу і язика церковного, і лише ті будуть допущені до рукополагання, котрі при тих іспитах окажуться належко успішлені.

Від гр. кат. Митрополичого Ординарія.

Львів, дnia 25. цвітня 1918.

Ч. 42.

Ч. 3282. — В справі зборки складок на Митрополичий Комітет ратунковий.

Митроп. Комітет ратунковий видав в тій справі слідуючу

ВІДОЗВУ

до Всч. оо. Духовних, Хвальних парохіальних Комітетів, церковних братств і Урядів громадських.

Для несения матеріяльної і моральної помочі українському населеню Галичини, яке так тяжко потерпіло від світової війни, завязав ся Митрополичий Комітет Ратунковий під проводом всіх трох галицьких гр. кат. Архієреїв,

Его цілью є: „захистити бездомних, зберегти людність перед голодом і недугами, пособляти опіці опущеним малолітнім літій, облегчувати закупно і доставу предметів, необхідних для заспокоєння життєвих потреб і в тій цілі удержувати свої склади товарів, помогати у віднові і розвитку рільничих господарств і інших підприємств, зневічених а приводу воєнних відносин“ (§. 3. статута, затвердженого ц. к. Намісництвом дnia 31. січня 1918. до ч. 2461 XIII.)

До основання сего завдання Комітет потребує помочі ширшого загалу і грошей. Кому лежить на серці поміч тим нещастливим, що їх війна зруйнувала, зволить приступити в члені льокального Комітету складкового і заняти ся збиранням жертв і складок на ціль Комітету.

Високе ц. к. Намісництво у Львові рішенем з дnia 4. цвітня 1918 ч. 6540 през. дало дозвіл на збирання добровільних жертв і складок на ціль Митрополичого Комітету ратункового по цілім нашим краю, протягом цілого світого тижня т. є. 5. до 12. мая н. ст. 1918.

Льокальні складкові Комітети зволять з покликом на згадане розпоряджене повідомити свої ц. к. Старостства про уконституоване і склад Комітету, а після укіненії зборки переслати виказ жертв і грошей до М. К. Р. у Львові, на руки Красного Союзу Кредитового, Ринок ч. 10 ч. вкл. кн. II. COO.

Поратувати тих нещастливих, які понесли великі жертви при обороні краю і держави, є нашим християнським, горожанським і народним обов'язком. Нації українські народ мусить сам себе поратувати, а помочі треба скорої і щедрої, бо нужда велика, народ гине від біди, голоду і холоду.

М. К. Р. має надію, що на цій голосі відкликається кождий, кого війна пошадила; у такій наглій потребі ні одна парохія, ні одна церква, ні одно братство, ні одна читальня, ні одно товариство, ні одна громада, не відкаже своєї щедрої помочі, і щирого попертя. А слези радості і відчайна молитва сиріт, бездомних, голодних, неодітних, необутих і скітальців некай стане за заплату.

Від Митрополичого Комітету ратункового.

У Львові дnia 18. цвітня 1918.

Д-р. Анкевич
скretar.

о. Боян Епп.
голова ратункового Відділу.

Подавачи до відома Всч. Клирові і Вірним Архієпархії відозву М. К. Р. Митрополичий Ординаріят поручає Всч. отцям, щоби заняли ся так зор/анізованем парохіальних і місцевих комітетів складкових я і переведенем сей зборки. Належить пояснити вірним цілі і вагу взаємної помочі а і також пригадати християнський обов'язок помочі близькому у його нещастю. Митрополичий Ординаріят позиває на сю ціль збирати жертви по Церквах, на жертвоване відповідної суми із церковної скарбони і братських грошей. В виду загальної і великої нужди серед нашого населення, навіщеного війною, Митроп. Ординаріят має всю надію, що Всечесле Духовенство переведе сю зборкову акцію з як на більшою ревностю і успіхом.

Від гр. к. Митрополичого Ординарія.

Львів дnia 23. цвітня 1918.

Ч. 43.

Ч. 3335. — Відозва Комітету „Живого пам'ятника“.

Комітет „Живого пам'ятника“ відніс ся письмом з дня 20 цвітня с. р. до Митроп. Консисторії з прошою о поміщене в АЕп. Відомостяк слідуючої відозви:

400.000 КОРОН

Дня 11. к. ст. цвітня 1918 р. минув рік, як видано поклик до збирання складок на „Фонд ім. митр. Андрея Шептицького для українських сиріт“.

Протягом року зложила українська громада в Галичині на сю ціль чотириста тисяч корон, щоби з однієї сторони пошанувати працю, неволю, терпні і поворот Ексц. Митрополита, а з другої, щоби прийти з помочию нещасливим українським сиротам, яких батьки поклали голови на побоєвицах або виселену.

І хоту як гарно свідчити ся збірка про жертволюбівість нашого громадянства, то всіх годі не заважати, що до наміренії цілі — зложена що найменше мільйона корон — ще далеко.

Богатий людій, інституцій та громад не почувало ся ще доси до обовязку зложити жертви на вічний фонд, що має отирати слези найнешасливійшим з поміж нещасливих, та виводити їх в люди у хосен для рідної землі.

Тому відкликуємо ся ще раз до цілого українського громадянства в Галичині, щоби в ім'я любови, яку Всешицький бачить і нагороджує, слала жертви для українських сиріт. За жертву любові Бог охоронить тих, що борються на побоєвицах, та верне женам мужів, дітям батьків, родичам синів!

Хто має діти і радіє ними, нехай тимить, що богато безпомічних і бездомних сиріт блукає по пожарищах та шукає теплого серця отця і матери. Чи мало сиріт упало вже жертвою холоду і голоду та безмежної нужди. Спасаймо тих, що ще остали при житі.

Відкликуємо ся до всіх: священиків, урядників, учителів, щіщан і селян до українських жовнірів, до нашого жіноцтва та просимо о датки на вкл. кн. „Дністра“ у Львові ч. 10.300.

Не бувбі сей чоловіком, що перейшовби біля сироти без слова розради для неї, та хто не подавби й помічної руки.

Батьки і матери, брати і сестри і ви, українські діти, кождий, хто йно може, спішіть з датками, щоби сироти не пропадали для нашого народу, бо на тім поколінно, яке підростає, основана будучина української землі.

ЗА КОМІТЕТ „ЖИВОГО ПАМЯТНИКА“:

Вергновська Евгенія, о. Дзерович Юліан, Іванович Антін, о. Лежогубський Тедозій, о. Лицинський Василь, Пр. Слюзар Роман, Пр. Студинський Кирило, Пр. Федак Стефан, Федусевич Мирон.

Як отже з радостю довідуємо ся з повискої відозви, осягнув „фонд ім. Й. Ексц. Митрополита Андрея гр. Шептицького для сиріт“ при помочи Божій і ширім попертю великої частини нашої суспільності а в першій мірі нашого Духовенства протягом одного року писоту 400.000 корон!

Зваживши, що призначенем сего фонду буде ратоване українським сиріт з цілого нашого краю по закінченю світової війни, коли держава перестане давати підмоги на удержане теперішніх воєнних захистів, а цілій тягар виховання тих невинних жертв війни спаде на нас самих, є річию конечною, щоби сей

фонд осягнув намірену висоту одного міліона корон, бо тільки тоді сповнить він свою високо-гуманітарну і національну задачу.

Митрополіча Консисторія має надію, що сей поклик найде відгомін у серіях всого Всч. Духовенства і всіх вірних АЕпарахії без відміку, — так що в протягу слідуючого року доконче потрібна до сего живого пам'ятника квота 1.000.000 корон буде осягнена.

Від гр. кат. Митрополічої Консисторії.

Львів, дня 24. цвітня 1917.

Ч. 44.

Ч. 3403. — Відозва Комітету будови Церкви Воскресення Господнього на Городецькім передмістю у Львові.

Слава Богу Ісусу Христу!

Кільканайцять величавих будівель двигнув український народ у престольнім городі Галицької України, щоби були огнищами його народного розвитку. Тільки краєвих Стоварищень оснували він, щоби підтримували його культурно-економічні змагання.

І честь Йому за се!

Про одно тільки призабув він! Доси не двигнув своїми спільними лептами ні одного Божого дому, який по вічні часи був би създком його релігійних почувань. Ні при чим тут оправдане, що в кождій громаді є свій Божий дім, бо преєшній кождій Українець має свій кут, в якій може працювати спільніх ідей, а преєць уважає конечним основувати спільними силами осередки свого народного життя.

Тяжкі часи переживає і переживає гр. кат. українське населене Галичини в послідніх літах. Були такі, що съміли навіть піддавати ся в сумнів його католицьких почувань... Хто зна, які ще прийде ся йому переживати, хоч зішло для нього сонце волі та отвірає ся перед ним широке поле до праці в хосен тих високих ідей, до яких він є під словами Святішого Отця Урбана VIII. накликаний тим, що він католицький і східного обряду?

Двигнім спільними лептами Божий дім в городі князя Льва! Най він буде всенародною подякою за се, що стало ся доси, най буде всенародним благанем б красшу будущість для съв. Унії та вірного її українського населення Галичини. Най буде межою між сумною минувшиною та красшою будущиною.

А при тім най служить він матерю для гр. кат. населеня цілого одного перемістя міста Львова, населеня численното та незаможного, яке не маючи спромоги власними силами побудувати собі Божий дім, відчуєє ся від обряду і стає рівнодушним для народних ідей. Сим способом сповіммо ще і велике діло любові супроти гр. кат. населеня городецького передмістя міста Львова, яке полищено само собі не відтержити страшного напору, пропаде для Церкви, пропаде для народу.

Чи ж потреба більше слів захоти? Ні! Для тих яким дорога наша віра, обряд та народність вони вистарчують. Для рівнодушних вони злишні. Та сих даста Бог не буде серед українського населеня Галичини, серед вірних дітей съв. католицької Церкви і народу.

Руководячи ся отсими ідеями оснували ся у Львові комітет, який поставив собі метою вибудувати на городецькім передмістю Церков жертвами гр. кат. населеня Галичини, а отсим відвивас ся до всіх.

Не покупіть своїх жертв. Не людям даете їх, а Богови. Він Вам не покупить своїх ласк. В соторо віддасть Вам. Тепер гріш дешевий, а для Комітету кождий сотник велими дорогий.

До Вас, ВПр. Отці духовні, що львівською частиною причинилися до здивення народних домів. До Вас клічемо!

Познакоміть своїх бірних в проповідях з ідеєю Комітету, захочіть їх до жертв. Зарядіть у своїх Церквах всенародну зібірку, жертвуєте на єю ціль один Акафист!

Ми пересвідчені, що коли наші ширі слова знайдуть відгомін у Ваших ширіх серяках, то до двох-трех місяців буде Комітет розпоряджувати такою сумою, що в хвилі, якої так очікуємо всі без війни, в хвили всесвітнього мира, буде міг кинуті південним під Церков "мира", яка буде найкрасішим пам'ятником для тих наших братів, що борбі о мир, не діджалися його.

Ім'я уши і слышати, да слішиш!

З сим числом АЕпарх. Відомчтій пересилається з чеки Комітету будови Церкви на Городецькім передмісті для використання при евентуальній висилці зложених жертв.

Від Комітету будови Церкви на Городецькім передмісті.

Львів, дня 24. цвітня 1918.

Т. Войнаровський.

Справа будови Церкви на Городецькім передмісті у Львові, як з повисішою відозвою окається, є так пекуча і конечна, що обовязок наш як католиків і Українців домагається, щоби ми се діло всіми силами як найскоріше за по мощию Божою довершили старалися.

Тому Митрополит Ординаріят поручав Всім Духовенству, щоби тою справою як найживіші заинтересувалося єї між вірними цілим серцем єї попишло та до здійснення єї всіми силами допомогло, а буде се великий пам'ятник так душового як і національного нашого відродження і воскресення.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 28. цвітня 1918.

Ч. 45.

Ч. 3329. — Відозва українського краєвого Товариства охорони дітей і опіки над молодіжю.

"Українське Краєве Товариство охорони дітей і опіки над молодіжю" надіслало до поміщення в АЕп. Відомостях слідующую відозву:

Одною з областей нашого національного життя, неторканих до недавна ніякою організаційною працею, була опіка над дітьми. Просвітним, культурним, науковим, господарським потребам нашого народу присвячена діяльність цілого ряду наших організацій, які автономно управлюють певними сферами суспільності, та проте в білянці нашого національного дорібку за послідніх роках не помічувалось недостачі організації, що займалася би опікою над дітьми. Що йоно з кінцем минулого року почало у Львові свою діяльність Українське Краєве Товариство охорони дітей і опіки над молодіжю.

Про конечність такого Товариства для нас тут, у Східній Галичині, школа гаєти слів. Діло в тім, щоби вся суспільність зрозуміла важу нової організації і щоби кождий з наших громадян поселяв її діяльноти коли вже не своєю працею, то принайменше своєю приналежностю до нового Товариства.

Ще одно: щоб акції того Товариства не утруднювались, а то й — не розбивано ніякими окремими організаціями в області опіки над дітьми. Українське Краєве Товариство має богато ширший круг ділання, як всікі наші організації, що опикуються дітьми. Коли ті поспілкні мають характер тільки переходових інституцій, які в першій мірі мають захищати воєнних сиріт в теперішній добу, то згадане Товариство поза тим (воно також веде воєнні сирітські захисти) має стати однією з основних організацій національної опіки над дітьми по думці законних прописів.

Коли не сміємо собі самі утруднювати одностайні праці в області національної опіки над дітьми, то тим менше можна нам поселяти розвиток чужих товариств, що бажали би взяти у свою оборону українських дітей. Маємо на думці Східно-Галицьке Товариство охорони дітей і молодіжі у Львові. Так минулого року в фонді для сиріт у Східній Галичині в сумі 180.000 К., прийшло оно польським організаціям 150.000 а українським тільки 30.000 К., а причина того стане ясною, коли відмітимо, що на діяльність кількох членів Виділу того товариства покликано тільки 4 (четирох) Українців.

Однакає з огляду на те, що за товариством сим стоїть могуча державна судова організація та що наша суспільність мало в тій справі зорієнтована, до згаданого товариства вступають і Українці. Вступають мимо того, що з виділу цього товариства виступили всі члени Українців, а саме: член Виділу краєвого ради Іван Кивелюк, радник др. Олександер Барвінський, та п. Ольга Бачинська, та що Митрополічий Ординаріят відмовився від делегації свого відпоручника до того виділу.

Сподіємося, що діється се тільки наслідком непорозуміння, спричиненого тим, що товариством сим видаються відозви і інші листи, на яких поміщується дальше підписи згаданих українських діячів, хоч вони заявили, що до виділу не належать. Нехайже наші люди не дають ся ввести в блуд і не хай не вступають до нової організації, яка хотіла би спільно з нами без слухання узгляднення наших потреб розвивати ся. Ті Українці, що там виступили, не хай безповоротно зголосять своє виступлене.

Особливо наші священики повинні в народі поширювати кіль національної опіки над дітьми, приєднувати йому як найбільше число членів між селянами та збирати у своїх церквах жертви на опіку і виховання українських сиріт для Українського Краєвого Товариства охорони дітей і опіки над молодіжю. Нехай у своїх церковних проповідях заохочують своїх парохіян, щоби громадно вписувалися в члени згаданого Товариства. Членом Товариства може стати кожний селянин чи селянка: річна вкладка вноситься тільки 2 К. Коли-би в кождій українській громаді вписалося в члени Товариства тільки 100 людей, то Українське Товариство охорони дітей мало-би доволі фондів, щоби обняти своєю опікою кождою занедбану українську дитину.

Тому нехай кождий Українець і кожда Українка стане членом Українського Краєвого Товариства охорони дітей і опіки над молодіжю. Вкладки і добровільні жертви просить ся присилати на адресу: Львів, ул. Домініканська ч. 11.

Відозву сюди подається до відома Всесвітнього Духовенства і до застосування ся

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 25. цвітня 1918.

Ч. 46.

**Ч. 1980. — В сарзі релігійно-морального піддвигненя населення нововідзі
сканих обшарів східної Галичини.**

Ц. к. Міністерство Віроісповідань і Просвіти видало на предложене ц. к. Уряду виживлення під днем 23. січня ч. 34187. обіжник, присланій Митрополичій Консисторії ц. к. Намісництвом, в справі піддвигненя нововідзісканих обшарів східної Галичини. В обіжнику сказано:

„Населені східні повіті Галичини зстало здеморалізоване під впливом російської революції, серед якої жило протягом п'ятьох місяців. Поняття „свободи“, якої вершком уважає ся нехтуване всякої влади і поділ чужої власності запустило скоро корінь в душі селянина. Безперервний вид рабинку і нищення, якого безкарно допускали ся російські війска протягом трех літ, придушили всієве почуте справедливості, а безнанстанне безчесене Божих домів і їх Слуг підконали глибоко духа релігійності. І поведене побідних війск не причинило рівної ся до піднесення морали. Проте є річию **безумовно потрібною**, щоби відповідними поучуваннями і поворотом дотичних душпастирів двинути морал населення. Тимо треба Всв. душпастигати дати можність як найскорішого повороту до своїх посад, і в тій ішли треба відбудовати, хочби провізоричні парохіальні domi та Церкви.

Наколи б праця парохіального духовенства була утруднена через те, що душпастири не можуть розпочати нормальную діяльністі у своїх парохіях, з причинами знищена церкви та парохіальні будинки, звертає ся увагу на розпорядок ц. к. Міністерства Віроісповідань і Просвіти з 20. вересня 1917. Ч. 16180 із, по мислі якого відбудова церкви і парохіальних домів мусить бути переведена в першій мірі, щоби для добра загалу населення можна було підприняти душпастирську діяльність“.

Отсей обіжник подає Митрополичій Ординаріят до відома Всв. Духовенства і як найгорачіше припорошує ужити всіх способів, щоби релігійно і морально піддвигнути населені східні повіті, яке під впливом воєнних подій потерпіло не лише матеріально але і морально.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 25. цвітня 1918.

Ч. 47.

Ч. 3284. — Відозва Намісниківського Комітету ратункового для освобождених областей краю.

Намісниківський Комітет ратунковий для освобождених областей краю під протекторатом Його ціс. і кор. Апостольської Величності Цісаря і Короля Карла I. надіслав сгоди слідуючу відозву з дня 7 цвітня с. р. ч. ¹⁰⁸⁹ пр. К. Р. вистосовану до Митрополичого Ординаріяту враз з друкованою відозвовою до кожного Уряду парохіального, яку в залученню пересилає ся.

До Все світлійшого гр. кат. Митрополитального Ординаріяту у Львові.

Намісниківський ратунковий Комітет, що має широкий і далекосяглий обсяг ділана в несенью помочи населеню тяжко навіщеному нещастям війни в по-

в таих найпізнішіх освобождених з під ворожого наїзду, мусить бороти ся з недостатком фондів, що служать до сеї цілі а є вже на вичерпанні.

Для придбання їх оглядає ся пильно за відповідними средствами і між іншим постановив імити ся підприємства, яке віщуючи добрий фінансовий успіх для гуманітарної справи, може разом з тим мати неабияке значене, подаючи цінний документ для історії і культури нашого краю.

Має нам бути видавництво великого альбома, представляючого знищене Галичину в обильній обсяг міст, сіл і всіляких памятників церковного і світського будівництва, показуючих їх в стані перед війною і по їх знищенню.

Іде отже є збиране як найбільшого матеріалу тих видів в роді фотографічних знимок, рисунків і т. д., з відповідним текстом, містячим найважніші подробиці і дати, які відносить ся до поставання і всіх історичних хвиль даних памятників, та до їх знищено.

Без сумніву одним з найважніших і найбогатших таких матеріалів будуть види і привязані до них пояснення на поля церковного будівництва.

О сей матеріал удає ся Намісниківський ратунковий Комітет до О. Парохів і Завідателів парохій, а не знаючи точно їх назвиці і службового характеру, сміє просити умільно Все світлійший Ординаріят о ласкаве посередництво в сім згляді, а саме о поручене, аби долучені відозви були доповнені на віт точними адресами съяннівників, для яких призначені, а відтак розіслані їм при нагоді урядових переписок, що відхолять з канцелярії Все світлійшого Ординаріяту.

Крім сего съміє Намісниківський ратунковий Комітет просити горячо о ласкавий вплив на підвласне духовенство, аби можливо скорим, точним і відповідаючим цілі виконенем сеї просьби допомогло успішно до поведження видавництва, яке розходачі ся далеко в краю і поза его грациями, повинно стати ся проречистим свідоцтвом і минулого щастя і культури і величи нещастя, які в теперішній страшенній війні завдали її такі удари. Не треба додавати, що згадане видавництво, о скільки вміє відповісти цілі, послужить з немалою користию до розповсюдження у нас і заграницею відомостей о історії нашої церковної архітектури а по части із історії церкви на Русі.

З тих зглядів Намісниківський ратунковий Комітет має надію, що Все світлійший Ординаріят признаючи вагу справи зволить причинити ся до єї успішної полагодження ласкавим відповідним заряджения.

Урядуючий Президент:

Дембовский.

З огляду на велиму хосенну ціль, яку має на оці висше згаданий Комітет, Митроп. Ординаріят поручає Всв. Духовенству, щоби так, як сей Комітет просить, скорим, точним і відповідаючим цілі виконенем єго просьби допомогло успішно до найгарнішого викінчення і найліпшого поводження сего видавництва.

Від гр. к. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 25. цвітня 1918.

Ч. 48.

Ч. 3033. — В справі донесень про ушкоджене воєнними ділами церков.

Ц. к. краєвий Уряд Консерваторський в Кракові відніс ся до Митроп. Консисторії в повинній справі письмом з дн. 7 цвітня с. р. ч. 193, яке отсе в переводі наводить ся.

„Тут Уряд має честь донести, що на основі реєструції ц. к. Центральної Комісії для опіки над старинностями Ч. 5345 з дня 12 грудня 1917 зістав історик штуки Д-р Йосиф Пеленський заангажований як фахова помічниця силової спеціальною для справ опіки над українськими пам'ятниками штуки. Він та буде обійтися як делегат тут. Уряду передовсім церкви ушкоджені воєнними ділами в їхніх предпідкладаннях спровадзані і внесені в справу їх консервації.

В цілях улегчення сей акції просить ся візвати Всв. Духовенство, щоби надсидало тут. Урядові докладні зголослення про ушкоджене всіх старих церков походачих з перед 1800 року з наведенем 1) дати походження церкви, 2) описом ушкодження, так в структурі як і внутрішнім уряджено, 3) в приближенні кочування. До зголосленя належить долучити по можливості фотографію церкви перед або по ушкодженню. Інформації сї приступати акцію відбудови“.

Др Тадей Шидловський
ц. к. краєвий консерватор

Подаючи повиннє письмо до відомості Всв. Духовенства, поручається жаланій виказ церков походачих з перед 1800 року, а ушкоджених воєнними ділами з долученем вимаганих прилог в інтересі так самих церков як і нашої церковної штуки до ц. к. Консерваторського Уряду в Кракові переслати.

Від гр. кат. Митрополичої Консисторії.

Львів, дnia 13 цвітня 1918.

Ч 49.

Ч 2916. — В справі збірки біля для вертаючих з нею ліжовнірів.

Президія Епископівських Конференцій прислали сюди слідуючу відозву:

An die R. T. hochw. Ordinariate! Das ergebnets gefertigte Präsidium wurde ersucht, nachstehende Bitte an die einzelnen hochw. Ordinariate zur hochgeniechten weiteren Veranlassung zu senden, was hiemit geschieht: „Vl. Wäschesammlung für die aus der Kriegsgefangenschaft zurückkehrenden Soldaten. Zu Tausenden kehren jetzt ihnen last durchwegs mangelt, ist reine **Leibwäsche**. Die Wäsche, welche sie am Leibe tragen, ist zumeist zerfetzt und verlaust. Sie muss ihnen, um nicht damit ansteckende Krankheiten, insbesondere das tückische Fleckfieber einzuschleppen, abgenommen und durch reine Wäsche ersetzt werden. Vielfach haben die Heimkehrenden überhaupt keine Wäsche am Leibe. Da die Heeresverwaltung über die für diesen Zweck nötige Wäschereserve derzeit nicht verfügt, wird in ganz Österreich-Ungarn eine Aktion zur Sammlung freiwilliger Wäschegaben veranstaltet. Die hochw. Herren Seelsorger werden dringend ersucht, von der Kanzel aus die Gläubigen auf die Notwendigkeit dieser **Wäschesammlung** aufmerksam zu machen und die Sammlung selbst in jeder Weise fördern zu helfen“. Präsidium der bischöflichen Konferenzen, Olmütz, 4. April 1918.

Leo Kardinal von Skrbensky.

Подаючи повинну Вис. відозву до відомості Всв. Духовенства поручається справу вірним пояснити і своїм словом і приміром до жертв для наших братів жовнірів, вертаючих з полону захотити.

Від гр. кат. Митрополичого Срдинаріяту.

Львів, дnia 12 цвітня 1918.

Ч. 50.

Ч. 3384. — В справі збірки овечої вовни.

Уряд збирки вовни для Галичини і Шлеска в Кракові, ул Ясна ч. 6, відніс ся сюди в повинній справі письмом з дні 30 цвітня 1918, ч. 766/uss в якому сказано:

Nach wie vor ist die Aufbringung von Schafwolle zur Deckung des Heeresbedarfes dringend notwendig.

Im Interesse unseres kämpfenden Heeres ist es daher von eriementer Bedeutung, dass jeder einzelne Schafbesitzer unbedingt seiner Pflicht nachkommt und die von der Schur gewonnene Schafwolle restlos abführt.

Die Wollassammlungsstelle Krakau ist durch die Erlasse des k. u. k. Kriegsministeriums und des k. k. Handelsministeriums beauftragt, die Aufbringung dieses wichtigen Rohmaterials in Galizien und Schlesien durchzuführen und beginnt mit dieser Tätigkeit it nach erfolgter Schur.

Die nächste Schur findet in Frühjahr statt.

Zur Ersterstützung ihrer Tätigkeit bittet sie neuerdings die unterstelle hochwürdige Geistlichkeit zu beauftragen, dass sie durch Verkünden von der Kanzel und durch sonstige Belehrungen die Bevölkerung entsprechend aufklärt.

Durch diese Auklärung wird nicht nur die hochwichtige Aktion außerordentlich gefördert, sondern werden auch die Schafbesitzer vor Strafen bewahrt, da eine Nichteilnahme strengere Sanktionen nach sich zieht.

Hiesige Stelle bittet ferner das hochwürdigste Konsistorium dieses Schreibens zu bestätigen und mitzuteilen, was es gültig in dieser Angelegenheit veranlasst hat.

Die Wollassammlung beginnt in Laufe des Monates Mai.

З покликом на тутий заряджен в тій самій справі з минувшого року, а іменно з дні 15 червня ч. 3309 (зри АЕп. В. 1917 ст. 90 арт. 60) і з дні 15 жовтня Ч. 5828 (зри там же ст. 119 арт. 84) поручає Всв. Духовенству вірних про конечність сего зарядження поучити і до охотного сповнення сего патротичного обовязку захотити.

Від гр. кат. Митрополичої Консисторії.

Львів, дnia 27. цвітня 1918.

Ч. 51.

Ч. 675. — Єще в справі дорожнечого додатку для дітей священик

Пригадує ся Всв. Духовенству тут, заряджене в тій справі з дні 30 січня Ч. 675 (зри АЕп. Від. 1917 ст. 12. арт. 10) з тим, щоби Всв. О.О. котрі єще того зарядження не виконали і ані до ц. к. Намісництва ані до Митроп. Консисторії

сего виказу не вислали, безповоротно — у власнім інтересі — до Митрополичної Консисторії його надіслали.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 27 цвітня 1918.

Ч. 52.

Ч. 3167. — В справі діла: „Hudigungswerk der Artillerie an Seine k. und Apostol. Kgl. Majestät“.

Вис. Управа Артилерії віднесла ся сюди письмом з дня 12, цвітня 1918. ч. 103 в справі поручена до бібліотек діла, яке за дозволом Його Ц. і Кор. Генеральний Інспекторат Артилерії і ц. і к. Інспекторат кріпостної Артилерії в по-розумінню з ц. і к. Міністерством війни, ц. к. Мініст. краєвої оборони, кор. угор. Мініст. Гонведів і іншими ще Вис. військовими властями і в якім словом і обра-зово зисовані величі і славні діла сего рода оружя в світовій війні. Виданем сего діла занимається Його Ексцепленція ц. і к. Тайний Радник Фельдцайгс-майстер Адальберт Едлер фон Бенда, а має оно на цілі виразити у власнім краю і заприязнений та невтралній заграниці почесне узnanе діланям нашої артилерії.

Поручає ся отже ся видане з тим, що буде оно троякого рода:

1) Головне — в 1000 примірниках по 750 кор., з якого перший примірник буде вручений Його Величності і в якім будуть приготовані імена всіх, що его замовляють.

2) офіційське (Offiziersausgabe) по 300 кор. за примірник.

3) жовнірське (Mannschaftsausgabe) по 7 кор. за примірник.

Хто хотів би набути одно з тих видань, має віднести ся з замовленем до: „Hudigungswerk der Artillerie an Seine k. u. k. Apost. Kgl. Majestät, Verwaltung Wien 3. obere Bahngasse 22.“ з докладним поданем своєї адреси, і якого рода, по якій ціні та кілько примірників для себе жадає.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, 25. цвітня 1918.

Ч. 53.

Ч. 3021. — В справі відослання виказів уроджених, вінчаних і померших між евакуованими до власних урядів парохіяльних.

Поручає ся Всч. урядам парохіяльним, в обрубі котрих були або ще є евакуовані обряду гр.-кат., щоби відсилали викази уроджених, вінчаних і померших до парохіяльних урядів, з відки виселенці походять.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів дня 19. цвітня 1918.

Хроніка.

Поч. Словником Митроп. Консисторії іменований:

Ч. 2581. — Всч. о. Софрон Глібовицький, професор релігії при ц. к. гімназії в Бродах.

Крилошанськими відзнаками наділені:

- Ч. 2705. — о. Йосиф Малиновський, парох в Жукові.
- о. Лука Нестор, парох в Ремізіях.
- Ч. 2582. — о. Миколай Стеткевич, парох в Зарудю.
- о. Омелян Король, парох в Саранчухах.
- о. Дмитрий Шуль, парох в Бруховичах.

Завідателем деканата Грималівського іменований:

- Ч. 2743. — о. Іван Іванчук, парох в Товстім.

Канонічну інституцію на парохії отримали Всч. ОО.:

- Ч. 2434. — о. Іван Кулик, парох в Сопоті на парох. в Підгородцях дек. Скільского.
- Ч. 2602. — о. Теодор Мурович, пар. в Лолині, на парох. в Сервирах дек. Озір'янського.
- Ч. 2951. — о. Петро Смик, сотр. в Галичи, на пар. в Жовчеві дек. Рогатинського.
- Ч. 3283. — о. Григорій Редчук, пар. в Труханові, на пар. в Висипівцях дек. Озір'янського.

Душпастирські посади отримали Всч. ОО.

- Ч. 2212. — о. Йосиф Мартинович, завідательство в Городищі дек Козлівського.
- Ч. 6379. — о. Ярослав Літінський, екскур. сотрудник в Любянках низ. дек збаражського.
- Ч. 1975. — о. Людомир Присташевський, екскур. завід. в Івачові дек тернопільського.
- Ч. 2254. — о. Никифор Клубок, екскур. зав. в Білім дек. нараївського.
- Ч. 2404. — о. Петро Ляшук, завід. в Суходолах, дек. брідського.
- Ч. 2434. — о. Йосиф Петраш, зав. в Сопоті, дек. скільського.
- Ч. 2409. — о. Теодор Була, зав. в Пліснянах, дек. зборівського.
- Ч. 2603. — о. Володимир Склепкович, зав. в Залізцях старих, дек. залещицького.
- Ч. 2603. — о. Володимир Склепкович, ех. зав. в Білоголовах, дек. оліївського.
- Ч. 2674. — о. Мартин Балюта, ех. зав. в Полоничах, дек. глининського.
- Ч. 2211. — о. Євстахій Гайдукевич, зав. в Носові, дек. підгаєцького.
- Ч. 2532. — о. Михаїл Кацоровский, зав. в Бенківських, дек. стріліського.
- Ч. 2514. — о. Василь Левицкий, ех. зав. в Грималові, дек. грималівського.
- Ч. 2552. — о. Евген Чубатий, ех. зав. в Ракоболтах, дек. буського.
- Ч. 2587. — о. Максиміліан Коверкі, зав. в Лолині, дек. долинського.
- Ч. 2632. — о. Антін Підгорецький, ех. зав. в Якимові, дек. милятинського.
- Ч. 2657. — о. Михаїло Власенко ех. зав. в Прислупі дек. перегінського.

- Ч. 2670. — о. Антін Онуферко, зав. в Козівці, дек. микулинецького.
 Ч. 2689. — о. Микола Винницький, зав. в Луці малій, дек. григоріївського.
 Ч. 2253. — о. Микола Данилюк, зав. в Увиню, дек. лопатинського.
 Ч. 2781. — о. Володимир Балько, зав. в Довгім, дек. тереboвельського.
 Ч. 2877. — о. о. Лука Семків, сотр. в Галичи, дек. галицького.
 Ч. 2952. — о. Евстахій Теодорович, сотр. в Задницівій, дек. скалатського.
 Ч. 2963. — о. Антін Стельмах, сотр. в Переїзькому, дек. перегінського.
 Ч. 3013. — о. Стефан Ковалів, зав. в Болехові, дек. болехівського.
 Ч. 3061. — о. Мих. Гайдукевич, зав. в Новом селі, дек. новоселенецького.
 Ч. 3077. — о. Михайло Качоровський, сотр. і с. р. в Куровичах, дек. глинянського.
 Ч. 3114. — о. Олександр Ілєвич, ех. сотрудник в Новиці, дек. калуського.
 Ч. 3136. — о. Володимир Бабій, зав. в Струтиній нижнім, дек. рожнівського.
 Ч. 3706. — о. Др Володимир Пелліх, зав. в Радехові, дек. радехівського.
 Ч. 2953. — о. Стефан Косак, завідатель в Івачові горішнім, дек. тернопільського.
 Ч. 3332. — о. Стефан Комар, зав. в Труханові, дек. любінського.
 Ч. 3333. — о. Лука Палажік, зав. в Заболотівцях, дек. жидачівського.
 Ч. 2882. — о. Йосиф Мартинович, зав. в Лубні, дек. уївського.
 Ч. 2894. — о. Йосиф Петраш, сотр. в Бурштиній, дек. бурштинського.
 Ч. 3022. — о. Яків Зробек, ех. зав. в Мільни, дек. залозецького.
 Ч. 3031. — о. Кипріян Дурбак, ех. зав. в Кутицах, дек. залозецького.
 Ч. 3031. — о. Кипріян Дурбак, ех. зав. в Маркополі, дек. залозецького.
 Ч. 3075. — о. Іван Стефанівський, зав. в Дубівцях, дек. галицького.
 Ч. 3142. — о. Евген Гарасимович, ех. зав. в Сопоті, дек. скільського.
 Ч. 3182. — о. Василь Матвійсько, ех. зав. в Ярославичах, дек. оліївського.
 Ч. 3286. — о. Михайло Присяжний, зав. в Пізанці, дек. скалатського.

Жертви

які впливали до канцелярії Митроп. Консисторії
 на фондатію Е. Ексц. Митрополита Андрея
 гр. Шептицького.

О. Алекс. Лебедович 100 кор. — о. Евст. Качмарський зі Славска 47 кор. — ур. пар. в Махнівцях від парохій складка 132 04 кор., від себе 20 кор., від Анни Мудрак 20 кор., Марії Гуменок 20 кор., Катарини Самарика 12 кор., від Марії Калабай 10 кор., Пазьки Миськів 5 кор., разом 219 03 кор. — О. сов. Теоф. Бобикович від жандарма Кирила Собчука 10 кор., — о. Евст. Качмарський зі Славска 40 кор., — о. Марко Дорош з Бзовиці 100 кор., — о. Вас. Кирилюк пол. Курат. 10 кор., — о. дек. Богдан Еляшевський з Зашикова 100 кор., — о. Евст. Цурковський з Настасова 60 кор.

На захист ім. Е. Ексц. Митрополита Андрея гр. Шептицького.

О. Григорій Скаскій з Кутковець 30 кор., — ур. пар. в Щирці 100 кор., — о. Ів. Навроцький з Гогліч 66 кор., — ур. пар. в Коблі ст. (Пер. Епар.) 34

кор., — о. Марко Дорош з Бзовиці 100 кор., — о. Петро Мійський з Вовкова 50 кор., — о. Евст. Качмарський зі Славска 46 кор., о. Евст. Цурковський з Настасова 50 кор., — о. Йосиф Волинець з Ляшкова 50 кор.

На гр. кат. церков в Київі.

О. Стеф. Василій від „Браштва Християнськ. любові“ при церкві св. Петра і Павла у Львові 200 кор., — о. Стеф. Косяк з Почап зі збріок в Почапах, Хильчиця і в Бонішині 152 67 кор., — о. Йосиф Ганкевич з Красного 20 кор., — о. Евген Лопатинський з Протіс 410 62 кор., — ур. пар. в Долинянах 20 кор., — ур. пар. в Ожидові 100 кор., — о. Ілля Собчак з Крилоса 90 кор., — ур. пар. в Козлові, дек. Козлівського, 100 кор., — ур. пар в Махнівцях: від парохія складка 40 кор., від Анни Боднар Вас. 100 кор., Анни Мудрак 100 кор., від Юстини Сторожини 20 кор., Марії Хомишин Ів. 20 кр., Катерини Охримович 12 кор., Марії Калабай 10 кор., — разом 302 кор. — Новосельський уряд дек. від: о. Ник. Яновича з Медина 72 кор., — від о. Петра Петриць з Токів 230 кор., — від о. Івана Малоци з Пальчинець 89 кор., — від о. Леонія Купертинського з Супранівки 50 кор., — від о. Вол. Герасимовича з Терпинівки 87 кор., — від о. дек. Теоф. Колистяньского з Клебанівки 82 кор., — разом 610 кор., — ур. пар. в Збоjsках Збірка 85 кор., від СС. згромадження св. Йосифа 5 кор., разом 90 кор., — ур. пар. в Стрілісках нових 240 кор., — о д-р Мир. Горнікевич від Теодозій Король 10 кор., — ур. пар. в Камінці струмиловій: збирка д. 14 4 1918 338 68 кор., від Марії Кузь 50 кор., від Параньки Литвин 10 кор., Марії Карпа 11 кор., Анаст. Башлик 10 кор., Тадея Гординського 2 кор., — разом 421 68 кор.

На Митрополичий Комітет ратунковий.

о. Ів. Навроцький з Гогліч 100 кор. — о. Вол. Яворський з Жиравки 100 кор. — ур. пар. в Струсові від тов. „Власна поміч“ в Струсові 20 кор., від Браштва церк. в Різдвянах 20 кор., разом 40 кор. — о. Евст. Качмарський зі Славска 100 корон.

На гуманітарні цілі (до диспозиції Митр. Консист.)

Ур. пар. в Краснім (дек. григоріївського) 100 корон.

На українську захоронку.

Ур. пар. в Щирці 100 корон.

На фонд інвалідів.

о. Ал. Петро Мійський з Вовкова 50 корон.

На Тов. Педагогічне.

Ур. пар. в Долинянах 20 корон.

На дар для Свят. Отця.

о. Йосиф Ганкевич з Красного дек. Григорій 20 корон.

На Божий гріб в Єрусалимі.

Ур. пар. в Стрілісках нов. з легату Петра Кебала за р. 1918, 40 корон.

НП 21593
Р.31 1918 г. 3

58

За усі повисі щедрі жертви висказує Митрополит. Ординаріят Всїх Духовенству і Вірним повне узначене і щиру подяку.

Виказ жертв

на Фонд для воєнно-отемнілих

До виказаних в ч. II. Арх. Від. з дня 20/3 1918	К. с.
вилинуло:	3.172-58
від о. декана Богдана Еліашевського з Защкова	50—
уряду парох, в Долинінах	20—
Разом	3 242 58

Всі ці гроші вислано Кураторій Фонду при ц. к. Міністерстві суспільної сплати.
Дякуючи сердечно в імені нещасливих отемнілих за щедрі датки прошу
о ласкаві дальші жертви.

о. Іван Чапельський

Некрологія.

о. Ювіаніл Луцік, ювілят, з відз. крилош. парох в Пізанці гнилій дек. скалатського, уродж. 1835 р. орд. 1858 умер дня 10. січня 1918 р.

о. Михайло Гелігович, ювілят, з відз. крилом, емерит. парох Любіння великого дек. городецького, уродж. в р. 1832 орд. в р. 1858 умер дня 18. січня 1918 р.

о. Іван Кулицький, поч. совітник Митр. Конс., з відз. крилош. декан гри- майлівський і парох в Луці малій, уродж. 1856 р. орд. 1885 р. умер дня 8. лютого 1918 р.

о. Теодор Гураль, парох Якимова декан. мислятинського, уродж. 1870 р. орд. 1895, умер дня 20. марта 1918.

Душі їх поручає ся молитвам Всіх. Клира.

Від гр. к. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 30. квітня 1918 р.

Андрей Білецький
Офіціял.

Алексей Пясецький
заст. канцлера.

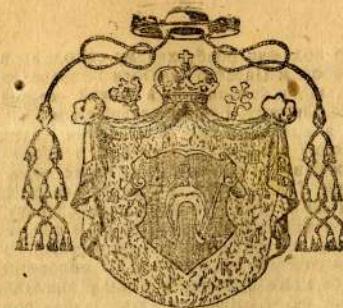
Накладом Митрополичого Ординаріяту.

З друкарні "Діла" Львів, Ривок ч. 10.

ЛІБ № 4836
М.Л.

ЛІБ ім. В. Стефаника
АН України

08

Львівсько-Архієпархіяльні

ВІДОМОСТИ

Річник XXXI.

Видано дня 20. червня 1918.

Ч. IV.

Ч. 54.

Ч. 38. Орд. — Поручене Св. Отця від правління Служби Божої в день св. Петра і Павла о мир.

Св. Отець видав недавно отсєй зазив до Духовенства цілого католицького світу:

Четвертий рік дебігає до кінця від хвилі, коли майже на самім початку європейської війни, з жахом ми взяли на свої рамена тигар найвищого душпастирського уряду. За цілій той час, в якім щало всенайший, місто слабнути, — чим раз те більше змагає ся, терпінням нашого вітцівського серця не судилось зазнати ні хвилі спокою. Серед страшних нещаст, які нагромадилися в наслідок того трагічного розвою подій, ми не лиш відчували терпіння кожного страждучого, так що ві св. Павлом моглисмо сказати: „І хтож хоріє, а я не хорію? хтож себезняє ся а я не хорію? (Іл. Сор. XI. 29) але різночлено ми занехали нічого такого, щеби було не можливе, повинуючись толесози совіті, наших об'язавків австро-угорських і приказам любові християнської.

Сучасне положене, в якім знаходимо ся, є таке, що дійсно пригадує положене старого короля Йосифата, коли перед трудностій, які передмали єго страхом кликає: „Господи Боже! Отців наших. Ти єси Богом на небі, а пануєш над всіми царствами народів, в твоїй руці сила і власті, а міхто Тебі спротивити ся не може... будемо призивати до Тебе в горю нашім і віс вислухаєши спасені. О Боже, Ти послидіє наше прибажище“ (Іл. Парал. ХХ. 6—9).

Тому віддаємо ся в руки Бога, котрий кермє серцями лідзкими і по- діями. Від Него самого лишились вижидати закінчення тих страшних звищень;

277

ЛІБ № 4836
М.Л.

ЛІБ ім. В. Стефаника
АН України

а також сподіємося, що подаючи розбурханому світові знова супокій, уgruntує також чимкорше між народом Царство любові і справедливості. Але також перед усім ходить є се, щоби усмирити гін Божий, котрий є ображений через так велике і загальнє зіпсуюте, і так численні гріхи.

Покоря, благальна молитва може бути в тих сліях дуже успішною, о скілько буде витрезалою і новнею дозіра. Але є много єще успішнішою є св. жертви Стужби Божої, в шілі узикій ласки Небес, де^вкв. Літургія приносить Отцю Небесному в жертву Того, котрий сам жертвував ся для спасення всіх людей і котрий все жив, щоби бути Заступником нашим. Тому з цілою слушнощю приносує Церквою св. всім душпастирям, щоби в означенні дні відправляли св. Літургію в наміреню потреб світа християнського. В тих дніах Церков св., та наша Мати, повна співчуття, відкликається до милосердя Небес для дітей Церкви. Але якож потреба може бути тепер більше наглядано, як та потреба, що дотичить всіх, а саме, щоби вкінці запанував злова поміж людьми спокій і правдиве братство?

Для того уважаємо зе річ незвичайної ваги візвати в тій цілі всіх слугителів Церкви, щоби відправили Службу Божу разом з Нами в спосіб торжествений. Отим письмом (Мої гропрі) завждуємо, щоби в день 29 червня, яко день св. верховних Апостол Петра і Павла, покровителів Христіанства, всі священики відправили Службу Божу для народу в наміреню вище згаданим. Всі духовні свіні і монахи нехай знають, що зроблять Нам велику радість, коли відправляючи св. Літургію того дня злути свої молитви і намірення з Нашими.

Так отже ціле духовенство Католицьке спільно з головою Церкви на всіх престолах цілого світу вложить жертву милосердя і любові і гас завдасть насильство Божому серцю. Тим-більшою буде тогоди надія наша, що побачимо словнене бажання царя Давида, яке днесъ стало в рівнім стелеси тусою всіх народів: „Правда і мир облюбозастає ся”.

Подилючи до відома Вс. Духовенству отсе поручене Св. Отця, просимо, щоби всі священики не передікодженні (обовязковими Сл. Б.) в загаданий день т. є. 29 червня н. ст. до него примінили ся. — Парохи і завідателі парохій прочитають письмо Св. Отця з проповідальніці в неділю перед тим днем і заохотять вірних до численної присутності в Церкві і до молитов в наміреню Св. Отця. В той день хочби досвіта і евентуально на друге намірене від співують Св. Божу.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 19. марта 1918 р.

Ч. 55.

Ч. 34|Орд. — Заряджене Богослуження в честь Прев. Евгаристії.

Митроп. Орд. пригадує розпоряджене з 2 мая 1909 р. після которого що року в четвер, пятницю і суботу по Нед. Всіх святих (сего року 4, 5, 6 липня н. ст.) во всіх церквах парохіальних і монастирських має відправляти ся вечер по роботах торжественне богослужене в честь Преси. Евхаристії з короткими науками о ча:тім і щедрінні Причастю, або перезитанем послані до вірних о частім причасті з 1909 р., або спільному послані галицького Епископалету з тогож року о віддані ся Христовій Любові. Священик убраний у всі ризи виставить Найсв. Дари при пісні о Спасительная Жертва, відтак суплікації, а по них священик голосно відчитає з цілим народом молитву Посвятым Божественному

Серцю Ісуса. По повторнім обкладеню Найсв. Дарів поблагословить ними народ.

В неділю наперед т. є. 30. червня оголоситься ся на проповіді тоє торжество і запросить вірних до численної участі. Всі дні віддамо ся всім Божественному, люблячому Серцю Христа Спасителя, посвятимо єму цілу нашу вітчину Галичину і цілу Україну. всі села, всі родини, всі наси, потреби і трудинності і будемо всі разом просити Всевишнього о великих, святих, повних пожертвовань і любові для вірних священиків і світських християн, які би в трудних часах воїв напрямах церковної і народної позаці були проповідники народу, в гараді спільнотного монастирського послання з 1918 р.

Від гр. кат. Митрополичої Ординаріяту.

Львів, дня 6. червня 1918.

Ч. 56.

Ч. 35|Орд. — Приказ парохам вертати до знищених війною парохій.

Понад 100 парохій в Львівськ ЙЕпархії зістали цілковото знищенні через війну і парохи не мешкають в своїх парохіях. Як довго люди були евакуовані і мешкали чи то в бараках виселенців чи в інших парохіях, Ординарійт узглядяючи труде положене священиків, давав деяким з них або відпустку або навіть інші душпастирські посади. Тепер до всіх парохій знищених народ по-пернув або вертає і єсть першим обовязком душпастиря бути зі своїм стадом і заняти ся ним. Длятого приказуємо під послухом канонічним всім парохам вернутися на свої посади. Хто з них не зможе вишисти того приказу найдальше до вересня, мусіві зі своєї парохії зреєзигновати або бувби процесом канонічним парохії позбавлений. Знищенні изроїк, до котрих парохії не вернуть, будуть надані тим завідателем, котрий серед виселенів людей мешкали, длини їх долю і причинили ся до відбудови села. При парохії приватного надані відбудованих трудин завідателя, він оден буде мати право подавати ся Вс. О. Дечани предложить список парохій, до котрих на підставі нинішнього рішення набув виключне право священик, що своїми трудами і діленем долі нещасних парохію звігнув в упадку і відбудовав село.

Від гр. кат. Митроп. Ординаріяту.

Львів, 6. червня 1918.

Ч. 57.

Ч. 31|Орд. — В справі катехизації в церкві і в школі.

З ріжник сторін краю підносять жалоби на священиків, що занедбують катехизацію чи в церкві чи в школі. Длятого пригадую Вс. Духовенству, що занедбувані катехизації дітей є одною з тяжких канонічних прогин, на котрі Епископові не вільно обоятно дивити ся. Та провінія канонічно доказана, а після давніх розпоряджень, канонічним доказом занедбання може бути сам факт залишення впису години релігії, до шкільного катальбу мусілаби потягнути за собою дуже діткливу канонічну кару. Такою карою моглоби бути усунене до

рогою адміністраційною з парохії а вже безумовно недбалий священик наразився на непримінане в пропозицію через довгий ряд літ, бо в совіті не міг більше лишити в пропозиції священика, який би мав за собою лише оден або два роки поправи хочби і як цілковитої і засадничої.

Священики, які пріїжджають до мене з прошкою о поміщені в пропозицію або о наданні парохії нехай з собою все привезуть шкільні каталоги свого села і сел дочерніх.

Если крім того хотіть, щоби я міг оцінити хоч в часті їх вартість яко компетентнів на парохії, нехай привезуть і книгу рахунків скарбони Церковної.

Перегляд тих книг бодай в часті може бути доказом точності в словінні бодай деяких обов'язків священических. Без тих доказів устна всяка просьба не могла би мати значення.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дnia 6. червня 1918.

Ч. 58.

Ч. 32|Орд. — О парохіях евакуованих і о місіях.

Митроп. Ординаріят хотічи пересвідчитись, кілько в Епархії є священиків готових посвятити ся ділу двигнення винищених парохій, котрих є над 100 в Епархії, винищили всіх а передусім молодших священиків, щоби в як найкоротшім часі зголосилися відрост до Митроп. Ординаріяту ті з Вс. оо., які різалися би ся ділити долю повертуючих евакуованих наших вірних. Вертаючись треба безпосередньо помочи священику в кождім селі. В неоднім мешкають люди в опушених окопах, не мають ні коров ні коней ні плугів, а часто і живності лишилися кілька днів.

Поза границами Галичини много сел православних викинуло священиків. Апостол, котрий різиви ся осісти в селі і служити людям в ріжких іх потребах та потрафив би здобути іх довре, міг би в короткім часі навернути іх і ціле село приєднати для католицької віри. Наші церковні фонди суть так скучі, що місіонареви ледво могли би сформувати більше, ніж кошта подорожні і мінімального конечного утримання жити на кілька місяців. Взывається священиків, які почулися в собі силу підняти ся такої задачі, щоби зголосилися ся до Митроп. Ординаріяту і приготовлялися ся на місце.

Віх священиків, які мають ліції парохії, а може декуди і більші доходи чим перед війною, запрошує Митроп. Ординаріят, щоб кождий взяв на себе кошта одної такої експедиції. Можна їх зурядити сотки і тисячі.

Не сумніваюся, що зайдуться серед нашого ревного і жертволовного духовенства много готових — послужити святому ділу одним або другим способом. Всецінний обильно заплатить їх жертву!

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дnia 6. червня 1918.

Ч. 59.

Ч. 33|Орд. — В справі охотного і безінтересового уділювання помічи вірним в виробленій військових причиників і т. п. потребах.

Митроп. Орд. поручає сим Вс. Духовенству помагати наредови у всіх справах і яких потреба людям написана письма чи о вібудову, чи так азані війсьні причиники, чи в інших потребах. Само собою розуміється що священик в душпастирської любові є до такої помочи обов'язаний і мусить єї давати даром не жадаючи жадної винагороди з військом добровільних датків. В пере свідченю що не найде ся душпастир, котрий хотів винайти за заилату своїх послугам вірним, ай принимати жадно плату посади в громаді, як пр. услуги свого вірним, не уважає Митроп. Орд. за потребне пригадовати, що уважавши виняті плато посади за зренчеся душпастирської.

Від гр. кат. Митрополичого Ордикаріяту.

Львів, дnia 6. червня 1918.

Ч. 60.

Ч. 23|Орд — Продовжене речиння відправлювання Служб Божих.

Св. Огієць увілив Ординаріяту її його прошку право поваляти священикам своєї Епархії відкладати на 9 місяців від хілі отримання стипендії на Службу Божу є відправлене. Зважуючи на тяжкі часи Митроп. Ординаріят удає то поволене всім священикам до кінця 1919 р.

При сій нагоді однак мушу пригадати священикам, принимаючим стипендії страшну відвічальність, яку зтягнули на свою душу, наколиби не зважаючи на приписи Церковного права і на тяжкі обов'язок справедливості за тягнений супроти кожного вірного даючого на Службу Божу, принимаючи більше стипендій, як можуть, самітно відправити.

Само собою розуміється що коли даючий стипендію вимагає відправлення Служби Божої в якімсь означеним дні, або до якого часу, священик принимаючи стипендію з немо разом приймає ту умову, яка в кождій Службі Божої буде обов'язувати під тяжким віхом. Наколи вірний даючий стипендію не робить жадного застереження, познання Служби Божої буде відправлене в як найкоротшім часі т. є найнадальше вже до 2 місяців, коли однак зайдуть які перевішки чи прим. хороби священика, множество стипендій, яких відправа на гла як конечна або інша якесь перешкода, за спешливим поволенем Св. Отця може Епископ позволити Службі Божу відкладати, однак ніколи дальше над 6 місяців.

Наколи даючий стипендію виразив лише свободі священика відправити Службу Божу. Коли скоче, коли вможе, тоді очевидно має священик свою свободу відправити єї хочби і по 6 місяцях; однак і тоді право Церкви заказує священикам навіть в тою неограниченою що до часу свободою стипендії, яких не міг бути відправити до року.

Не заховане тих приписів Церковного права, практика принимання стипендії без світської і царської волі свідчить затяжній тяжкий обов'язок справедливості може втягнути несвітського в тій справі священика в таку пропасть тяжких гріхів, що та одна нещасна практика могла бути причиною дійсної его згуби. Якож виглядала би світськість чоловіка, котрий задля марних грошей різгубив.

шивби ся кривдити вірних, допати Церковний закон і зневажати Всевишнього? Набирає стипендій, котрих в короткім часі не можна відправати, має і той страшний наслідок, що мимо волі і свідомості священика, переважаючою а може і одинокою спонукою відправлювання Служби Божої стася гріш.

Ніколи не вільно припиняти стипендію за другу Службу Божу в слугах біновання. Не вільно припиняти стипендію за Службу Божу відправлену вперед в намірі того, котрий дасть стипендію. Не вільно припиняти за Службу, котру хто обов'язаний з іншого титулу, (парохи в Неділі і свята). Не вільно брати подвійної стипендії за одну Службу, ані за само відправлене Служби без аліковання єї в намірі даючого, хиба жертводавці не бажає аліковання. Існи стипендія вже отримана згніне хотій без вини прінинавшого, є він обов'язаний Службі Божій зглядно Служби Божії відправити. Існи хто жертвую якусь суму грошей на відправлене Сл. Божих не означає іх числа, треба відправити тільки Служб Божих кілько випадає після високості епархіальної такси. Не вільно священикові жадати більшії стипендії над епархіальну таксу. Тобі пропис обов'язує і монахів хотій і винятків з під юрисдикції Епископа. — Вільно священикові принести стипендію висуну над таксу, коли таку добровільно вірний жертвую або низшу від такси, коли се в Епархії не є заказане. Наколи вірний не жадає яких спеціальних услів'їв, як прим. Службу о всяке прощене, о усопших, можна думати, що жадає само лише аліковане намірення.

В місяцях відпустових, в котрих вірні дають більше стипендій, як можна відправити Служб, повинні вірні знати, що Служби не будуть всі відправлені в тій Церкві.

Від гр. к. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 25. мая 1918.

Ч. 61.

Ч. 14|Орд. — В справі управліннях Престолів.

Митрополичий Ординаріят властив Єму від Святішого Огая Венедикта XV. даною продовжується по кінець року 1923 привілей всім тим престолам, які вже на основі письменної грамоти такий привілей посідали, а з днем 28 мая с. р. і давніше через уліпів речинца утратили. В всіх інших случаях належить відноситись сюди в окремих поданнях.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 31. мая 1918.

Ч. 62.

Ч. 4781. — Пастирський Лист Австрійского Епископату.

В долученню до нижнього числа АЕпарх. Відомостій пересилає ст Пастирський Лист Австрійского Епископату до Вірних Своїх Епархій в побрученем,

щоби Вс. оо. Душпастири в неділю по отриманню А. В. під час Служби Божої місто проповіді своїм вірним Його прочитали і відповідно виснели.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 19. мая 1918.

Ч. 63.

Ч. 4191. — Поступоване душпастирів з вірними, що перебували в Ресії.

1) Тих, що не відступивши від католицької віри в несвідомості припиняли св. Тайни у православних священиків, російських схізматиків або наших відступників, належить полищити в іх добрій вірі. Що до важності їх вінчання подається нижче.

2) Згідом тих, що відпавши від католицької віри передішли на православ'я, чи то у нас в Галичині, чи в Росії без згляду на те, чи припиняли св. Тайни від православних священиків, чи ні — увійшлись отсім Вс. О. Парохам і завідателям парохій, властів від св. Апостольського Престола нам даною, повелене прийтити їх до католицької Церкви. — В тім случаю відступники мають зложити публичне (що найменьче при двох свідках) визнання католицької Церкви. В тім случаю відступники мають зложити публичне (що найменьче при двох свідках) визнання католицької віри, відречись єресі, почін в св. Тайні Покаяння одержать розрішене від єресі і гріхів.

3) Св. Тайна Хреста є юдейською православними священиками є важною.

4) Св. Тайна Миропомазання буде важною тоді, якщо її уделено по формі у нас уживаний. Якщо її уделено способом як у нас мируеться на всеночному, при помочі т. з. мировника то св. Тайна єсть неважкою і треба її повторити; в сумінніх случаях *sub conditione*.

5) Акти уродин і хресту всіх дітей уроджених і охрещених в Росії мають бути вписані в метрики парохіальні. В тій цілі Вс. О.О. постараються ся о потребі в тім згляді позволене вписувати в метрики (т. з. імматрикуляції), задучуючи до прошення протоколярні візначені заприєжих свідків і родичів дитини.

6) Що до свідоцтв смерті наших виселенців потрібних до другого вічання, в кожім поодинокім случаю належить старатись о розширенні від предложення такого свідоцтва, «ке може бути уделене під усів'єм, що о. Парох на підставі протоколярного візначення і присяги трьох, що найменше двох віроdstostivих свідків т. з. *testes de visu* виробить собі моральну певність о смерті даної особи. В случаях непевних, тяжких до рішення належить здатись до властей крівельних судові стверджені смерті.

7. Звертається увага Вс. Отців, що

а) вічання наших подончих і віселенців — католиків між собою заключені в православній церкві в Росії суть неважні і по повороті волонетами і виселенців належить їх наново вічанти, виголосивши всі 3 оловайди, евентуально, якщо заходить потреба постараючись о звільненні від голошеня оловайдій. Акт вічання належить як звичайно вписати в книгу вічанання парохії.

б) вічання тих, що перешли на православ'я і авічанісь у православного священика, чи то місцевого російського, чи нашого відступника суть рівно ж неважні. Поступити належить після т. 2. і 7 а.

в.) вічання тих, що не перешли на православ'я із за браку свого свого священика в добреї вірі авічанісь у православного священика або навіть у священика католицького, який небув поставленний парохом тої місцевості суть неважні. Поступити належить як під 7 а.

г.) із згляду на се, що вінчання наших полонених і виселенців католиків з невістами православними, як також вінчання наших виселенок з російськими православними в православній церкві в Росії суть в більшості случаїв після канонів католицької церкви а також після приписів австр. цивільного закону сумнівної важності і що часто дуже трудно в поодинокім случаю установити важливість супружка а єще більші трудності суть з імматрикуляцією тих вінчан — належить для певності привести звінчаних до відновлення супружності, узисавши наперед розрішене від перешкоди мішаного віроісповідання та звільнене від голосення оловідій.

д.) в случаю, якщо наші полонені або виселенці звінчались без розрішення від перешкоди уніважуючої супружествою (impeditum dirimens) пр. кримінства, схожіства, злочину, яка між ними заходила, вінчане є не важне і в такому случаю належить постаратися о потрібне розрішене і переаести канонізацію супружества, поступаючи після § 92. Інструкції (Додаток до Собора львівського 1891 р. ст. 594) з обов'язковим виголошенем всіх трох оповідей згідно розрішення від голосення.

8. Що до вінчан російських полонених православних у нас належить крім розрішення від перешкоди мішаного віроісповідання і заховання в тім згляді всіх правом приписанних вимог, згідно постарання ся о владі приняти православного до католицької Церкви — передовсі магі моральну певність, що жених охрещений є вільного стану. В разі якби він не міг виказати ся такими свідоцтвами, що виключали би всякий сумнів в тім згляді, належить постаратись о звільнене від тих свідоцтв, яке може бути видане під усілівем, що жених зложить торжественну присягу вільного стану в присутності двох віродостойних свідків, які його лично знають і рівною присягою сю обставину ствердять — обіжаючи в такому случаю сөвість о. Пароха що до осуду віродостойності і правдивості зізнання жениха і його свідків. Полонений, що не є в неволі освобождений має крім того викаватись повolenнем на вінчане від військової влади, котрій подлягає.

9. На згадку незвичайних трудностей в приміненню вище наведених правил мають Вс. О. О. Парохи звернутись до Митрополичого Ординаріяту з точним представлением кожної справи.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 6. червня 1918.

Ч. 64.

Ч. 344|С. — В справі впису актів вінчань.

Пригадується Вс. Оо., що після декрету № 1070 парох або його заступник має вписати акт вінчання не лише в метрику вінчань, але крім того занотувати його в метриці крещень з датою для вінчання. Якщо одна або обидві сторони зістали окрещені в чужій парохі, то священик вінчаючий має обов'язок повідомити про факт і день вінчання того пароха, в котрого парохі жених зістали окрещені, а сей втігне се до метрик крещень.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 10. червня.

Ч. 65.

Ч. 3974. — В справі російських видач св. Евангелія.

Буває, що Вс. ОД, Парохи набувають Евангелія російські. Звертається їм з увагою Вс. Душпастирів, що без виданого позволення Ординаріяту таких Евангелій нікому уживати не вільно.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 27. мая 1918.

Ч. 66.

Ч. 4127. — В священиків варнувших з Росії.

На просьбу деяких Вс. ОО. повернувших з Росії, о реституованні їх на давні парохії мусить Митрополича Консисторія відповісти, що проти всіх священиків, які оставили свої парохії і виїхали до Росії, виточується канонічне слідство і від висліду їхне було залежати, чи будуть приняті ще до душпастирства і на яких місцях зможуть бути уживі.

Від гр. кат. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 28. мая 1918.

Ч. 67.

Ч. 4522. — В справі уповаження Вс. О. Парохів і Завідателя до застуства церков і ерец. будинків в справах воєнних чинильб і шкід.

З уваги, що до Митрополичого Ординаріяту приходять запити, хто має право заступати Церкви і парохіальні будинки в справі воєнних чинильб і шкід, подає ся до відома Вс. духовенства, що уповажненими до сего є кождочасні настоятелі парохій, значить ся парохи і завідателі. Щоби в сїй справі усунути всіякі сумніви і непорозуміння, повідомлює Митрополичий Ординаріят про се рівночасно Високе ц. к. Намісництво і Централю для віdbудови краю.

Від гр. кат. Митр. Ординаріяту.

У Львові дня 7. червня 1918.

Ч. 68.

Ч. 4073. — О загальнім дубленні місії до науки релігії учителям гр. к. обряду в дочерніх селах.

Зі згляду на теперішні тяжкі воєнні обставини передовою ізза браку підводів в місцевостях приналежних до парохій особливо тих, котрі значно є віддаєні від якої парохії і в яких задля наведених прочин душпастиров не раз є фізично неможливим правильно уділяти молодіжі науку релігії, Митроп.

Ординаріят маючи все на цілі релігійно-моральне добро нашої дітвори, щоби вона ні на хвилю під сим зглядом не оула занедбана, уділяє сим учителям гр. к. обряду української народності за відомостю дотичного душпастиря, де фактично заходить потреба, загальну канонічну місію до науки релігії на так довгий час, доки не змінятися обставни на лішіше.

Додається однак при тім то, що Всч. О. Душпастирі о уделеню місії для учителів в заходячих случаях повідомлять дотичні Ради шкільні окружні і все під своєю відповідальністю будуть обов'язані при кождій нагоді в даній школі лично пересвідитися о пустулі в науці релігії і релігійно-моральному вихованню дітворої, а особливо, чи діти шкільні виконують всієї релігійні практики свого обряду.

Всч. О. Ордон. Комісарі шкільні і О. Декані все суть обов'язані точно переводити візитацию в мисль інструкції і в своєму часі предложить Митрополиту. Ординарітові звіти з відбутої візитациї о стані науки релігії і рел. мор. вихованню дітворої.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів 25. мая 1918.

Ч. 69.

Ч. 3615. — В справі реквізіції дзвінків церковних.

З огляду на те, що власті війскові переводять в дальшім бігу реквізіції предметів металевих, ц. к Краєвий уряд консерваторський в Кракові повідомляє, що дзвінки церковні при престолах не підпадають реквізіції на основі розпорядку міністерського з дня 25 червня 1917 В. з. д. ч. 261.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 25. мая 8. 191

Ч. 70.

Ч. 4072. — В справі виплати доповняючої підмоги для дітей священиків.

Розпорядком ц. к. Міністерства Віроїсп. і Просвіти з дня 21 падочиста 1918, В. з. д. ч. 453 призначено доповнячу підмогу для гр. к. священиків, котрі мають малолітні діти. Та додаткова підмога виносить, за коли діти є одно або двоє, суму 350 кор., а при більше як двоє дітей 700 кор.

Бправді на заряджене Митрополичої Консисторії з дня 30 січня 1918 Ч. 675. (АЕп. Відом. ч. I. 1918) внесли священики подання о виплаті тойже підмоги до ц. к. Намісництва, але многі з них не подали віку дітей або не завічали, що вказавши діти суть ще незаохрестрені, в наслідок чого справа виплати доповняючої підмоги не могла бути переведена.

З огляду на те, що визнаносяться Всч. Уряди деканальні, щоби владили відомостями про діти священиків і незаохрестреніх дітей поодиноких священиків і переслали тієїже до Митрополичої Консисторії най-даліше до 10. липня с. р.

Викази належить спорядити на одному аркуші для цілого деканату і подати ім'я і називиско священика, характер і місцевість, опісля імена і вік (день і рік уродження) всіх незаохрестреніх дітей.

За викази непочині або непредложені в вище означенім речинці Митрополичої Консисторії не бере відповідальністі за евентуальну незиплату згаданої підмоги.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів дня 25. мая 1918.

Ч. 71.

Ч. 4557. — В справі іспиту конкурсового дотично наук.

В дніх від 2—7 вересня 1918. відбудеться іспит конкурсний парохіальний дотично наук, а іменно: дня 2 і 3 вересня 1918 для священиків, котрих називиска зачинаються буквами А—І, 4 і 5 від К—П, 6 і 7 від Р—Я.

До того іспиту могуть винятково приступити також священики, котрі що найменше 15 місяців трудяться в душпастирстві а они могуть уже вносити свої прошення о отороженні знищенні парохії, розписані на конкурс з речинцем до 15 серпня 1918.

Всч. Огієм, котрі скотять підати ся сему іспитови, пригадує ся тут розпорядження з дня 29 жовтня 1917 Ч. 6321 (гл. АЕп. Від. 1917 ст. 147 арт. 92.) після якого лише ті священики, які не мають ще повних 3 літ душпастирської служби, мають наперед просити о позволене приступити до цього іспиту, а всі інші мають лише залогосити ся наперед письменно, що являться до него. Однак так одні як і другі мають свої прошення згідно зголосення посыпати через свій деканальний уряд, який щодо дотичного кандидата має заявити свою опінію.

Подані на парохії, котрі вплинуть до Митрополичої Консисторії по речинці, не будуть узгляднені.

Від гр. кат. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 14. червня 1918.

Ч. 72.

Ч. 4428. — В справі іспиту на катехітів шкіл середніх.

Пригадує ся Всч. оо. інтересованим, що іспити на катехітів шкіл середніх письменний і устний відбудеться ся дня 9. і 10. вересня 1918.

Кандидати зголосивши ся до іспиту дня 9. вересня (понеділок) по вислуханню Служби Божої в Архикатедральнім Храмі, мають точно о год. 8 рано явитися в Сали Засідань Митрополичої Консисторії, де вписути свої імена на аркуши вручать всі потрібні документи присутньому Ординарійському Комісареві сейчай підладуть ся письменному іспитови.

Устний іспит відбудеться слідуючого дня 10/IX. о год. 8. рано в тій самій сали. Зауважується, що кандидати зложивши іспити, на свідоцтва мають долучити штемпель на 3 корони.

Від гр. кат. Митрополичої Консисторії.

Львів, 19 червня 1918 р.

Оповіщення конкурсові.

Ч. 4062. — Митроп. Консисторія розписує Конкурс на слідуючі парохії:

- а) дnia 22. мая с. р. з речинцем до 15. серпня 1918:
1) Мечіїв, дек. бережанського надання Ординарійського	приватного
2) Вибудів "	" приватного
3) Шибалін "	" приватного
4) Підмонастир дек. Бобрецького	" приватного
5) Підлярків "	" приватного
6) Суходіл "	" приватного
7) Бурштин дек. Бурштинського	" приватного
8) Красне дек. Буського	" приватного
9) Чижиків дек. Винницького	" приватного
10) Лолин дек. Долинського	" Ординарійського
11) Туря велика дек. Долинського	" цісарського
12) Дубравка дек. Журавенського	" приватного
13) Загіре дек. Залозецького	" приватного
14) Кутине дек. Залозецького	" приватного
15) Заруде дек. Зборівського	" духовного
16) Сихів дек. Львівського	" приватного
17) Щуровичі дек. Лопатинського	" приватного
18) Труханів дек. Любінського	" Ординарійського
19) Банюнин дек. Мильницького	" приватного
20) Неслухів "	" приватного
21) Інів дек. Ніколаївського	" приватного
22) Заозмар дек. Олеського	" Ординарійство
23) Лецівка дек. Перегіньського	" приватного
24) Новосілка Кут дек. Підгаєцького	" приватного
25) Носів дек. Підгаєцького	" приватного
26) Пенякин дек. Підкаменецького	" приватного
27) Бишків дек. Поморянського	" приватного
28) Крите дек. Рідехівського	" приватного
29) Коростів дек. Скільського	" Ординарійського
30) Сопіт "	" приватного
31) Ямельниця дек. "	" приватного
32) Нанів горішній дек. Тернопіл.	" приватного
33) Сморже дек. Тухлянського	" приватного
34) Помонята дек. Ходорівського	" приватного
35) Красів дек. Щирецького	" приватного
36) Гряда дек. Яричівського	" приватного.
- б) Ч. 4331 — під днем 5. червня с. р. з речинцем до 15. липня 1918.
 Пізнянка гнила деканати Скалатського над. приватного з тим, що отримавши ту парохію, має зложить письменну декларацію, що годить ся на відлучене дочерній в Зарубиницях враз з належачими до неї грунтами.
- в) Ч. 4517 — додатково до оголошеного під днем 13. вересня 1917 р. ч. 5023 конкурсу на парохію Нінів долішній дек. любінського оповіщує ся, що підмонастир отримавши презенту на ту парохію буде обовязаний при інституції зложить письменну декларацію, що годить ся на відлучене від тої парохії грунтів виснання в катастрі громади Лука виця нижна.
- г) Ч. 4791. — Так само отримавши презенту на парохію Яхторів дек. Унівського на відлучене дочерній Унів враз належачими до неї грунтами.

Увата. Подання о парохії, які вплинуть до Митроп. Консисторії по речинці не будуть узгляднені.

Від гр. кат. Митрополичної Консисторії.

Львів, дnia 22 мая 1918.

Ч 4055. — В справі відлучення Старих Бродів від парохії в Дитківцях а прилученю до парохії в Бродах.

Подає ся до відомості, що дочерпа церков в Старих Бродах відлучася від парохії в Дитківцях, а прилучає ся до парохії в Бродах на тепер в справі духовних. Кандидат, котрий отримав презенту на Дитківці буде мусів зложити заяву, що годить ся на відлучене грунтів ерекціональних в Старих Бродах від парохії в Дитківцях.

Від гр. к. Митрополичної Консисторії.

Львів, дnia 6. червня 1918.

Ч. 40|Ord. — Речинець уневажнення студіїв укінчених богословів.

Митр. Орд. подає до відома всіх укінчених богословів, що з кінцем шкільного року 1917/18 уневажнюють ся ітрати значене богословські студія, закінчені перед роком 1917. З днем 30 IX. с. р. стають неважними студія закінчені в 1917 р. Для богословів укінчивших студія в р. 1918 відбудеться поспільне руковоложене в грудні с. р. Хто з них не буде просити о руковоложені перед груднем с. р., тим самим стратить всі права, які дають богословські студія. Хоч само собою розуміє ся, що ані студія ані укінчений семінар не дають еще права до священства.

Від гр. к. Митрополичної Ординаріяту.

Львів, дnia 20. червня 1918.

Ч. 3852. — В справі місця теперішнього побуту п. Юлії Радзівської, властительки дібр в Дитківцях пов. Бірдського.

Упрашає ся п. Юлію Радзівську, властительку дібр в Дитківцях пов. Бірдського, щоби подала місце свого теперішнього побуту в своїм власнім інтересі Митроп. Консисторії найдаліше до кінця чертня 1918 р. в противінім слугує буде Митроп. Консисторія примушена користати з своїх прав дотичне обсаджені гр. к. парохії в Дитківцях.

Всч. уряди парохіяльні, котрі би знали о місці побуту п. Радзієвської зволять її повідомити є сім обвіщеню.

Від гр. кат. Митрополичної Консисторії.
Львів, дnia 6. червня 1918.

Ч. 77.

Ч. 4140. — Відозва о поміч вишуканю родичів малолітньої Зої Н.

Ц. к. Суд повітовий Вілд. III. в Судовій Вишні надіслав сюди слідучу відозву:

"Упрашаєтьсяся кожного, хтоби знову адресує родичів дитини пола женьського у віці близько 4 років, яка називає себе "Зося", свою маму "Стефка", оповідає, що має молодшого брата "Івана", сестри "Касю і Марію", а яку мати сеї дитини в народженні 1917 р. в переїзді через Судогу Вишні, на єй стації пішлина наречено, щоби сеї дитини позабути, а може лише припадково є там лишила, — донести є сім згаданому судові.

Підписаний Суд має надію, що через отошенню з амбони у всіх церквах Галичини, нащевінно можна буде найти родичів сеї невинної дитини, яка остаса в опіці суду.

Дитина ся говорить по українськи, мала на собі одіж селянську, яку носять діти в селах східної Галичини.

Подаючи відозву сю до відома Всч. Духовенства поручається виражену в ній просьбу до уваглення.

Від гр. кат. Митрополичної Консисторії.
Львів, дnia 6. червня 1918.

Ч. 78.

Ч. 4204 — Належить за Шематизм на р. 1918.

Подає ся до відомості Всч. Духовенству, що належитість за розісланий шематизм на р. 1918 означає ся в експоті 8 Кор. за примирки, яку Всч. Уряди деканальні зтягнуть від всіх Всч. настоятелей парохій і зі всіми давнішими за легостями надішлють сюди чим скорше чеком накладу шематизму № 90505.

Від гр. кат. Митрополичної Консисторії.
Львів, дnia 10 червня 1918.

Хроніка.

Дієсими Совітниками і Референтами Митр. Консисторії Іменовані Всч. ОО.:

Ч. 4275. — о. Йосиф Кишакевич ц. і к. Протоієрей, Президент Пере-
миської Єпархії.
" — о. Алексій Пясецький заст. Канцлера Митр. Консисторії.
" — о. Леонтій Куницький, Духовник дух. Семінарії.

Грамотою похвальною наділений:

Ч. 4451. — Всч. о. Петро Казанівський сотрудник в Камінці струмиловій.

Завідателями Деканатів іменовані Всч. ОО.

Ч. 3507. — о. Юліян Левицький парох в Скалаті для деканату Скалатського.

Ч. 3862. — о. Іван Іванчук парох в Товстім для деканата Гримайлівського.

Містодеканом для деканату Глиннянського іменований:

Ч. 3908. — о. Миколай Садовський, парох Глиннян-Замістя.

Капонічну інституцію отримали Всч. ОО.:

Ч. 4233. — о. Лев Гаркавий ц. і к. пол. курат на парохію Скнилів дек. Глиннянського.

Ч. 4161. — о. Іван Брилинський парох Вибудови на парохію Куряни дек. бережанського.

Ч. 4579. — о. Ярослав Проскурницький, завідатель парохії в Дубі, дек. перегінського, на туюже парохію.

Душпастирські посади отримали Всч. ОО.

Ч. 2626. — о. Юліян Дорожинський ехс. зав. в Чехах дек. Олеського.

Ч. 3292. — о. Яків Зазьця сотр. в Тейсарові дек. жидачівського.

Ч. 2496. — о. Др. Йосиф Застирець, завідатель каплиці Неп. Зачатя Пр. Діви М. у Львові.

Ч. 3417. — о. Андрій Киналь, зав. в Голосковичах дек. оліївського.

Ч. 3638. — о. Евстахій Теодорович зав. в Бурштині дек. бурштинського.

Ч. 3668. — о. Петро Коблак зав. в Ніневі. доліш. дек. любінського.

Ч. 3640. — о. Александр Ілевич ех. експ. в Ушині дек. золочівського.

Ч. 3436. — о. Лев Слінський ех. зав. в Пониковиці малій дек. брідського.

Ч. 3521. — о. Николай Демчинський еп. зав. в Дитківцях дек. брідського.

Ч. 3621. — о. Петро Лищук зав. Підлуцьків дек. золочівського.

Ч. 3689. — о. Стеф. Косак зав. в Луні дек. Унівського.

Ч. 3206. — о. Йосиф Мельнищий ехс. зав. в Купчинцях дек. залозецького.

Ч. 3661. — о. Константин Левицький сотр. в Бурштині дек. бурштинського.

Ч. 3254. — о. Володимир Склепкович ехс. зав. Залісців нових дек. зало-
вецького.

Ч. 3513. — о. Йосиф Мельнищий еп. зав. в Кутицях дек. залозецького.

Ч. 3836. — о. Йосиф Тріска, II. сотр. в Щирці дек. ширецького.

Ч. 2924. — о. Омелян Король ехс. зав. в Рибинках дек. бережанського.

Ч. 3718. — о. Лука Семків зав. в Труханові дек. любінського.

Ч. 3887. — о. Йосиф Мартинович сот. с. і д. в Куровичах дек. нароп-
івського.

Ч. 3909. — о. Мечислав Скоморовський зав. в Дусанові дек. нарайського.

Ч. 3994. — о. Александр Ілевич еп. зав. в Лопушанах дек. оліївського.

Ч. 3770. — о. Лука Палажік сотр. в Долині дек. долинського.

Ч. 3981. — о. Іван Романчукович зав. в Мечищеві дек. бережанського.

Ч. 4049. — о. Юліян Барановський ех. зав. в Налужу дек. теребо-
вельського.

Ч. 4079. — о. Онуфрій Захарків зав. в Буциках дек. гримайлівського,

- Ч. 4069. — о. Стеф. Лежогубський ех. зав. в Скоморехах стар. дек. талицького.
 Ч. 4143. — о. Теодор Була ех. зав. в Славній дек. зборівського.
 Ч. 4098. — о. Юліан Дуткевич ех. зав. в Суходолії дек. брідського.
 Ч. 4145. — о. Теодор Левицький ех. сотр. в Завою дек. калуського.
 Ч. 4163. — о. Василь Бачинський зав. в Хмельниках дек. скаліцького.
 Ч. 4495. — о. Іван Нагурський неопр. експ. сотр. в Каменобрії дек. городецького.
 Ч. 4494. — о. Роман Рубель неопр. пр. сотр. в Підбережу дек. бояхівського.
 Ч. 4492. — о. Николай Кіндій сотр. в Товстім дек. теребовельського.
 Ч. 4490. — о. Дмитро Процик сотр. в Тейсарові з повністю обов'язків в Лошневі дек. микулинецького.
 Ч. 4491. — Дмитро Паланіца сотр. в Товстолузі дек. микулинецького.
 Ч. 4493. — о. Іван Жук заступ. пароха в Яківлях дек. журавинського.
 Ч. 4497. — о. Степан Лопатинський зав. в Ракоболтах дек. буського.
 Ч. 4496. — о. Михайло Залеський сотр. в Бережанах дек. бережанського.
 Ч. 4319. — о. Михайло Бутринський ех. зав. в Звиженню дек. залозецького.
 Ч. 4366. — о. Онуфрій Гайовський зав. в Зарваниці дек. Зарваницького.
 Ч. 4320. — о. Михайло Бутринський ех. зав. в Маркополі дек. залозецького.
 Ч. 4125. — о. Ігнатій Глібовичий ех. зав. в Мільнім дек. залозецького.
 Ч. 4605. — о. Іван Іванчук ех. зав. в Борках малих дек. гриманівського.

Рукоположені аістали слідуючі Кандидати стану духовного.

1) Антонишин Михайло, 2) Височанський Роман, 3) Жук Іван, 4) Залеський Михайло, 5) Кіндій Николай, 6) Лопатинський Степан, 7) Нагурський Іван, 8) Паланіца Дмитро, 9) Процик Дмитро, 10) Рубель Роман.

Жертви,

які вплинули до канцелярії Митроп. Консисторії

**на фундацію Е. Екса. Митрополита Андрея
гр. Шептицького**

о. пралат Александр Бачинський у Львові від себе 100 кор. — Ур. пар. в Дмитру 101·50 кор. — о. Іван Ковальський з Липовець 80 кор. — о. дек. Євст. Бартків з Романова 105 кор. — о. Іван Пелех з Яричова 50 кор. — о. Мих. Олексишин з Суховолії зі збірки 300 кор. від себе 100 кор., разом 400 кор. — о. Євст. Цурковський з Настасова з акаф. 60 кор. — о. Ант. Содомора з Бокова 50 кор. — о. Йосиф Охримович з Ведліжка від парохіян в Ведліжі 90 кор., з церкви в Ведліжі 50 кор., від себе 20 кор., від парохіян в Новошині 40 кор., разом 200 кор. — Ур. пар. в Германові 80 кор. — о. Мир. Крутяк з Верині від себе 100 кор. — Ур. пар. Борщовичі від пар. в Пикуловичі 113 кор., від пар. в Борщовичах 100 кор. — Ур. пар. в Стратині 30 кор. — о. Ник. Любінський з Чесник 170 кор. — Ур. пар. в Домажирі 130 кор. — о. Ник. Підзарко з Дідилова 40 кор. — о. Вас. Кушнір з Вербова збірка в день памятки „Свободи“ 205 кор. — о. Вол. Пісочинський з Белзя від Марії Миськів 10 кор. — о. Вол. Марчак з Гірного 200 кор. — Ур. пар. в Вороціві 102 кор. — о. Л.

Демчук з Кального 97·50 кор. — о. дек. Євст. Бартків з Романова від пар. в Городищі 128 кор. — о. Тит Глібовичий з Фірлієва 150 кор. — о. Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор., разом 20 кор. — о. Вас. Кушнір з Верка (збірка при виплаті причинків) 220 кор. — о. Ник. Стисловський з Дев'ятник з громади Ятвяг 103 кор., від Анни Балук 20 кор., від Марії Сусік 20 кор., від себе 11 кор., від прочиз з Дев'ятник 16 кор., разом 170 кор. — о. Мар. Роман Цурковський кат. зі Стрия збірка Олени Бігун і Стефанії Яворської уч. V. кл. вид. шк. ім. Ядвіги 18·19 кор., від Анни Піта 4 кор., разом 22·19 кор. — о. дек. Юліян Твардієвич з Лопянки від себе, від парохіян в Лопянці і з скарбони церковних в Лопянці і Грабові 200 кор. — о. Мих. Винницький з Новосілки Ленч від себе і парохіян 116·60 кор.

На захист Й. Екса. Митрополита Андрея гр. Шептицького.

Мих. Курилас з Місток — збірка в Містках і Полянці 190 кор. — о. Євст. Цурковський з Наставова 50 кор. — о. Йосиф Волинець з Ляшкова 50 кор. — о. Тадей Ільницький з Суходолу 40 кор. — о. Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор., 20 кор. — о. Сильвестр Дрогомирецький парох Ільниці 15 кор.

На гр. кат. церков в Київі.

о. Павло Джулинський з Калуша з акафістів 230 кор. — о. Мих. Олексишин з Суховолії від себе і з акафісту 100 кор., — Ур. пар. в Гребенові 20 кор. — о. Мирон Крутяк з Верині 50 кор. — о. Тадей Ільницький з Суходолу 16 кор. — о. Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор., разом 20 кор. — Ур. пар. в Бережници 100 кор.

На церков на городецькім передмістю у Львові.

о. Мих. Баричко зі Щирця 100 кор. — о. Ник. Підзарко з Дідилова 44 кор. — о. Тит Глібовичий з Фірлієва 25 кор. — о. Іван Навроцький з Голіч 71·44 кор. — о. Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор., разом 20 кор. — о. декан Юліян Твардієвич з Лопянки від себе, від парохіян в Лопянці і з скарбони церк. в Лопянці і Грабові 54 кор. — Уряд варохіяльний в Бережници 100 кор.

На Божий Гріб в Єрусалимі.

Онуфрій Баран з Сущна 500 корон.

На католицькі місії:

о. Тадей Ільницький з Суходолу 15 кор. — о. Йосиф Олійник з Ліщина з збірки в Ліщині, Калинівці і Орішківцях 200 корон.

На Митрополичий Ратунковий Комітет.

о. Іван Михайлів з Мальчиць 32 кор. — о. Іван Ковальський з Липовець 250 кор. — о. Вол. Ганицький з Рудна від парохіян в Рудні 50 кор., в Рісні Руській 136 кор. — о. Марія Роман Цурковський, катехіт в Стрию від учениць школи ім. Ядвіги 37·34 кор., від учениць шк. ім. Єлизавети 12·50 кор., від Євфрос. Гаран жени шк. сторожа 1 кор., від Тебд. Богачевського слух. прав 1 кор., від учень. школ. ім. Чацького 9·20 кор., разом 65·04 кор. — о. Мих. Баричко зі Щирця 100

кор. — о. дек. Евст. Бартків з Томанова 105 кор. — о. Ал. Танчаковський з Озірної збірка в церкві 200 кор. — о. Евген Кароль з Микулинець 106 кор. — о. А. Содомора з Бокова від парохіян і від себе 60 кор. — о. дек. Й. Охримович з Велдіжа від парохіян Велдіжа 50 кор., в церкви в Велдіжи 50 кор., від себе 20 кор., від парохіян з Новошини 30 кор. разом 150 кор. — Уряд пар. в Бужку 38 кор. — о. Ант. Целевич з Лозини 66·34 кор. — о. Евст. Качмарський зі Славска 420 кор. — Янівський уряд дек': від Всч. ОО. зібраних на соборі дек. в Янові 45 кор. — о. Іван Лесак парох в Башни Пер. Епархії 50 кор. — о. Й. Коменда з Сливок 50 кор. — Ур. пар. в Стратині 22 кор. — о. Іван Рошак з Со-лукова від села Якубін 152·68 кор., від села Солуїк 120·60 кор., від села Яворів (знищеної війною) 7 кор. разом 280·28 кор. — Ур. пар. в Оравчику 100 кор. — о. Корн. Сеник з Бережниці Кор. 50 кор. — о. Н. Підлярко з Дідилова 40 кор. — о. Василь Кушнір з Вербова збірка в день памятки „Свободи“ 265 кор. — о. дек. Евст. Бартків з Романова від пар. в Городищі 128 кор. — о. Яків Дутчак пол. курат 10 кор. — о. Тит Глібовицький з Фирлієва 153·60 кор. — о. Семен Іванчук з Петранки від себе і з акафисту 100 кор. — Ур. пар. в Нареві 100 кор. — о. Іван Навроцький з Голіг'я 67·13 кор. — Ур. пар. в Несторівцях 100 кор. — о. Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор., разом 20 кор. — о. Вас. Кушнір з Вербов (зібрані при виплаті причинків) 70 кор. — о. Йосиф Олійник з Ліщина зі збірки в Ліщині, Калинівці і Орішківці 500 кор. — о. дек. Юліян Твардієвич з Лопянці від себе, від парохіян в Лопянці і скарбон церк. в Лопянці і Грабові 200 кор. — Ур. пар. в Бережнили 100 кор. — Ур. пар. в Покропивні 30 кор. — о. Вол. Глібовицький в Баківцях 142·10 кор. — о. Онуфрій Чубатий з Оплицька 51·61 кор.

На Народну Лічницю.

• Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор. разом 20 к.

На краєвий Червоний Крест.

о. Андрій Стадник з Николаєва н. Дністром 100 кор. — о. Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор. разом 20 кор.

На інвалідів Укр. Січ. Стрільців.

о. Іван Ковальський з Липовець 25·30 кор. — о. Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор. разом 20 кор.

На отемнілих Укр. Січ. Стрільців.

о. Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор. разом 20 к.

На захист Укр. Січ. Стрільців.

о. Іван Гургаль з Борок вел. 10 кор., з каси церк. 10 кор. разом 20 кор.

На українську Захоронку.

о. Іван Гургаль з Борок великих від себе 10 кор., з каси церковної 10 кор., разом 20 корон.

На краєве українське товариство опіки над сиротами.

о. Мих. Баричко зі Щирця 100 кор. — о. Тит Глібовицький з Хирлієва 25 кор. — о. дек. Григорій Дякон з Махнівця 50 кор. — о. дек. Юліян Твардієвич з Лопянки від себе, від парохіян в Лопянці і з скарбон церковних в Лопянці і Грабові 54·78 кор.

На бідні діти.

• Іван Граль з Борок великих від себе 10 корон, з каси церковної 10 корон, разом 20 кор.

На львівські українські школи.

о. Іван Ковальський з Липовець 60 кор.

На добродійні цілі до розпорядимости Митроп. Консисторії.

о. Теофіль Лавровський з Янова к. Теребовлі 500 корон.

За усі повисі щедрі жертви висказує Митрополит. Ординаріят Всч. Духовенству і Вірним повне узnanе і цишу подяку.

УВАГА: Жертви прислані на руки Митроп. Консисторії на Тев. св. Петра, будуть виказані пізніше.

Виказ жертв

Які вплінули на руки о. Крил. Ів. Чапельского

на фонд для воєнно-стемнілих

До виказаних в ч. II. Арх. Від. з дня 20/3 1918	К. с.
вплінуло:	3.24 ·58
1) гр. кат. ур. парох в Підгайцях	30—
2) Впр. о. крил. Т. Березовський парох Лахович від себе	5—
3) " " від парохії Корчківки	
4) уряд парох. в Липиці горішн.	88·84
5) о. Ник. Винницький парох в Галичи	50—
6) о. Іван Пелех з Яричова	50—
7) Янівський уряд, дек. від Всч. об. зібраних на соборі дек. в Янові	20—
Разом	10—
	3.496·42

Всі ці гроші вислано Кураторії Фонду при ц. к. Міністерстві суспільної опіки.

Дякуючи сердечно в імені нещасливих отемнілих за щедрі датки, просишу о ласкаві дальші жертви.

о. Іван Чапельський.

Для Народної лічниці у Львові.

(на руки о. Крил. Чапельского).

Вбр. о. Крил. Т. Березовский парох Лахович від себе К	5—
від П. парохійник Лахович за зарічних	50—
" " " Лисківських	53—
Разом	108—

НЕКРОЛЬОГІЯ.

о. Ювіаніліс Луцик, ювілят, поч. Советник Митроп. Конс. з відzn. Крил. перох в Пізанці гнійл дек. скалатского ур. 1855 орд. 1858. помер дня 10 січня 1918.

о. Ємеліян Дольницький, відз. Крил. парох в Баворові дек. Микулинецького ур. 1845 орд. 1879, вивезений в 1915. Російнами, помер (після донесеня о. Вол. Гоцького пароха в Колоденци з поручення лат. Епископ. Консисторії в Петрограді) в Оренбурзі дня 21 лютого 1918.

о. Теофіль Теліховський, ювілят, поч. советник М. К. з відzn. Крил. парох в Бурштині дек. Бурштинського ур. 1836 орд. 1860 помер дня 14 цвітня 1918.

о. Тимотей Кекиш, парох в Дусанові дек. Нарайського ур. 1841 орд. 1870 помер дня 11 мая 1918.

о. Юліян Курманович, ювілят, поч. Советник Митроп. Конс. емер. сотр. Зарудя ур. 1840 орд. 1866 помер дня 22 мая 1918 в Станиславові.

о. Ємиліян Вербицький, парох, в Хмелисках дек. Скалатского ур. 1850 орд. 1875 помер дня 20 має 1918.

Душі іх поручається молитвам Всіх. Клара.

Від гр. к. Митрополичної Консисторії.

Львів, дня 20. червня 1918 р.

Андрей Білецький

Офіціял.

Алексей Пясецький

заст. канцлера.

Накладом Митрополичого Ординаріту.

З друкарні "Діла" Львів, Ринок ч. 10.

ЛІНВ ім. В. Стефаника
АН України

4836

Львівсько-Архієпархіальний
ВІДОМОСТИ

Річник XXXI.

Видано дня 31. серпня 1918.

Ч. V.

Ч. 79.

Ч. 46. ОРД. — О вихованю підгодів і євангельських радах.

Кандидати духовного стану приняті до семінара дістають від Церкви дві користі, яких не мають іх товарищі на съвіцьких факультетах: помешкання і утримання в семінари та увільнене від війска, для того крім побожних і хотічих посвятити ся справі Христа молоді люди можуть зголосити ся на богослове і такі, що в житті священика видить виключно його матеріальну сторону; матеріалістові обов'язаний Епископ за всяку ціну загородити дорогу до священства, обов'язаний дійти до моральної повноти, що молоді люди яких має рукополагати, мають досить чесноти, щоб стати добрими священиками. Досвідчає іх духа Семінар. Але навіть тоді, коли семінар добре проваджений, всі його прорбі не вистарчують на доказане цого, що мають доказати. Семінар бувбі дійсною пробою, якби кандидати духовного стану мали значно труднішу дорогу до осягнення становища, як іх свіцькі товариши. Тим часом так не є, семінар є найлекшою дорогою до осягнення в короткім часі і з невеликим трудом академічного образовання і суспільного становища в житті. По тій рівній похилий по якій катяться в діл всі люди, що усуваються ся від боротьби і труду, сусідять ся до семінара і най slabіші характери з поміж молодежі. Безперечно зглошуються ся на богослове і ідейні молодці, які хотять служити справі Христа, Церкви і народові а не меншим пожертвованням, як добрий жовнір. Іде в бій рішений на всі труди, на смерть; але попри них, приходять на жаль і люди, що то в житті йдуть завідти дорогою лекшою і вигіднішою, не мають духа пожертвовання, енергічно витревалости і не люблять тяжкого труду, молодці, що на богослове утікають перед військовою службою і перед боротьбою життя.

ЛІНВ АН УСРР
4836

Це мусить много шкодити і опінії, яку молодіж має о богословстві. Може не оден ідейний молодець зражений матеріальними поняттями деяких товаришів не рішає ся іти на богословство, хотів потяг до духовного стану. І люди не вірюючі що часто представляють священичий стан, кастою дармойдів, з іронією або і цирко заохочують молодих до духовного стану, яко найвигіднішого і найлекшого. Тимчасом духовний стан не є ані найвигіднішим ані найлекшим, наколи поважно і совітно бере ся його обовязки, і наколи видить ся не лише зовнішне положене але і духа потрібного священикові.

Колись в супокійних і нормальних часах вимагання ставлені до священика були менші. Нарід вдоволяв ся дуже середною працею в церкви, а поза церквою або дуже мало або нічого від священика не жадав. Днес сам нарід вже більше труду і жертв вимагає від священика, а положене церкви і фізичні і моральні трудності, з якими мусимо числити ся, а передусім можливість працювати для наших братів поза кордоном, яка для нас стає ся правдивим довгом-обов'язком, підносять о многої ці вимагання. Природно що і в семинарі мусимо чим раз більше жадати від питомців. Нехай знають, що не можемо бути вдоволені навіть добре закінченими університецькими студіями, іспитами з домашніх предметів, і чотиролітнім перебуванем в семинарі без слухаю, який спричинивши ексклюзію, Нехай знають усі, що все те не дає нам достаточної запоруки їх духової вартості, що не дає їм ніякого права до священства. Нехай зрозуміють, що не могуть „зголосити ся до Ординації“, як то звичайно говорить ся; якби на підставі набутого права о річ, яка їм належить ся, неначе з асигнатою до банку. Суд о тім хто буде допущений до Ординації, застерігаю собі на поспідний час перед рукоположенем. А настоятелям Семинара поручаю, характери, розташовані, поведене питомців, їх Христового духа, так студиовати, щоби поза урядовою кваліфікацією, в який йде о зовнішнє бездоганне поведене, давали мені як найповніший образ їх духовного стану. Без тяжкої провини може пережити 4 роки в семинарі і чоловік без вартості, який не повинен бути священиком.

Суд о духу питомця, певно не легким; можна помилити ся, бути за строгим; однак лучше помилити ся в хосен загального добра, чим його шкоду; ліпше не допустити до священства питомця, який міг бути добрим священиком, чим допустити недостойного. Шкода, яку приносить церкви недостойний, є так велика, що відай трудно пересадити осторожностію. Поміж многими скібленими моєї Епископської праці до війни було і те що в оцінюванні кандидатів я здавав ся все на суд інших, а через те нераз може допустити до свяченів людей, яких не був повинен допустити. Днес узнаю се за тяжку провину і рішучо хоче поправити ся. О духовій вартості кандидатів треба нам судити після цих головних принципів: Перед усім треба уважати о скільки молодій чоловік є перенятій гадкою о съвості покликані та свято відносити ся до нього; можна за злого кандидата уважати чоловіка, который без застановлення, не съвято сповняє і найменше съвяте діло. По недбало зробленім знаку креста чи поклоні перед съв. Тайцами пізнати, що хтось бодай не привик, а може не хоче, може недбає, съвято відносити ся до всого, що съвяте. Не йде тут о зовнішні річі, передовсім йде о внутренні. Добрий питомець дбає о духовні вправи, о молитву о духовне жите. Не заслугує на приняття на висший рік хто не прикладав ся до молитви і духовних вправ та заслугує хоті на найслабшу догану байдужності в тім напрямі. Питомець має в коротці зістати провідником духовного жите, якого підставою є молитва. Без неї нема християнства в душах. Щоб людий научити християнського жите, потреба їх научити молитви ся. Якимже учителем молитви може стати чоловік, що є не цінить і не любить. Такого допустити до священства були бы неписьменного зробити учителем писання. Хто вірить що Божа ласка є до всього потрібна, і що без божої ласки не можемо нічого доброго зділати, і хто вірить що мо-

літва є єдиним середником до осягненя божої ласки, бо без молитви не можна приступати до жерела ласки съв. Тайн, мусить уважати молитву за конечну безнастанну умову доброго жите, мусить розуміти не в теорії а в практиці, що молитва є до всього потрібна, що без неї не може чоловік зділати жадного доброго діла; той мусить о житю християнськім мати понятіє апостола який дефініює жите християнське яко безнастанну молитву; Мусить не в теорії а цілою практикою жите виконувати науку Христа: що потреба завсідги молити ся і неуставати. (Лук. XVIII. 1.)

Молитвою є съвяті бажаня серця; вона цим бажням просвічує та виробляє їх. Хто хоче хоть раз в день, але цирко сказать „Отче наш“, той мусить мати глибоко в серці бажане божого Царства і божої волі, і Божої слави; наколи тих понять і тих бажань не має розположенем цілої душі, зверненем к' Богу цілого жите, не зможе упрацьти з неба ласк виражених в отченашу так потрібних християнам. Для чоловіка що жите молитви не привин тих дібр бажати і о ті-добра просити, Отче наш буде формулкою, яку буде може повтаряти, але не думаючи о тім і не бажаючи того що говорить. Його Отче наш не буде християнською молитвою, значить не буде молитвою и його жите не буде духовним християнським жите. Тому хто хоче стати учителем і провідником христианського жите, хто хоче обнайти урад всенародної молитви т. є. молитви за всіх і в імени всіх мусить бути чоловіком молитви.

Дальше треба нам шукати знаків по яких зможемо осудити духа працьовитости питомця. Утримане даром є небезпечне для молодих людей, легко виробляє ся страшний для священика звичай робити лишень то що конечне. Чоловік який не рве ся до праці, а рапах ся з тим до чого обов'язаний, і не хоче робити понад те нічого, не може бути добрым священиком.

Праця священика на селі так ріжкородна і так часто залежна лишень від доброї волі, що до неї ніхто і нішо не може його змусити; священик лінівий думає що сповідує всі обов'язки коли ще не зробив нічого. Хто чекає на припинку, все відтягає ся від змучення, і напруження, і бояться ся о здоровлі марним душпастирем. Наколиби ще ограничив ся, на соціалістичний ідеал 8 ох годин тяжкої роботи в день не буlob зле: але ж болінівий чоловік що дістаса даром ціле утримане змучить ся вже по першій годині не тяжкої праці; у нього будуть все занедбані діти в школі, проповідь буде не опрацьована, катехизація в церкві або коротка або і опущена, церкви, село занедбані. По кількох літах священства так заснітить ся його ціле жите, запліснє, покріє ся варствами нетираного пороху і ціла душпастирська праця і ціла душа. З того сну чи летаргу пробудить його на хвилю лиш діткліва яка неприміність, брак посади, жалоба людей, напімнення сусіда яко кондеканальних. Ліпше народови не мати священика, як мати лінівого, бо брак священика побуджує людей до бажання, до старань, а такий наездара не лише сам спить, але усипляє ціле село. Ціла праця і церква і народна і просвітітна і культурна находитя ся під його управою в такім застону, всі люди входять поволі в стан такото летаргу, що його лінівство як густа мрака залягає над цілою околицею.

Положене які справляє що в Семинарі збирают ся елемента о меншій енергії в боротьбі жите, каже нам на працю питомців звертати особливу увагу.

Ревність в праці, охота до труду і боротьби до переломлювання трудностій освячена духом молитви, може дати душпастирську ревність. Брак ції охоти виробляє ся в чоловіці в механічне сповнене лиш цого чого вже неможе залишити без прикраси для себе. Ледве вистарчє се ся на працю наймита.

Вкінци треба нам рішучо знайти способи переконати ся о кождім питомці з окрема, чи має духа пожертвовання, чи розуміє, що треба складати жертву власного добра, щоби достойно Богові приносити на престолі жертву Христову. Се буде справа найтрудніша, бо питомці завсідги є в положеню беручого, зі себе нічого не дають.

Не дають нічого бо дисципліна, яку накладає їм семінар і меншим ти-
гаром, як труди і боротьби, на які наражений і жовнір в полі, і студент, що
утримуючи ся хоче кінчити університет. І самолюбіє може склянти неодного
до підняття цих менших і лекших трудів.

Дух жертви був все і все буде найвисшою, єдиною силбою духовенства.
Без нього церков безсильна, і не дивота — бо дух жертви є духом христово-
го апостольства, а Христовий дух єдиною силою церкви.

Тому то безумовно мусимо дійти до моральної певності, що наша ду-
ховна молодіж має хоч трохи духа жертви, або бодай хоче працювати над на-
бутем його.

Найтруднішою річю буде відай досвідчили духа жертви кандидатів ду-
ховного звання. Мусимо уважати і найменшу захланість — навіть при-
вязане до дібр дочасних за хибу, яка робить чоловіка недостойним священ-
ства. В часі війни взріс так матеріалізм, так виключно запанував над многими
душами, що съвященикові треба бути в тім згляді чистим як сльоза. Лише є
бесребрники, люди ідеї, висіні над всякий власний хосен, відповідними днесе
робітниками в христовій винниці.

Трудно мати якийсь досвід що до питомців якусь запоруку в тім згля-
ді. Мимо того однак треба з близька придивляти ся характерам питомців, що-
би з незначних навіть симптомів знати собі хоті в часті справу з того що
є в їх душах. Кілько в кождім з них є того духа милосердия, котрий скла-
няє чоловіка помагати убогим, давати зі себе бодай то що може? Кілько є в них
щедрости на Боже справи, а кілько дбания о своє добро, о свої вигоди. Не ува-
жаючи на се наражаємо нашу церков на правдиву язву якою є священна за-
хланість. В новій посаді духовній видить лиши матеріальну єї сторону. Не питає
що треба де зділти, кілько грішників навернути, кілько душ спасті?

Першим і послідним його питанем: які доходи? Кілько бохунців хліба?
Що платять за пастиас? Що дають за похорон?

Готов цілий рік пережити і не дати сотика на Боже. В його селі будуть
сироти з голоду умирати — він собі не відмовить найменшої річи щоб сиротам
помочи. Сьвідомо або не сьвідомо ідеалом його душпастирства буде, піднести
треби, і як найскорше ліпшу парохію дістати. Готов за треби торгувати ся за-
будти на съвященнічу честь; винаймати свої услуги за гроши. Принимати яку
небудь, денебудь працю — коби лиш мати більше грошей. Буде поводити
ся в селі як писар чи адвокат а не як съвященик. Очевидна річ що нарід буде
його легковажити і уважати за чужоїда; такий зробить церкви більшу школу,
як всі разом найзважтіші противники.

Історична хвиля в розвою нашої церкви накладає на нас всіх, на ціле
українське духовенство моральний обовязок напружити всі сили щоб сповни-
ти обовязки і зглядом нашого народу в Галичині і відповісти нашій місії
для наших братів. До сповнення цієї подвійної задачі треба нам здобути ся на
найбільшу найповнішу по можности жертву зі себе самих.

Треба нам в собі і в духовній молодіжі піднести духа жертви. Тому
і в вихованні духовної молодіжі повинні настоятелі Семінара з особлившою
старанністю досвідчати і плекати духа жертва. Повинні питомці ясно розуміти
конечність цего духа і самі усильно працювати над набутем його. Чим висше
в їх очах буде стояти ідеал съвященства, чим більше силування і напруження
і трудів і жертв буде їм потреба до осягнення цего ідеалу тим ліпшими будуть
съвящениками, тим більше приготовленими до апостольства, яке їх чекає. Якби
наша церков вдала хоть одного великого апостола що кожного дня цілий пе-
редававби ся на смерть за спасене вірних, що умівби за приміром св. Павла зно-
сити і наготу і голод і спрячу, фізичні і моральні труди, переслідування і визни-
ції, каменувння і клевети, ворожнечі і боротьби, а при всіх трудах апостольсько-

го житя, бажав лиш одного, бути розпятым з Христом, і носити Христові рани
на своєм тілі; такий оден змігби довершити діло повірене нам в теперішну хвилю.

Але такого апостола ціла вселенська церков видає ледве одного на
кілька століть. Пересичне покоління і при великім числі гарних покликань, чистих
душ, і при середнім стані християнства видає в найліпші разі від часу до часу апостола чи ліпше сказати місіонара, що великий в порівнані з нами але
в порівнані до великих апостолів Церкви єще карликом; а загал нас всіх ро-
бітників у винограді Христовім приносимо так малу силу, так мало трудів, так
мало жиртв, що без пересади скромності чи покори можемо себе уважати за
покоління пільної трави в порівнані до могучої столітної дубини апостольських
часів. Мірою нашої ревности може стати хиба наше бажане, щоб грядуче по-
коління було від і ліпше і висше і съвятішее. Кождий правдивий Христовий
слуга, мусить з глубини душі бажати, щоби молоде покоління вирастало на ду-
ховенство висше і ліпше від нашого покоління. Мп булиби дійсними карликами
в службі Христа, поколінем дійсно марним і slabim, якби ми не бажали щоби
по нас наступили хоч такі великани в порівнані з якими ми всі видавалиб ся
карликами.

Але як довго таких великанів наша церков не має, треба нам муроель-
ними працями і муроельними жертвами складати ся всім разом на діла до яких
жаден з нас не доріс. А коли тим великим ділом навернена до Христа відлуче-
ної восточної Церкви, потреба нам на цілій лінії серед нашого духовенства і се-
ред нашої духовної молодіжі, піднести духа місіонарства, щоб не казати апо-
стольства, бо „апостольство“ се чеснота висіча над наши сили. Значна
часть нашої духовної молодіжі повинна приготовувати ся на місіонарів, виро-
блляти собі цю ревності о спасене душ, яка не оглядає ся на ніякі власні виго-
ди, кідає ся в огонь, йде в бій, наражає ся на смерть хоті що дні по кілька
разів. Кожна праця душпастирска вимагає час від часу героїчної жертви; кож-
ному душпастире — прийде часом обовязок сповідати умираючого з нара-
женем власного житя. І тоді кождий совітній священик мусить здобути ся на героїч-
ну чесноту. Ale місіонар вибирає собі жите в якім не раз в винятковім случаю, але
безнастанно потреба серед труду і боротьби, серед нараженя житя і жертви дох-
дити до тих умираючих яких душі ратує ся. Його жите ціле так уряжено що
жертва, яка незвичайно і героїчно жертвою у іншого для нього стаєсь
конечною щоденною чеснотою. Заздалегідь перед тим положенем, приготовує
ся до жертви і жертву сього складає.

Без сумніву і жонатий священик може стати великим съвятим. І не Йду-
чи за радами Евангелия, а сповяючи лише съвято божий закон і обовязки
свого стану, може освятути ся і дійти до героїчної любови божої. Може за
приміром матері мучеників Макавейських рідні діти випроваджувати на смерть
за віру і біжніх так любити, щоб о діти повіреного собі села не менше дбати
як о рідні власні діти.

Жонатий съвященик може навіть перевисвати съвятостю безжено-
го, може так високо цінити ідеал ангельської чистоти, щоб супружою пов-
здержностю наслідувати съвяту родину в Назареті. Без сумніву наш жонатий
клір видає побожних, ревних і під кождим зглядом вірцевих робітників над
Христовою виницею, але признаючи йому і великі заслуги, і незвиклі часом
чесноти, треба однак сказати, що на місійну працю наших часів сам оден не
вистарчає. Безумовно треба нам людей, які з любови для народу принесли
в жертву і родинне житя і були готові до місійної праці на становищах на яких
жонатий чоловік не може працювати. Духовенству жонатому потрібна поміч
безжених і о ту поміч нераз упоминає ся.

Місіонарів потреба нераз жити літами без власної хати, переїзджати
з місця на місце і вдоволяти ся гостинною у тих для яких працює, а часом за
приміром св. Павла мусить заробляти на житє. Місіонар мусить цілий устрій

свого житя і свої потреби примінити до місійної праці, не вільно йому працю робити залежну від своїх потреб, не думаючи о тім з чого буде жити іде і до людий як і його і зле приймуть. Не бере з собою „ні сапог ні мішка, ні двох риз ні палиці“. Є міліони душ, яких не може інакше зedнати для Христа, і найсьвятіші родинні звязи суть перешкодою до такого рода праці. Вони можуть бути дорогою до власного освячення, не суть перешкодою до унормованої церковної праці, але роблять человека неспособним до твої праці яка вимагає цілковитої зовнішньої свободи. Без сумніву не кождий безжений священник має всі прикмети потрібні місіонарам; і поміж безженими ледве один на кільканайця або кілька десять може бути добрим місіонарем. Зовнішна цілковита свобода — жертва родинного життя є лиши одною з умов місійної праці, але є умовою в деяких положеннях коничною. Так як армія не може складати ся з самої піхоти, чи з самої артилерії, — так і армія Христової церкви мусить мати і легку кавалерію безжених священників. Нашій церкві брак твої армії і в найближішім поколінню мусимо рішучо той брак заступити.

Брак нам також в загалі людий ідуших за радами евангелія. Коли порівнаємо нашу церковну провінцію з іншими западними церквами, не можемо не спостеречи в першім ряді незвичайну ріжницю в числі і ріжності законних покликань. Наколи пересічна Епархія західної церкви має сотками преріжних чинів і законних конгрегацій, а на кождих тисячу душ випадає що найменше один, а декуди кількох покликаних до євангельських рад, — у нас в однім і другім напрямі ті числа що найменше в десятеро низші. Ось дати наших і кількох латинських епархій Австрії:

(Гляди таблицю на 85 сторіні).

Наколи на наші 3 епархії т. є. на півчвертамільйона чи і більше християн є лиши 478 монахів і законниць в Праскій АЕпархії на неповних півтретя мільйона є душ законних над 2.700 в Оломунецькій на неповних 2 м. д. є їх понад 2300 і пр.

Значить що на 1. міл. християн лат. обряду єсть майже во всіх наведених Епархіях над тисячу душ що йдуть за радами євангельськими. В одних лише в епархіях Тарнівській, Будвайській і Берненській є їх менше, в інших знова більше. Пересічно проте в епархіях латинських є душ посвяченіх радам євангелія одна часом 2 на тисячу у нас одна на десять тисяч.

Крім того коли там всі можливі форми законного житя; у нас ціла та нива майже відлогом стоять. Рідкі лиши душі, що хотять посвятити ся Богові, а частійше на жаль стрічає ся родичів, християн які мають так мало христового духа, так не розуміють євангельських рад, що впрост бояться ся покликання своїх дітей на службу Всевишнього в житю монашім. Місто по християнськи оцінюювати той дар над дарами, яким є покликане до житя законного, они о діти бояться ся, та якби було нещастем, або понижением служити Христу. Вмісто бажати цілим серцем для піти слави і щастя Святих, вони за щось ліпшого уважають, добре платну посаду. Золотий ковнір урядника видається їм цінніший від авреолі съвятости. Такі люди очевидно могуть бути рішучо противні тому що хто небудь рішив ся і на безженній стан съвященничий; ім часом не досить легковажити ради Христа, не досить бути засадничими противниками тих рад для себе і своїх найближіших, вони готові стати проповідниками твої ересі, що ліпше є не йти за радами Христа. Це є впрост ерес. Єсть правдою вірн, що стан безженній і дівство треба вище ставляти від стану супружого і що ліпше є і щасливше лишити ся в дівстві і безженнстві чим вступати в супружий стан. Наколи би хто сказав, що стан супружий треба вище ставляти від дівства або безженніго стану і що не є ліпше і щасливіше лишити ся в дівстві або в безженнім стані, як вступати в стан супружий анатема (Соб. Трид. Cus. XIV. кан. 10) Се не тедрія, а практика житя. Це догмат віри і принцип християн-

Диєцезія	Число душ	Ч и и		Число членів		ПІСЛЯ ШЕМАТИЗМУ з року
		женські	мужські	женські	мужські	
1. Львів	1.335.977	2	2	129	78	207 1914
2. Перемишль	1.201.512	2	1	164	94	258 1918
3. Станиславів	998.683	2	1	85	28	113 1913
4. Львів <i>лат.</i>	1.054.767	21	14	1.972	503	2475 1914
5. Перемишль	1.281.166	15	10	1.416	393	1416 1913
6. Тарнів	839.339	13	7	607	121	728 1914
7. Krakів	971.029	22	20	1.359	797	2155 1914
8. Прага	2.444.178	19	18	2.050	685	2715 1916
9. Оломунець	1.859.937	19	11	2.121	230	2351 1916
10. Будвайс	1.115.657	9	13	527	161	688 1916
11. Віденсь	2.587.434	32	27	5.447	1812	7259 1914
12. Берно	1.086.025	15	14	507	200	707 1914
13. Марбург дол.	514.330	7	9	532	246	778 1916
14. Гран	1.594.515	118	38	2.242	711	2953 1916
15. Raab	495.624	45	13	568	101	669 1918
16. Грац (Sackau)	958.080	13	19	1.870	759	2629 1918
17. Загреб	1.524.977	4	4	1.549	109	1758 1914
18. Ерляу	1.381.373	3	5	171	119	290 1914

ської обичайноти дуже ясно представлений у всіх отців восточної і западної церкви.

Ошукував би ся чоловік, який признавав би теорію а в практиці впрост твердив би, що ліпше женити ся, і кожному безгляду на Його покликане, без взгляду на божу волю повторяв би ту тезу а при тім думав би що має христового духа. Деякі християне йдуть так далеко в тім нехристиянськім суді, з такою пристрастиною протилюяться христовим радам, що впрост гнівають ся і окають невдоволене, коли пр. зйдуться з питомцем що хоче бути безженним съвящеником. Тим фанатизмом осмішають вони себе і тези яку проповідають, але для молодих і недосвідчених людей стають тим своїм поведенем впрост згіршенем.

Зникаюче у нас число християн, що ведуть жите після євангельських рад або уживаючи слів Евангелия людей, що мають уши слышати (Мат. XI. 15) що можуть порозуміти (можай вмістити Мат. XIX. 12) могло би бути доказом односторонного чи поверховного чи неповного приняття євангелия через цілий наш народ. На кождий спосіб є се доказ, що ради Евангелия несуть, як повинні бути предметом почитання, любови і бажання християн. Бо хоч очевидно всі християне не можуть ділом сповнити євангельських рад: убожества, дівства і послуху однак повинні без сумніву сі ради почитати, любити, високо цінити і бажати по можності після сил і стану примінити ся бодай до їх духа. Евангелицькі ради відносяться до совершеннішого сповнення трех обовязків загально християнського житя, послуху убожества і чистоти. Се річ очевидна що без тих чеснот нема християнського житя; закон Христа приказує всім, висше цінити духовні добра чим дочасні, слухати всякої власти, і заховувати VI. з., а ці християнські чесноти мусить містити в собі і поважане і любов до їх законної форми. До цого високого підняття о повнішій формі чесноти нема там певно якийсь брак і самої чесноти.

Не може бути дійсно духовно убогим чоловік, що легковажить стан добровільно убогих, а супружеська чистота з природи річи повинна опирати ся на повздежності і містити в собі почитане дівства. Це почитане неприступної для себе вищої форми християнського житя є тим красою і Богу милішою чеснотою, що опирає ся на покорі і на євангельській простоті, з якою без заздрості відноситься християнин до людей, яких має причину уважати за висших в чимсь від себе, хоч може не суттє висшим від нього заслугою і становом ласки ради, що може сповнити поручене Апостола. „Смиренне мудрімъ дрѣгъ дрѣга чистѣйъ бѣльша твориць“. Так як Мойсей бажав щоб вес народ мав пророчого духа, і за зле мав Ісусу Навину заздрість за нього (Чит. XI. 29), так і кождий правдивий християнин бажає, щоб всі були як найліпшими, хоч і висщими і ліпшими від нього самого.

Була бі се занадто люзка і занадто наївна слабість, якби съвященик котому недано йти за радами Евангелия і жити в дівстві був з того неначе невдоволений, що кому іншому це дане. Правдивий слуга Христовий чуючи в Евангелію о тім степені, чи радше о тій формі чесноти, яка для нього є неприступна, мусить з християнською покорою і християнською любовию близьнього бажати, щоб була іншими приступна, щоб як найбільше людей розуміло і принимало Христові ради. Лиш так широким серцем для Христової науки, цею покорою і приступою могуту справити, що їм не чужий дух євангельських рад, що їх в міру своїх сил і після обовязків свого стану розуміються і цінять.

Тим широким серцем показують що уміють в жите примінити слово Апостола: „аку кримъ прекращено єсть проче, да и ймѣщемъ жини акжже нінмѣщи вѣдѣть... и кѣльще ѿко не содержащи, и триквіти мѣра сиցи ѿкъ на триквіщі, прїходять бо образъ мѣра сеги“ (І. Кор. VII. 29). Нема красою окраси супружого житя, як почитане дівства, і нема більшої запоруки для посідання, як дух убожества.

З рештою во всіх чеснотах християнського житя тим ліпше проповідаємо їх більшим, чим більше стараючи ся о них, ми пересвідчені що їх не маємо; а лише усильно почитаємо їх, любимо і бажаємо. Ледве чи потрафить проповідати покору, хто о собі думає що покірний. Проповід якої небудь чесноти, успішною буде лиш тоді, коли проповідник говорить о ній з такою спрагою, як хорій б здоровлю. Для того відличними проповідниками євангельських рад могутъ бути священики, яких Бог не покликав до такої форми житя, а які з любови для Ісуса Христа і для спасена душ раді, щоб Бог давав ту ласку як найбільше християнам.

Если у нас мало тих душ, що йдуть за радами Евангелия, то певно не тому щоби жонате духовенство не уміло їх оцінювати. Брак монастирів конгрегацій законних і взагалі душ посвячених Богові в дівстві, це у нас перекіток з часів упадку нашої церкви. І так само як у всіх напрямах і церковного і народного і державного житя, наш народ пробудив ся, воскрес з довголітнього летаргу, так і в тім напрямі безсумнівно ріля, що доси облогом стойти зазеленіє і видасть прекрасні овочі. Лави піску на яких доси ледве лекуди росте яка слаба травинка, заросте густим чудним лісом. Доси нема майже одної сторони церковного житя, в котрій ми не відчувають великих браків. У нас нема Божих слуг відданіх вихованню молодіжі, нема душ що пожертвували ся на услугу убогих і хоріх, нема людій які поклали би собі за ціль житя наукову працю, нема майже зовсім місіонарів, а всі без винятку відчувають потребу робітників во всіх тих напрямах.

В кождім селі потрібна була би захоронка для дітей. В кождім деканаті могли бути кілька монастирів до помочи съвітским священикам, а і на народній ниві хоч і наше духовенство не відтягає ся від праці і во всіх напрямах віддає свої сили для добра народу, всюда потреба єще десять разів більше праці чим можем дати. Коли в таких обставинах Бог вкладає в наші руки місійну працю так широку і далеку що видається потреба нам буде в найближішім поколінні видати більш ревних і святих місіонарів чим тепер маємо съвящеників, то без сумніву вимагає від нас всіх, подвояння і потроєння праці, напруження всіх сил і всіх жертв.

Ті всі взгляди спонукають мене застеречи на будуче половину місій в семинари, на протяг 12 літ, лише тим кандидатам духовного стану, які суть рішенні на стан безженній. Настоятелям і катехетам поручаю усильно проповідати ради євангелия, не намавляючи однак і не силуючи никого. Добре єті ко датима любити Бгъ II. Ков. IX. 7.

Питомці що скочять стати безженними съвящениками нехай знають, що не чекає їх залпата в формі лучших посад. Їх ідеалом нехай буде „мъзки Гдъ Іисуса на тѣлѣкъ носити“ (Гал. VI. 17.) бути розпятим з Христом (Гал. II. 19) в жертву себе приносити „о жѣткѣкъ и слѣкѣкъ кѣры“ (Фил. II. 17) і не хвалити ся лиши Кресті Господнім, яким їм съвіт розпятій а вони світові (Гал. VI. 14.). Нехай рішать ся іти слідами Христа на гору Голготу, нехай крест беруть на рамена, взад не оглядаяться, ся, нехай їх щастем їх нагородою їх славою буде любити лиши Бога і для Бога близьких, ціле жите і ціле щастє віддати для спасеня, для добра людей.

† АНДРЕЙ

МИТРОПОЛИТ.

Ч. 80.

Ч. 7021. — В справі приняття кандидатів св. Богословя до гр. кат. духовного Семінара у Львові.

Кандидати стану духовного бажаючі бути принятими до дух. Семінара на перший рік св. Богословя або на висший, оскільки дотепер єще не були в семинари, мають зі своїми поданнями о приняті заоштременими в потрібні аллегати, а іменно: 1) свідоцтво родження і хресту; 2) всі свід. гімназіальни і іспиту зрілості; 3) свід. убожества; 4) свід. моральності (видане деканом або парохом під присягою, запечатане); 5) свід. лікарське; 6) посвідку з ц. к. Староства, що кандидат є вільний від військової служби, явити ся особисто в Митроп. Ординаріяті і Ректораті найдальше до дня 20. вересня с. р.

Ч. 81.

Ч. 4861. — Установлюється високість мануальних стипендій.

Митрополичий ординаріят узглядняючи особливісті відносин теперішньої воєнної доби устанавлює відповідну до сих обставин високість мануальних стипендій.

І так найвища такса, яку можна жадати виносить:

1) за читані Літургії 10 кор., 2) за співані Літургії 15 кор., 3) за співані Акафісти, Парастаси і Молебні по 5 кор., 4) за читані Парастаси, Акафісти і Молебні по 3 кор.

Більше понад повисшу таксу не вільно священникам від вірних жадати без порушення справедливості замінної а побрану несправедливо надвижку був обовязаний священник в совісті жертвователеві звернути.

Вільно однак приняти висшу стипендію, яку жертвователь з власної ініціативи священникові складає — а рівнож не взбороняє ся принимати і низши від установлених тут стипендій.

Повищє заряджене Ординаріяту обовязує в совісті всіх священників вже то стало вже то часово в АЕпархії перебуваючих і то так духовенство світське як і монаше аж до дальнішого зарядження.

Ч. 82.

Ч. 4858. — В справі дневників науки релігії гр. кат. сбр. в народних школах.

Понеже священники уділяючі науку релігії в народних школах так на селі як і ОО. катехити в школах міських не всюди ведуть лекційний дневник науки релігії гр. кат. обр. і не вписують точно відсутніх годин, хотя є виразний розпорядок М. Орд. з дня 25 лютого 1905 ч. 21, М. Орд. поновно наказує і під совістю зобовязує всіх ОО. катехитів і душпастирів, як і тих, які мають канонічну місію до уділювання науки релігії, щоби в кождій школі з новим шкільним роком 1918/9 в вели цілком осібний лекційний дневник науки релігії, а який то дневник належить постарати ся в управі школи.

В дневнику лекційні науки релігії має бути на початку шк. року вписаній точний поділ годин науки релігії на цілий рік як і виразно зазначено, що на кождій годині учено, як рівнож має бути зазначена інвентуальна неприсутність катехита чи душпастиря на годині і причина неприсутності.

Вписані невідсутніх годин науки яко відсутні, є не лише недозволене але згіршенем перед властями так світськими а єще більше духовними. Священник надуживаючий в такий спосіб легковажучи свій так святій обов'язок ралігійно-морального ведення молодіжі буде потягнений до найострішої відвічальнosti а навіть зі свого шкільного уряду мусів бути зложений.

При візитації кожий з ОО. катехитів чи душпастирів має предложить дневник науки релігії до перегляду чи то орд. шкільному комісареві чи деканові, які свою присутність мають ствердити підписом і зазначити на дневнику, чи наука релігії правильно є уділювана.

По скінченім шкільнім році дневник науки релігії стверджений підписом управи школи відсилає до Декана а Декан безповоротно предкладає М. Конс. до перегляду.

Ч. 83.

Ч. 4973. — В справі інвентуальної неприсутності катехитів в народних і виділових школах.

Случає ся нераз, що катехити в сповненню свого учительського обов'язку в школі є перешкоджені чи то через хоробу чи яку іншу важну обставину, через що молодіж не може користати з правильної науки релігії, а о чим Митроп. Конс. нераз або цілком не знає, або в значно спізненім часі довідає ся.

Щоби М. Конс. була в можності в таких случаях сейчас відповідно зарядити а особливо тоді, коли катехит зглядно учитель гр. кат. релігії через довший час є перешкоджений уділяти науку релігії в школі, М. Консист. заряджує на будуче як слідує:

Кождий катехит — чи учитель релігії — в случаю своєї неприсутності в школі триваючої довше як один тиждень, є обов'язаний безповоротно о тім через Ординарійського комісара донести до М. Консисторії.

Ч. 84.

Ч. 4972. — В справі такс при іспитах на катехитів шкіл середніх і виділових.

Подає ся до відома Всч. Духовенства, що такса екзамінаційна при іспитах на катехитів шкіл середніх виносить 50 кор. а на катехитів шкіл виділових 30 кор. Кандидати, які піддають ся іспитові, мають зложити таксу у канцлерії М. Консисторії.

Ч. 85.

Ч. 4664. — Інструкція при поданнях о ремуністрацію за Служби Божі рел. фонда відправлені в часі завідательства.

Подані о ремуністрацію за відправлені в часі завідательства Служби Божі — як всякі подані до властей — мусять відповідати так що до форми як і що до змісту певним правилам, як що осiąгнути мають намірену ціль. Інакше виготовлені, тратять своє значіння, спричиняють страту часу та зовсім впрочім злишну переписку, опізнюють остаточне їх залагоджене. В тій справі видала Митр. Консисторія осібну інструкцію так для інтересованих Всч. ОО. завідаєлів як і для Всч. ОО. настоятелів деканатів. I многі з Всч. Отців її

розуміють і в данім разі після неї поступають. Щобиж і прочі схотіли на бу-
дуче до неї в цілості приноровитись — поновляє ся єї отсім в цілій її основі.

1) Подання о ремунераціо за відправлене припадаючих Літургій релігій-
ного фонду на час місцевого завідателяства, або exsiftendo завідательства,
дальше за попереднього завідателя, вкінці за відправлене Літургій рел. фонда
залеглих по смерті пароха (сли Митр. Консисторія осібним розпорядженем
їх відправу зарядила), вносить інтересований о. завідатель ч е р е з д о т е п-
р і ш н и й с в і уряд деканальний до Митр. Консисторії по укінченім
завідательстві, але перед перенесенем ся на іншу посаду — долучаючи до него
виказ відправлених Літургій осібно до тої цілі споряджений. (Виказ
звичайний що року предкладаний М. Конс. для евіденції тих Служб Божих
цілком ту невистарчає). — А до дотичного Всч. о. настоятеля деканату на-
лежить:

- а) **виказ сей провірити і потвердити;** в случаю запримічені якої
неточності его о. Завідателю для доповнення звернути;
- б) на поданю а не на виказі **навести дату введення і увільнення**
того ж о. завідателя;
- в) **і подати місцевість і деканат,** до котрих по укінченім завідатель-
стві інтересований **переніс ся.**

2) Завідатель обовязаний відправити тільки Служб Божих рел. фонда,
кілько за час єго завідання парохією до відправлення припадає і лише за від-
праву тих може о ремунераціо просити. За надвижку відправлених Служб Б.
не одержить ремунераці.

3) Священик чи то завідатель, чи то новопоставлений парох, відправля-
ючий на поручене Митр. Консисторії Літургій рел. фонда заляглі по смерті па-
роха або за попереднього завідателя, має в поданю — придергуючись всіх по-
вісіших норм — навести ще число М. Конс. під котрим відправу тих Літургій
єму поручено.

4) Подання, в котрих би всі повісші точки не були увзгляднені, яко не-
надаючи ся В. ц. К. Намісництву до предложеня, зістануть відмовно порішені.

Лежить проте в інтересі ОО. завідателів в даних случаях виповнити
точки до них відносячі ся, а Всч. ОО. настоятелей декан, схотять — при спов-
ненню умовій з своєї сторони — звертати ОО. завідателів увагу при увільненню
від завідательства, щоби дотичне подане точно після повісіших норм споряд-
жали, нім із завідательства до іншої місцевости або і даканата перенесуть ся.

Ч. 86.

Ч. 5180. — О долучуваню до просьб в справах конгруальніх окремих подань до ц. к. Намісництва.

З покликом на розпорядок з дня 22 цвітня і 31 грудня 1907 (АЕп. Від.
Ч. IV і XIV з р. 1907) заввізають ся Всч. уряди дек. звернути увагу на се, що
до просьб в справах конгруальніх (прим. о признанні пятилітніх додатків, до-
рожнечого додатку, виплачена залеглої конгруї і т. д.) належить долучити крім
потрібних документів і осібне подане до ц. к. Намісництва виготов-
лене і підписане просителем; просьби без такого поданя не будуть предложені
до полагодження.

Примічає ся, що на основі реєскрипту ц. к. Міністерства віроіспов. і про-
світи з дня 23 мая 1907 ч. 19543 того рода поданя до ц. к. Намісництва суть
вільні від належитості штемплевої.

Ч. 87.

Ч. 5462. — В справі деканальних соборчиків.

З огляду на іногі перепони М. Орд. позиває, щоби в роках 1918 і 1919
віймково відбували ся два соборчики деканальні по деканатах, а свентуально
лише один, коли би вадя прикрих, місцевих обставив годі було Всч. Душпа-
стирям частіше зібратись.

Ч. 88.

Ч. 7020. — В справі відписів з книг метричальних.

Пригадує ся обовязок предкладання відписів метричальних за попередні
роки. Відписи мають бути споряджені для кожної місцевости окремо, в порядку.
роджених, вінчаних, померших і ниткою разом зшиті. На наголовку від-
пису має бути уміщене:

Деканат:	Том:	Парохія:
Повіт:	Рік:	Місцевість:

Кождий відпис має бути заосмотрений підписом і печаткою Уряду паро-
хіяльного. Звертає ся увагу, що священики, пишучи метрики по латинськи,
перекручують імена родові і місцевости, а тим наражують сторонні на ріжкі
неприємності а навіть і страти. Приказує ся проте назвиска і місцевости впису-
вати так як належить бо пр. Мартинішин буде в лат. Martynyszyn а не Marci-
niszyn, Пиріжок буде Pyriżek а не Pierożek, Білоус буде Biłous а не Białowąs,
Різник буде Riznyk а не Rzeźnik, Вербіцкий буде Werbyckij а не Wierzbicki,
Биневич буде Binewicz, Кудирявиць буде Kudyrjawci а не Kędziorzawce, Межиріч буде Mezyricze а не Miedzuryzecze.

З місцевостей в котрих в наслідок подій воєнних, метрики зістали зни-
щені, належить подати точний список пропавших книг з поданем „Том... сто-
рона від — до, місцевість, а в разі заходячої потреби виставлення свідоцтв
з пропавших книг, відносити ся до Мит. Конс.

Ч. 89.

Ч. 5375—365 ком. — Силинає загальні Збори відпоручників АЕп. клира для справ вдов.-сиротинського фонда.

Згідно з предложенем Впр. Комісії управляючої справами вдовично-сиро-
тинського фонда, Митроп. Ординаріят скликує сим в силу § 9. статута Відпо-
ручників Всч. АЕпархіяльного клира на Загальні Збори в справах вдовично-
сиrotинського фонда до Львова на день 16 жовтня 1918 р. і визває отсім
всіх Всч. настоятелей деканатів, щоби споводовали вибір відпоручника Всч кон-
деканального клира, на Загальні Збори в справі фонда, которому то відпоруч-
никові сейчас виставити належить грамоту єго вибору для вилегітимовання єго
на Загальних Зборах.

О виборі відпоручника належить сейчас донести Митроп. Ординаріатові.
По відправленню о 7. год. св. Літургії „о призванні помочи св. Духа“
в Архікат. церкві св. Юра зберуть ся Всч. ОО. відпоручники в сали ласідані
Митроп. Консисторії.

Ч. 90.

Ч. 5539. — В справі знищених церков.

Митроп. Ординаріят визиває всіх Настоятелів парохій, щоби безповоротно подали, в котрих місцевостях є знищенні церкви воєнними подіями. Рівночасно з повідомленем треба подати точно розміри церкви, яку задумує ся будувати на місці знищеної, як також пляни або хоч начерк давної церкви, а на коли би пляни затратилися, то число душ, для котрих має будувати ся нова церков. Сих дат жадає ц. к. Намісництво в цілі розпочати плянової і можливо найскоршої раціональної відбудови церков.

Ч. 91.

Ч. 4653. — В справі реквізіції дзвіночків і інших металевих церковних речей.

Ц. к. Міністерство краєвої оборони письмом з дня 5 мая 1918 Ч. 2992 подає до відома, що від воєнної реквізіції є вільні дзвіночки, яких уживається при служенню до Служби Божої, дзвінки в закристії, якими дається знак на початку Служби Божої, відтак хрести, свічники, кадильниці і інші посуди церковні потрібні до Служби Божої.

Ч. 92.

Ч. 3992. — В справі церковних речей найденоїх в селах в Дулібах село Стрия.

Подається до відома Всч. Духовенства, що після донесення Всч. уряду в Сколім найдено при копанні ровів в добрах баронів Гредлів в Дулібах с. Стрия дня 31 жовтня 1917 слідуючі церковні речі:

- 1) Крест процесіональний металевий.
- 2) Крест трирамений напрестольний.
- 3) Вінці позолочувані до вінчання.
- 4) Бляху з образом на Артос.
- 5) Тацу округлу посріблену.
- 6) Оправу з Євангелія.
- 7) Чашу і дискос позолочені.
- 8) Ліхтарі металеві (поломані).
- 9) Котелок на воду.

Річи сії закопали Росіяни в часі інвазії а тепер находитя ся і можна їх відобрести у Василя Рибака, агента "Дністра" в Сколім.

Ч. 93.

Ч. 6041. — Заряджене в справі жертв в натурі для воєнних сиріт у Львові.

В справі жертв в натурі для воєнних сиріт, поміщених в львівськім Захисті, одержав Митроп. Ординаріят отсєй звіт від Епархіального Комітету:

"При Божій помочі кінчить "Захист ім. митроп. Андрея гр. Шептицького для сиріт" у Львові (під проводом СС. Василіянок) невдовзі вже третій рік свого існування; має він під своєю опікою в тій хвилі 214 сиріт (129 хлопчиків

і 85 дівчаток), яких треба виживити, убрati, обuti, післати до школи, добра навчити, одним словом — виховати для Бога і свого народу.

Державна поміч на сю ціль, яка виносила до недавна по 1:50 К. денno, а тепер по 2 К. денno для одної сироти, є так малою, що в львівських відносинах не можна би за неї навіть прокормити дітей, а не то дати їм повне удержання; однак в тім згляді прийшло нам в поміч Всч. Духовенство і вірні львівського, городецького, перемишлянського і бобрецького повіта, в яких за дозволом ц. к. Староств уряджували ми минулої осени і на весні с. р. збирку дрібних жертв в натурі в користі наших сиріт.

Деякі з ц. к. Староств мали з початку сумнів, чи можуть позволити нам на збирку жертв в натурі з огляду на те, що держава заняла для себе майже всі середники поживи, але С. Е. пан Намісник, генерал-оберст гр. Гуйн, який відноситься ся дуже жично до акції ратування воєнних сиріт, розівав скоро ті сумніви, висказуючи свій мірдайний погляд, що кожному горожанину прислугує право тим кусником хліба, який держава лишила єму на його власний прожиток, поділити ся єще з сиротою, щоби ратувати її від голодової смерті.

Сей погляд шефа краю усунув формальні труднощі, а жертволовюбивості нашого духовенства і їх парохій в висьмі загадані 4 повітах треба завдячувати, що сироти наші перебувають щасливо цілий рік і мимо незвичайно тяжких у Львові апроваційних відносин, не зазнали голоду.

З причини браку місця годі вичислювати тут подрібно всі жертви кождої громади з окрема, для того скажемо тільки загально, що з дуже маленькими виміrkами майже кожде село подало радо нашим сиротам помічну руку, жертвуючи після спроможності: бульбу, зерно, муку, крупи, фасолю, хліб, яйця, солому і пр.

В багатьох парохіях заняли ся самі священики лично збиркою по селі, в інших ходили члени їх найближчої родини, знівба в других ПП. учитель або ПП. учительки, в деяких начальники громад або члени місцевого братства церковного, всюди найшов ся хтось, що мав серце для бідних сиріт.

Всім тим отже добродіям, що не жалували жертв і тим, що трудилися, ходячи від хати до хати, складаємо в імені сиріт і нашого Комітету щиру і глубоку подяку, — нехай Бог почислить кожде їх зерно і віддасть їм сторічно, нехай заплатить їм своїми богатими дарами за їх труди і добре серце!

Ми певні сего, що можемо й на будуче числити на поміч наших людей та що перед сиротою не замкнє ся ніяка християнська хата".

Подаваючи отсє до загального відома, висказує Митроп. Ординаріят також від себе повне признаніє і подяку Всч. Духовенству і всім парохіянам висьмі загаданих 4 повітах за їх жертв і поміч, уділену нещасливим сиротам! Христос Спаситель, котрий приробіяв нам, що Й кубок води, поданий убогому в імя Єго, не остане без нагороди, заплатити певно і то дуже щедро всім тим, що віднімаючи собі може від уст в сих тяжких часах не жалували датків для опущених сиріт, але запомогли їх тим, чим були в силі.

Митроп. Ординаріят надіяв ся зпрочим сего, що так Всч. Духовенство, як і вірні, зрозуміють моральний обов'язок, який тяжить на нас всіх, щоб ми спільно заняли ся долею тих невинних жертв війни та виховали їх Богу на славу, а рідному народові на вірну службу.

З огляду на се, що число сиріт в львівськім Захисті збільшилося значно від осені с. р., робить Епархіальний Комітет головно заходи, щоби дістати дозвіл на збирку жертв в натурі, почавши від вересня с. р. в повітах: Львів, Перемишляни, Золочів, Бібрка, Стрий, Жидачів і Теребовля. Як тільки наспішуть відповіді з дотичних ц. к. Старостств, повідомити Епарх. Комітет о тім всі інтересовані Уряди парохіяльні. В цілі отже скорого і успішного переведеня такої збирки заряджує Митроп. Ординаріят, як слідує:

Веч. ОО. душпастирі зволяють по одержанню від Епарх. Комітету про дозвіл ц. к. Староства оголосити вірним ціль збирки, загріти їх до жертволовісті для сиріт і поучити, що кожда жертва, хотай би Й найменша буде з віячностю прията.

Час і спосіб збирки залежати буде від місцевих обставин, отже від осуду о. душпастиря.

Було б дуже пожаданим, щоби кождий з ОО. душпастирів міг відвідати лично своїх парохіян, виготовити собі при тій нагоді список сиріт, потребуючих державної підмоги і зібрати жертв в натурі; де то однак з огляду на вік, або стан здоров'я, неможливе, належить поручити се найвідповідніший в селі особі.

Зібрани жертви треба зложити тимчасово в безпечнім місці, а Митроп. Ординаріят повідомити, хто зіймався зібранкою і кілько чого зібрано. По одержанню такого справоходства зарядити Митроп. Ординаріят що до дальнішого перевозу тих жертв до Львова.

Ч. 94.

Ч. 6884. — В справі державних підмог для сиріт за III. квартал 1918 р.

Одержануємо отсей комунікат з просьбою о поміщенні:

З одержаних доказів і запітів бачимо, що дуже богато людей не відомає ще дотепер, якого роду воєнні сироти можуть дістати через наш Комітет державну підмогу, для того подаємо поновно отсі до відома:

1) тільки сироти (або півсироти), замешкали в області львівської Архієпархії, мають зголосуватись до Львова, а всі прочі повинні зголоситись до Перемишля згл. до Станиславова, залежно від того, в котрій мешкають епархії;

2) держава дає підмогу через епархіальні Комітети тільки сиротам понизше 14 року життя в отиx случаx:

- a) по особах, засуджених в часі війни і страченіх, або замордованих жовнірами;
- b) по особах, померших на пошестні недуги;
- c) по особах, що в часі війни десь пропали;
- d) таким дітям, що осиротіли вправді ще перед війною, однак під час війни так зубожіли, що є здані на ласку публичної добродійності.

Предкладаючи виказ тих сиріт, треба подати докладно ім'я, називиско і вік дитини, імена обох родичів, де перебувають, згідно, коли і на яку померли недугу, та їх макетовий стан.

Викази, в котрих немає наведених всіх повисших даних, Намісництво відкидає. Просимо для того держати ся точно повисших вказівок, а при тім замічамо, що ті сироти, яких викази дістанемо пізніше до 20. серпня дістануть ще підмогу за III. кв. с. р.

За Український Епархіальний Комітет опіки над воєнними сиротами у Львові, ул. Домініканська ч. 11.

o. В. Липинськ.

Ч. 95.

Оголошення Товариства св. Ап. Петра.

Ч. 4820. — а) Відозва о жертви і фланські вкладки.

«Господи везлюбих благодіїв ціму Твоєму і місто селеніх слови Твоє».

Ці слова стали свідоцтвом українському народові Галицької землі, який своїми жертвами здійснив єфти прегарних церков. Коли війна звола на наш край не-

проглядні ряди борців з чужих країв, вони дивувалися, що люди з убогих хат, від соломяних стріх хотіли і змогли будовати такі величаві і гарні церкви. І питалися, хто дав ім гроши на се? А коли они довше побули між нашим народом, то з подивом для него говорили: «Ваш народ дуже побожний, бо дбає о божі святыні», а в тім спостережено була вже і відповідь на питання, хто дав гроши на сі церкви. Се віруючий український народ був їх жертвовавцем і основателем. І той сам український народ остане ся дальше опікуном власної віри. Лиш здвоїти, в десятеро збільшити мусить наш народ під ту хвилю свою жертовність на сю ціль, на відбудову знищених війною церков. Війна, що не щадить людського життя, не щадила і церков. А народ, що вернув з виселення, як і той, що остав ся на місци бачив, як важкі кулі побили їх церкви, пошарпали мури, подерли образи, повиривали вікна і поруйнували престоли. Грійкий плач, та горестний сум заволодів в їх серцях! Та сей час минув, настала хвиля, яка кличе наш народ до жертв, до відбудови своєго релігійного життя. Бо не лиш земля і хати і церкви в руїні лежать, ще й много душ упали в руїні. Їх всіх треба уратувати для релігійного життя! Ім треба дати деркви, сі твердині віри, тисячлітні пістунки нашого життя, житя українського народу.

Перед війною запомагало Товариство св. Ап. Петра убогі громади, чи то зворотними, чи то беззворотними данинами, які збирало з членських вкладок і добровільних жертв, та допомогло многим громадам до здвигнення церков. Одначай війна захопила і се товариство і припинило його діяльність. Та не вмерти живій мислі і потребі великої хвілі.

Товариство стає знова перед своїм українським народом з кличем, що воно готове є своєю організаційною працею допомочи до відбудови церков. Оно хоче дати свідоцтво правді, що в нас не впаде з ніяких уст Кайнів слово: «А чи я сторож мого брата».

Що мене обходить те, що там в сусідніх селі, чи повіті є люди убогі, що мешкають в землянках голодні, півнагі, які не мають ні хати, ні церкви. Між нами не найдесь ні одна така людина! тому і сей відклик і ся просьба до людей доброї волі. Перед усім просимо священиків, щоби установили день св. Петра і Павла, днем для відбудови знищених і повалених церков. Одна збірка під час Акафісту нехай піде до рук Товариства св. Петра. І просимо наших людей з тих сіл, які війна хотіла так пощадила, оставляючи їм хати і непориті поля і церкви і добуток, — щоби за сю Божу милість явили милосердіє для людей знищених, які також хочуть молитися в своїй церкві, — і дали жертві на відбудову знищених церков. Ми потребуємо не десятки, але соткітисяч корон, щоби бодай в часті запекоті потребу відбудови домів Божих. І просимо тих, яким остало майно, а війна забрала їм діти, чи рідно, щоби і они у своїм горю принесли жертві Божої хвали. А до тих людей, що їх церква знищена, кличемо, дайте нам про се знати, а через нас поможе вам наш народ. Будьте поки що тимчасові місце молитви, а дастъ Бог, що з часом стане у вас знову свята, яка колись була. А коли настане у нас час міра, тогді вкрасить ся наша земля гарними церквами, за вашу вірність, за вашу жертвту, за ваш дар для Божої хвали.

Вкінці звертаємося до тих, що побрали у нас зворотні повічки, як і до всіх наших дотеперішніх членів, та просимо, негайтесь тому з присилкою належного довгу, чи вкладки за минувші літа, бо тепер як раз велика потреба.

Усякі посилки присимо присилати під адресою:

Товариство св. Ап. Петра — Львів — Ринок, 10 I. пов.

Ч. 4819. — б) Новий виділ Товариства св. Ап. Петра.

Отсим маємо честь подати до ласкавого відома, що на Загальніх Зборах Товариства св. Ап. Петра, які відбулися 14 с. м. вибрано головою о. Евгена Гузара.

До Виділу ввійшли: 1) о. Куницький Леонтій — заст. голови. 2) о. Рудович Іван — касієр. 3) о. Дуткевич Евген — помічник касієра. 4) о. Гаврилюк Степан — секретар. 5) о. Лиско Василь — член Виділу. 6) о. Семків Володимир — член Виділу. 7) о. Новосад Іван — член Виділу. 8) о. Біленький Семен — член Виділу.

Заступники:

1) о. Федусевич Володимир. 2) о. Шпитковський Станіслав. 3) о. Василів Степан. 4) о. Каштанюк Трифон.

Комітет контрольний:

1) о. Лициняк Василь. 2) о. Малицкий Александр. 3) о. Горчинський Омелян.

Ч. 4971. — в) В справі деканальних відпоручників до Тов. св. Ап. Петра.

Виділ Товариства запомоги гр. кат. церквей імені св. Ап. Петра, просять Всч. Уряди деканальні о ласкаве повідомлене в як найкоротшим часі, хто до тепер був або є іменованій Виділом Товариства відпоручником деканальним дотичного деканату, — на адресу Товариства — Львів, Ринок ч. 10. I. поверх.

Повігні відозви подають ся до відома Всч. Духовенства і до застосання ся.

Ч. 96.

Ч. 5618. — Поручене відозви Українського Комітету греко-католицької парафії в Одесі.

Долучену до нинішнього числа АЕп. Відом. відозву о поміч до здvigнення гр. кат. церкви в Одесі поручає ся Всч. Духовенства вірним оголосити і збиркою на сю богоугодну і патріотичну ціль ревно заняти ся.

Ч. 97.

Ч. 6833. — В справі 1-го видання: „Повна всенародна Літургія св. Іоана Золотоустого” на 2 гелеси.

Поручає ся Всч. Духовенству набути до своїх Церков виданє Всч. О. Йосифа Мартинкова ц. к. проф. релігії в Городку під заг.: „Повна зенародна Літургія св. Іоана Золотоустого” зложена після напівів найзnamенитших композиторів на два голоси, яку можна набути в книгарнях тов. ім. Шевченка і Ставropігії по 4 кор. за примірник з долученем 60 сот. на портф.

З огляду на гарні, мельодійні напіви усіх пісень сеї Служби Б. і легкість у їх виконанію, — бо є вона ціла уложеня в тонації „F-dur”, так що кождий як, який розуміє ірмологіон, може вивчити її не лише церковний хор але всіх в церкві присутніх вірних, є надія, що ся Служба Б. стане в короткім часі справді всенародна.

Ч. 98.

Обв'щення Конкурсові.

Ч. 5957. — Додатково до оголошеного під д. 22. мая с. р. р. Ч. 4062. конкурсу на парохію Новосілка-Кут дек. Підгаєцького оповіщує ся, що

душпастир отримавши презенту на ту парохію буде обов'язаний при Інституції зложити письменну заяву, що годить ся на евентуальна відлучене доч. Біло-керниця враз з грунтами.

Розписують ся на конкурс з речицем до 15. жовтня 1918. слідуючі парохи:

- Ч. 4871. — Молодинчє, дек. ходорівського надання приватного.
- Ч. 5935. — Кутківці, дек. тернопільського надання ординаріатського.
- Ч. 6073. — Боложинів, дек. буского, надання приватного.
- Ч. 6335. — Вишнів, дек. бурштинського надання приватного.

Ч. 99.

Ч. 7083. — В справі служби гр. кат. душпастирів при ц. і к. армії.

Ті Всч. ОО. Духовні, котрі малиби охоту приняти службу ц. і к. Куратів при нашій армії, зволять чим скорше свою заяву в тім згляді надіслати Митроп. Консисторії.

Хроніка.

Канонічну інституцію на парохію отримали Всч. ОО.:

- Ч. 4713. — о. Евген Кароль на парохію в Микулинцях дек. микулинського.
- Ч. 5121. — о. Іван Костельний зав. Перешилянах на парохію в Перешилянах дек. перемишильського.
- Ч. 5008. — о. Василь Соловій зав. в Пукові на парохію в Пукові дек. рогатинського.
- Ч. 3500. — о. Іларіон Олянович зав. в Лисиничах на парохію в Лисиничах дек. львівського.
- Ч. 5949. — о. Никола Садовський зав. в Глиннянах Замісте на парохію в Глиннянах замісте дек. глинянського.
- Ч. 6335. — о. Лев Абрисовський зхв. в Яхторові на парохію в Яхторові дек. Унівського.
- Ч. 6322. — о. Юстин Ільницький на парохію в Семигинові дек. любінецького.
- Ч. 5672. — о. Др. філ. Володимир Пелліх зав. в Радехові на парохію в Радехові дек. радехівського.

Душпастирські посади отримали Всч. ОО.:

- Ч. 4667. — о. Василь Лиско зав. в Ракоболтах дек. буского.
- Ч. 4683. — о. Маріян Ярема прив. сотр. при цер. св. Параскевії у Львові.
- Ч. 4613. — о. Михайло Антонишин сотр. в Мавковичах дек. городецького.
- Ч. 5003. — о. Евген Герасимович ех. зав. в Хащовому дек. тухланського.
- Ч. 5016. — о. Стефан Лопатинський сотр. с. і а. в Тростянці мал. дек. золочівського.
- Ч. 5295. — о. Николай Стеткевич ех. зав. в Озерянці дек. зборівського.
- Ч. 5243. — о. Іван Жук неопр. прив. сотр. в Любеші дек. журавенського.
- Ч. 5031. — о. Йосиф Волинець ех. зав. в Щуровичах дек. лопатинського.
- Ч. 5560. — о. Евген Давидович прив. сотр. в Барилові дек. лопатинського.

ЛІНБ
ІМП 21593
Р. 31 1918 р. 5

- Ч. 5377. — о. Дмитро Мигоцкий ех. зав. в Кальнін дек. козлівського.
Ч. 5378. — о. Дмитро Мигоцкий зав. в Шибаліні дек. бережанського.
Ч. 5775. — о. Павло Чмоля ех. зав. в Сморжеві дек. лопатинського.
Ч. 5931. — о. Антін Підгорецький експ. сотр. в Желехові великім дек.
милятинського.
Ч. 5785. — о. Антін Стельмах зав. в Пережинську дек. перегінського.
Ч. 6038. — о. Робман Височанський зав. в Глиннянах Заміськ дек. Гли-
няньского.
Ч. 6177. — о. Максим Патерига сотр. в Бродах дек. брідского.

НЕКРОЛОГІЯ.

о. Григорий Сапрука, завідатель парохії в Перегінську, ур. 1876 р. орд.
1901. помер дня 14. липня 1918.
о. Мартин Пакіж, греміяльний Крилошанин Митр Капітули, Пралат тай-
ний Єго Святості П. Р. ур. 1849 в. орд. 1873 помер в Честинях Перем. Еп. дня
16. липня 1918.

Душі їх поручають ся молитвам Всіх. Клира.

Від гр. к. Митрополичної Консисторії.

Львів, дня 31. серпня 1918 р.

Андрей Білецкий
Офіціал.

Алексей Пясецкий
заст. канцлера.

И121593
1918 г 1-5